

Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen

Contents

Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	32
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	40
19. Chương 19: Chương19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	47
22. Chương 22	48
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25	53
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	63
31. Chương 31	63
32. Chương 32	64

Khi Hoàng Hậu Là Xã Hội Đen

Giới thiệu

ý Nhã Thư: là 1 cô sinh viên xinh đẹp, hướng nội, ít nói chuyện với người khác. Cô học tại trường đại học Angel.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hoang-hau-la-xa-hoi-den>

1. Chương 1

Đại học Angel

- Ê, người đẹp kìa này. -ns1 vô vỗ vai ns2
 - Đâu, đâu. -ns2 ngó đông ngó tây
 - Kìa kìa. -ns1 xoay ns2 về hướng một nhân ảnh thướt tha
 - Ô ồ, tao thấy rồi. Nhỏ đẹp wá. -ns2 ngơ ngẩn
 -- ns1 lẳng lẳng không nói gì, bắt hồn ns2 nhét lại dzô xác
 - Haiz, ước gì nhỏ này là bồ tao. -ns2 tiếp tục mơ màng
 - Tỉnh lại đi. -ns1 cốc đầu ns2
 - Ui da, này làm gì dzậy. -ns2 ôm đầu xuýt xoa
 - Này chưa nghe wa “thành tích” của đám người muốn “cưa” nhỏ hả
 - Thành tích gì. -ns2 ngơ ngác như cá thối lác ==))
 - Haiz, này đúng là hông biết thiệt rồi. Nghe nè, tao nghe nói ai cưa nhỏ đều nằm viện hết. Nhẹ thì 1 tuần nặng thì mấy tháng trời đó.
 - Wow, fan nhỏ dzữ dzậy hả.
 - Đâu phải fan. Nhỏ tự “động thủ” mà.
 - Xời, này nhìn coi, tướng nhỏ dzậy thì sao mà đánh người được. -ns2 nhún nhún vai
 - Này hông tin thôi. -ns1 thở dài
- Người mà 2 tên ns1 và ns2 đang nói tới chính là Lý Nhã Thư. 1 cô gái xinh đẹp, tài giỏi. Thân hình cao gầy, mái tóc dài đen mượt, gương mặt trái xoan, đôi mắt to tròn đen láy, cái mũi nho nhỏ, đôi môi đỏ mọng làm tôn lên làn da trắng như tuyết của cô. Nhìn từ xa trong cô như tiên nữ giáng trần. Với thành tích luôn đứng đầu trường, cô luôn được thầy cô yêu quý. Tuy nhiên.....
- Này nhất wá, coi tao nè. -ns2 tự tin sải bước
- ns2 1 tay vuốt tóc, 1 tay vịn vai nhân ảnh đó, miệng cười toe toét:
- Chào em.
- Nhân ảnh đó xoay lại, mỉm cười:

- Chào anh, có chuyện gì sao???

Giọng nói ngọt ngào + nụ cười với lực sát thương cực cao, ns2 chống đỡ không nổi ngã lăn ra đất, máu mũi chảy ròng ròng.

Cô ngồi xuống lấy khăn giấy tính lau máu dùm ns2, ns2 chớp lấy cơ hội, nắm tay của cô

- Anh..... -hai hốc mắt cô đỏ lên

- Em..... -tưởng mình chinh phục được người đẹp, ns2 nhìn cô với ánh mắt trù mền

- Anh..... -cô mím chặt môi như để ngăn dòng nước mắt

- Em..... -ns2 siết chặt tay cô

Oa 1 cảnh tượng thật là lãng mạn. Thế nhưng cảnh tượng đó là do ns2 chảy máu mũi quá nhiều nên sinh ra hoang tưởng ^^!!!!

Sự thật: Thấy người ta đột nhiên ngã xuống trước mặt mình, lòng nghĩa hiệp không cho cô phủi tay bỏ đi. Thế là ngồi xuống lấy khăn giấy lau máu cho người ta. Nhưng không ngờ lại bị người ta nắm tay. Từ nhỏ đến lớn, cô đã ghét bị mấy tên con trai nắm tay nắm chân cho nên:

- Anh..... -cô gằn giọng, 2 mắt cô long sòng sọc nhìn ns2 vì người ta đang bị thương nên cô nhẫn nhịn

- Em..... -tên ns2 này vẫn ngu ngơ chưa biết gì

- Anh..... -cô mím môi nén giận

- Em.....- tên này vẫn chưa biết sống chết

- Anh.....Đi chết đi. -cô nhin hết nổi, đứng dậy, đập túi bụi dzô tên ns2. (ss đang mang giày cao gót nhớ)

Tên ns2 ôm đầu rên rĩ. Đập đã, cô bước nhanh ra cổng trường, leo lên chiếc xe hơi màu đen đang đậu trước cổng. Chiếc xe chỉ kịp để lại một đám khói trước cổng trường rồi lao vút trên đường. Ngồi trên xe, cô lầm bầm: “Tên diên chết tiệt, làm dơ giày của ta” ==”

Chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà theo phong cách cổ điển rất đẹp nhưng cô lại nói là ngôi nhà cổ lỗ xỉ mà không chịu bỏ tiền ra xây lại ==”

Cô đẩy cửa vào, 2 hàng người mặc vest đen cung kính cúi chào:

- Tiểu thư đã về.

- Ủ, các chú đi làm việc của mình đi -cô nhàn nhạt

Cô tính về phòng mình thì:

- Tiểu thư, ông bà chủ đang đợi trong nhà chính. -ông quản gia cung kính làm động tác mời

- Lão già keo kiệt và mẹ tôi về rồi à. -cô nhàn nhạt nhưng trong đáy mắt lại hiện lên những tia vui sướng

- Vâng.

- Đi thôi.

Cánh cửa bị “mở” ra 1 cách thô bạo (chị ý đá cửa ý mà).

- Lão già keo kiệt, về rồi à. -cô khoanh tay trước ngực, khinh khỉnh nói.

- Con iuuuuuuuuuuuuuu. Papa nhớ con wá à““““““““““ . -ba cô đang 2 tay ra lao về phía cô

- Xê ra lão già. -cô né qua một bên

- Con.....Con nỡ lòng nào..... -ba cô tỏ vẻ ủy khuất

- Sao lại không nỡ. -nó nhún nhún vai

- Bà ““““““ xã

~. -ông lao về phía 1 người phụ nữ đang nhàn nhã uống trà, tỏ vẻ ủy khuất ôm người ta. (Fly: ăn đậu hũ người ta kìa *cười gian* Pa Nhã Thư: *ngượng ngùng xầu hổ* hí hí, chỉ được cái nói đúng)

- Cha con 2 người bớt giận được rồi đó. Tập trung nào.

- Có chuyện gì sao mẹ.

- Viêm gia bắt đầu hành động rồi. Bên ấy muốn chiếm chiếc vòng cổ mà nhà mình mới tìm được ở làng Liên Hoa -mẹ cô cười

- Xì, có cái vòng cũ rách mà phải giành sao. -cô bĩu môi

- Đừng coi thường nó, chiếc vòng đó là vòng thiêng ở làng đó. Nghe nói nó có một sức mạnh bí ẩn rất lớn.

- Rồi sao, mẹ định kêu con bảo vệ cái vòng cũ rách đó sao.

- Ủ, mẹ không tin tưởng giao cho những người trong bang mình nên chỉ có thể giao cho con thôi. Huống chi con là người giỏi nhất trong bang mình.

- Haiz, con biết rồi. Chừng nào.

- Mai. -mẹ cô cười cười

- Ủm, mẹ dzô xin phép dzùm con nha. Mẹ đừng có kêu cái đám người trong bang mình nữa. Dzô xin phép mẹ biết đám người đó nói gì hông.

- Nói gì. -mẹ cô cười cười

- Mấy người đó nói là: “Hôm nay tiểu thư đi làm nhiệm vụ của bang Hắc Long, sẽ không đi học.” Rồi xoay người đi về. Mẹ nghĩ coi, mấy người đó muốn quảng cáo nhà mình là xã hội đen à.

- Hahahaha, kệ mấy người đó đi con gái iu. Càng nhiều người biết càng tốt, cho khỏi ai đụng dzô con gái iu của papa. -ba cô ôm cô

- Xê ra lão già. Vậy đi. Con về phòng. Mai mẹ nhớ xin phép dzùm con. Pa thì chọn ra vài người tin tưởng được để đi chung với con.

- Được. Con nhớ ngủ sớm, ngày mai tốn sức lắm đó. -mẹ cô mỉm cười nhấp ngụm trà.

Cô về phòng làm bài, ăn cơm rồi đi ngủ chuẩn bị cho cuộc chiến ngày mai. Mà không biết vòng quay số phận đã bắt đầu.

2. Chương 2

Reng....reng.....reng..... Đồng hồ của cô phát ra tiếng kêu inh ỏi. Cô với tay tắt đồng hồ, vùi đầu vào chăn ngủ tiếp. Chừng vài phút, cô bật dậy như nhớ ra việc gì. Chạy vội vào phòng tắm làm vsen.

10p sau,

Một cô gái với mái tóc thắt bím sang 1 bên, chiếc áo màu hồng phấn hở vai và chiếc váy dài tới đùi màu trắng cùng với đôi giày cói cổ điển, thêm vài món trang sức làm cho cô trở nên dịu dàng nhưng không kém phần đáng yêu. Cô nhìn vào gương một lần nữa, mỉm cười hài lòng rồi xuống phòng ăn sáng.

- Ngủ ngon không con gái. -mẹ cô dịu dàng mỉm cười (sao mama ss này cười wai' ta)

- Cũng bình thường thôi. -cô nhàn nhạt

- Con gái iuuuuuuuu, con hông muốn đi papa mama cũng hông ép con au. Hay là con ở nhà ikkkkkkkkk.

-ba cô sụt sịt, tỏ vẻ đáng thương

- Không, con sẽ đi. Con muốn nhìn xem rốt cuộc cái vòng cũ rách đó có gì hay mà bên kia lại muốn giành với nhà mình. -cô mỉm cười, tỏ vẻ đắc thắng
- Mà con định ăn mặc như thế mà đi à. -mẹ cô ngạc nhiên
- Nhiều đây cũng đủ rồi. Không cần nhiều. -cô nhàn nhạt nhấp ngụm trà
- Nhưng mà con không thấy nó sơ sài quá sao. -mẹ cô tỏ vẻ lo lắng
- Bà xã à, nhìn lại đi. Không tới nỗi gọi là sơ sài đâu. -ba cô tỏ vẻ nghiêm nghị nhưng giọng có phần lém lỉnh
- Sao lại không sơ sài, em còn không thấy con nó đem theo món vũ khí nào hết kìa. -mẹ cô bực bội, đáy mắt hiện lên tia lo lắng
- Haiz, em thiệt là. Để anh nói cho nghe: Thấy vòng cổ của nó hông, là 1 băng đạn đó, dưới váy của nó em không thấy nó cộm lên sao, anh nghĩ ít nhiều gì cũng có chừng 2 khẩu .44 magnum và 1 con dao găm, nhẫn của nó hình như là phát minh của ba tuần trước, là 1 loại ám khí ẩn 1 nút là có thể bắn ra chừng 1000 cây kim độc, bông tai của nó là thiết bị thu, phát tín hiệu. Papa nói đúng hông con gái. -ông mỉm cười tự tin
- Gần đúng thôi papa à, đôi giày con còn giấu bomb mini nữa. Nhưng đoán được tới đó không hổ danh là thiên tài vũ khí nhỉ papa. -ánh mắt cô hiện lên những tia vui vẻ trong khi đó thì mẹ cô há hốc mồm nhìn 2 cha con bàn về vũ khí.

Ấn sáng xong, nó leo lên 1 chiếc Mercedes S600 Guard. Chiếc xe phóng như bay. Một lúc sau, chiếc xe dừng lại trước 1 con đường, hai bên đường cây cối um tùm, bầu trời âm u, quạ bay đầy trời báo hiệu 1 điềm không may sắp xảy đến. Cách đó xa xa có một cái cổng bằng tre, trên đó ghi: Làng Liên Hoa.

- Thừa tiểu thư, chúng ta đã tới. -một người đàn ông mặc vest đen cung kính mở cửa xe cho cô
- Ừm. Chúng ta phải cẩn thận. Có khi Viêm gia đã cho người mai phục ở đây. -ánh mắt sắc lạnh của cô lướt xung quanh

Khi đảm bảo không có gì khác thường, cô mới ra lệnh:

- Đi thôi. 4 người các anh theo tôi, số còn lại ở đây.

Cô tự tin sải bước đến cánh cổng. 4 người còn lại tuy cũng bước vào nhưng lại có phần run sợ trước cảnh tượng trước mắt. Bọn họ không hẹn mà cùng dựng tóc gáy khi từng đợt gió thổi qua. Họ cố gắng lê bước thật nhanh theo bóng dáng của cô. Cuối cùng, cánh cổng làng đã sừng sững trước mặt họ.

- Vào thôi. -cô nhàn nhạt ra lệnh.

3. Chương 3

Gió thổi từng đợt, từng đợt lạnh lạnh làm lá khô rụng xuống. Tiếng lá cây xào xạc, tiếng quạ kêu tạo nên một khung cảnh thật quỷ dị. Cô vẫn sải bước đi vào mà không có chút sợ hãi nào. Trong đầu cô chỉ có những suy nghĩ như vậy. Còn đám vệ sĩ thì .

Đi chừng vài trăm mét mới thấy một ngôi nhà nhỏ. Cô bước nhanh đến. Gõ cửa. Cốc...cốc...cốc...

Đáp trả lại tiếng gõ cửa chỉ là một sự im lặng. Cô tiếp tục gõ. Nhưng đáp trả lại vẫn chỉ là sự im lặng. Cô nhìn vào căn nhà qua chiếc cửa sổ, không có 1 bóng người.

- Đi thôi. Ngôi nhà này không có ai.

Đi sâu vào ngôi làng thêm 1 chút, những ngôi nhà bắt đầu xuất hiện nhiều hơn. Nhưng đáp lại những tiếng gõ cửa của cô vẫn chỉ là 1 sự im lặng. Một chuỗi im lặng kéo dài làm cô nghĩ Viêm gia đã đến sớm 1 bước. Còn đám vệ sĩ thì nghĩ .

Càng đi, cô càng khẳng định suy nghĩ của mình là đúng. Những ngôi nhà đều không có một bóng người. Tuy không có dấu hiệu xô xát nhưng cũng không thể khẳng định người trong làng có bị người của Viêm gia giết hay không. Cô vẫn tiếp tục đi. Khi gần đến giữa làng thì đột nhiên nghe thấy có tiếng người. Cô ra hiệu cho bọn vệ sĩ dừng lại. Cô đứng lại, nghe thật kĩ, xác định là có người.

- Chuẩn bị, có thể là người của Viêm gia.

Cô nép vào những bức tường, lê từng bước, thật cẩn thận sợ gây ra tiếng động. Nhưng khi tiếp cận nơi phát ra tiếng động thì Có rất nhiều người ở đó, trên mặt ai cũng nở nụ cười. Có tốp người đeo mặt nạ quỷ nhảy múa thành một vòng tròn, giữa vòng tròn là một cái bàn lớn, trên bàn có 1 chum rượu to, một chiếc lồng lớn, một lư hương và hai cây nến to đang cháy. Thấy không có gì nguy hiểm, cô bước ra. Tất cả mọi người đều đồng loạt quay lại. Thấy cô, mọi người tỏ vẻ ngạc nhiên. Bọn họ dừng lại chừng vài giây rồi đổ xô về phía cô. đón tiếp rất nồng nhiệt. 1 lát sau, cô hỏi 1 người phụ nữ đứng gần mình tại sao những ngôi nhà trong thôn không có ai thì người phụ nữ đó trả lời:

- Hôm nay là lễ Tẩy ư ế nên tất cả mọi người đều phải tập trung ở đây để làm lễ. Khi những người mang mặt nạ múa xong thì lễ sẽ bắt đầu.

- Thế sao không khí trước làng lại vắng vẻ đến vậy?

- À, hôm nay chúng tôi phải làm cho làng trở nên xơ xác để quỷ thấy không có gì để lấy thì nó mới đi.

- Vậy còn những con quạ thì sao.

- Là chúng tôi thả, nó cũng là 1 phần của buổi lễ. Thả quạ coi như là thả những điềm xui xẻo của cả năm. Quạ bay đi hết cũng có nghĩa là những điềm xui xẻo sẽ được mang đi hết.

- Thì ra là vậy. Chị có thể chỉ cho tôi ai là trưởng làng không? Tôi có việc cần phải tìm ông ấy.

- À, ông ấy ở kia. - người phụ nữ chỉ về phía 1 ông lão đang chống gậy đứng giữa những người mang mặt nạ khi này- Nhưng mà bây giờ cô không thể tìm ông ấy được. Trong thời gian làm lễ, không ai được phép quấy rầy, đó là luật lệ của làng chúng tôi rồi. Mà cô tìm ông ấy có việc gì không???

- À, cũng không có việc gì. -cô ngồi bệt xuống dưới đất như những người khác.

Cô mãi lo nhìn diễn biến buổi lễ nên quên mất 4 người vệ sĩ đang sẵn sàng chờ lệnh cô mà không dám nhúc nhích ^^!!!!

1 lúc lâu sau, lễ cũng xong. Cô nhờ người phụ nữ lúc này đưa cô đến nhà của trưởng làng. Người phụ nữ tốt bụng ấy gật đầu rồi đưa cô đi. Đến trước nhà của trưởng làng, cô cảm ơn người phụ nữ đó rồi gõ cửa. Lần này, đáp lại tiếng gõ cửa của cô không phải là sự im lặng nữa mà là tiếng dép lẹp xẹp mỗi lúc 1 gần.

Cạch.....Cửa mở.

- Chào bác, cho cháu hỏi bác có phải là trưởng làng của làng Liên Hoa không ạ? -có lễ phép chào

- Đúng vậy, nhìn cháu không phải là người trong làng. Cháu tìm ta có chuyện gì không?

- Mẹ cháu nhờ cháu đem chiếc vòng thiêng mà hôm trước bà đã đến hỏi mượn để nghiên cứu về ạ. (đem về nghiên cứu là tí ý bịa đây 3' con ạk)

- À à, ta nhớ rồi. Theo ta vào.

Cô bước vào, cánh cửa đóng sập lại. Trưởng làng nghiêm nghị nói với cô:

- Cháu phải hứa là sẽ không để người khác cướp đi chiếc vòng này. Chiếc vòng này là 1 bảo vật có linh tính. Nếu nó chấp nhận cháu thì cháu mới được đem nó đi, còn nếu nó không chấp nhận cháu thì..... -trưởng làng bỏ lửng câu nói

- Thì sao ạ???

- Người trong tộc thì chỉ bị hôn mê vài ngày. Nhưng người ngoại tộc thì...ta không chắc. -gương mặt ông lộ rõ sự bối rối

- Chiếc hộp mà em lấy ở làng Liên Hoa ấy. -ánh mắt tên đó quét khắp người cô, nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng (Fly: cha này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ này ==”)

- À à, thì ra là nó. -cô vờ như chợt hiểu ra

- Đưa cho bọn anh nào.

- Nếu không đưa thì sao.

- Vậy thì..... -hắn bỏ lửng câu nói, ánh mắt háo sắc 1 lần nữa quét khắp người cô

- Haiz, sao mà phiền phức thế. Các anh, vào lấy cho hắn ta cái hộp đi. 1 lũ phiền phức. -cô hất tóc quay lại vào xe

- Cô...cô chủ.... -đám vệ sĩ nhìn cô

- Mau lên. -ánh mắt cô chợt sắc lạnh, làm cho đám vệ sĩ không lạnh mà run

- Vâng.....vâng.... -tuy không cam chịu nhưng bọn họ vẫn đem chiếc hộp ra và giao cho toán người đó.

Chiếc xe lại lẩn bánh.

- Chạy nhanh lên. -cô ra lệnh

Tài xế nhanh chóng làm theo lời cô.

- Cô..cô chủ, tại sao lại làm theo lời tên đó

- Hắn chỉ đòi cái hộp thôi mà. -cô nhẹ nhàng mỉm cười, đưa bàn tay ra- Nhìn đi

Đám vệ sĩ lặng đi.

- Chạy mau lên, ta không muốn chạm tay vào lũ tép riu đó.

Chiếc xe tiếp tục tăng tốc. Được 1 lúc sau, đằng sau cô có vài chiếc xe màu đen đuổi theo. Cô cười lạnh

- Chậm lại.

Tuy không hiểu tại sao nhưng tài xế vẫn làm theo lời cô. Những chiếc xe đó vượt lên, chặn xe cô. Cô lại bước ra

- Chuyện gì nữa vậy? -cô vờ nhăn nhó

- Cô em, cô dám lừa bọn anh sao

- Anh bảo tôi đưa chiếc hộp thì tôi đưa rồi còn đâu

Tên kia biết mình bị hố, nghiêng răng

- Mau đưa chiếc vòng cho ta

- Ái chà, không được rồi. Mẹ em bảo phải đem nó về

Tên kia trừng mắt, nghiêng răng kèn kẹt, gương mặt đỏ lên vì tức giận

- Lên. -hắn phất tay hét lớn

Toán người đó xông tới, người cầm dao, người cầm gậy v...v.... Cô cười lạnh <1 lũ=“” tép=“” riu=“” haiz=“”>

- Ái chà, dữ quá đi. Chúng ta cũng phải nghiêngh tiếp bọn họ chu đáo chứ nhỉ. -cô mỉm cười nhìn về phía bọn vệ sĩ ra hiệu.

Bọn vệ sĩ hiểu ý, bắt đầu xông vào. Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra thật nhanh, chẳng mấy chốc nơi đó thật hỗn loạn.

Đám vệ sĩ của cô không ai cầm súng, chỉ cầm 1 con dao, nhanh nhẹn tiến đến. Toán người kia vẻ mặt tự phụ, cười sằng sặc lao tới. Cảnh chém giết nhau thật hỗn loạn. Con dao của đám vệ sĩ đã sớm bị máu nhuộm đỏ thẫm, bộ vest đen của họ đã sớm thấm ướt mồ hôi. Còn toán người kia thật là thẫm, kẻ nằm lăn

lúc ôm tay, kẻ ôm chân, kẻ lê lét, kẻ nằm im bất động. Máu nhuộm đỏ cả 1 khoảng đất. Mắt thấy đám vệ sĩ đã xuống sức, cô lẳng lẳng lấy bomb mini ra ném về phía xe của toán người kia.

Đùng.....Lách tách.....lách tách.....Những chiếc xe trở thành bó đuốc khổng lồ, đổ rục.

Khung cảnh hoang tàn, gió rít từng cơn. Đám vệ sĩ đã dừng tay, toán người kia kinh ngạc nhìn cô. Cô nhàn nhật phun ra 2 chữ

- Ấm quá!!!

Cô xoay người bước vào trong xe. Bỗng có 1 tên nhào tới nhắm ngay cổ cô mà đâm. Đám vệ sĩ của cô kinh ngạc, vội vã chạy tới nhưng vì xuống sức nên chạy tới không kịp. Tên kia tưởng đã có thể đâm chết cô, trên mặt nở ra nụ cười tàn nhẫn. Nhưng cây dao chưa kịp chạm tới cô thì “Đùng”, 1 viên đạn xuyên qua đầu tên đó. Xác tên đó ngã phịch xuống đất, máu chảy lênh láng. Cô thì sắc mặt lạnh như băng, bàn tay trắng nõn cầm lấy khẩu .44 magnum, hòng sún vẫn còn 1 lần khói nhàn nhật tỏa ra. Ánh mắt lạnh lùng quét qua xác chết trước mắt, cô quay qua, cầm súng lên, nhắm thẳng đến tên đang được đàn em vây quanh bảo vệ kia “Đùng” lại 1 tiếng súng nữa vang lên, tên đó ngã xuống. Toán người đó cả kinh, 2 mắt tròn ngược như đang nghĩ <1 đứa=“ con=“ gái=“ như=“ vậy=“ mà=“ có=“ thể=“ ra=“ tay=“ 9=“ xác=“ và=“ quyết=“ đoán=“ như=“ thế=“ sao?????=“>, còn đám vệ sĩ thì hơi ngạc nhiên 1 chút rồi trở lại bình thường. (Fly: mấy anh này biết khả năng của ss nhà taz nên z đó mừ)

- Đi thôi. -cô nhàn nhật ra lệnh

Cô lên xe, đám vệ sĩ cũng lẳng lẳng lên xe theo. Toán người kia vẫn ngây ngốc nhìn cô, gương mặt mỗi tên lộ rõ vẻ kinh sợ. Cô cười nhàn nhật phân phó:

- Đi.

Chiếc xe lăn bánh, cô mở cửa kính. Xoay người lại, ấn 1 cái nút trên chiếc nhẫn, hàng trăm cây kim độc lao vun vút về đám người kia. Chỉ nghe những tiếng á thốt khổ, những tên đó gục xuống, máu tươi tràn ra khóe miệng, trên mặt vẫn là vẻ kinh sợ. Không 1 ai sống sót.... (fly: mình từng vít là 1000 cây nên hàng trăm cho chắc anh hiz hiz)

Chiếc xe lướt trên đường, bỏ lại phía sau 1 khung cảnh hoang tàn....Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà chiếu lên gương mặt thanh tú, diễm lệ của cô. Đôi môi mấp máy đang hát theo 1 giai điệu nào đó. Hồn nhiên, vô tư cứ như việc cô giết người chưa từng xảy ra. Có lẽ cô đã quá quen với việc giết người này....

Đến nhà, chiếc xe dừng lại. Đám vệ sĩ cung kính mở cửa cho cô:

- Thưa tiểu thư, về đến rồi ạ.

- Ừm. -cô lười biếng đảo mắt nhìn xung quanh- Các anh cũng đi nghỉ đi. Hôm nay vất vả rồi. -cô nở nụ cười yếu ớt rồi xoay người đi vào trong nhà

Thấy cô về, cha cô khóc ròng:

- Bảo bối của papa, con làm papa lo chết mất. -ông sụt sùi (Fly: ==”)

- Nín đi lão già, già rồi mà cứ thích khóc. -cô bĩu môi nhưng ánh mắt lại hiền hòa hơn bao giờ hết , cô nhẹ lắc đầu, khóe môi khẽ nhếch lên

- Papa lo cho con chứ bộ. Con gái yêu của papa không sao chứ. -ông lo lắng

- Không có gì mà. Mà mẹ đâu rồi papa.

- Công ty đột nhiên có chuyện. Mẹ con đi xử lý rồi.

- À, vậy con đi tắm đây. -cô mỉm cười

Ngồi trong bồn tắm, cô ngắm nhìn chiếc vòng trên tay mình. Từ lúc chiều đến giờ đã mấy lần cô muốn tháo nó ra nhưng lần nào cũng thôi không được.

- Tại sao lại không tháo ra được nhỉ. Haizzz, lát hỏi mẹ vậy.

Cô đứng lên, quần mái tóc dài đen nhánh vào chiếc khăn bông, mặc quần áo vào. Gió khẽ lùa qua khe cửa sổ, cô rung mình, vươn tay đóng cửa sổ lại, hong khô tóc rồi xuống nhà ăn cơm. Lúc này mẹ cô đã về.

- Lấy vòng về rồi sao con gái. -bà mỉm cười

- Dạ. -cô gật đầu

- Lúc này con tìm mẹ có gì không? -bà lo lắng hỏi

- Con tháo chiếc vòng ra không được. -cô ảo não giơ tay ra trước mặt mẹ cô

- Hả, sao kì vậy. Để mẹ xem nào. -bà tỉ mỉ nhìn qua nhìn lại rồi lắc đầu

- Con bó tay. Thử tháo ra cả buổi chiều rồi, tháo không ra

- Để mẹ nghiên cứu, trường làng nói bao giờ chúng ta phải trả -mẹ cô ngẩng đầu lên nhìn cô

- Ông ấy nói nhà mình cứ giữ. nhưng không được để ai cướp mất.

- Ừm, mẹ biết rồi. Thôi mình ăn cơm, chắc con cũng mệt rồi nhỉ. -mẹ cô mỉm cười kéo cô ngồi xuống

- Mẹ à, đám người bên Viêm gia bị con xử hết rồi, mẹ cho người tới dọn dẹp đi. Mắc công ngày mai báo chí ầm ĩ nữa.

- Mẹ biết rồi.

Suốt bữa ăn cô im lặng suy nghĩ, còn papa mama cô thì huyền thuyên không ngừng. Ăn xong, cô làm bài tập 1 chút rồi leo lên giường. Cô giơ tay lên, ngắm nhìn chiếc vòng. Những câu hỏi cứ lờn vờn trong đầu cô rồi cô ngủ lúc nào không hay....Một khoảng trời tối đen như mực, ánh trăng lấp ló sau những đám mây rọi những ánh sáng yếu ớt lên gương mặt tựa thiên tiên (Fly: chỗ này sử dụng từ VN hông hay nên fly sử dụng từ này nhớ)

Cô đứng trong 1 nơi nào đó tối đen, không một ánh sáng. Cô mặc một chiếc váy trắng dài tới đầu gối tìm kiếm lối ra. Bỗng, một tia ánh sáng xanh ngọc le lói, dịu dàng đậu trên cao. Cô vươn tay chạm vào ánh sáng đó. Ánh sáng đó lan tỏa dần, nó phủ lên cánh tay cô rồi từ từ bao bọc lấy người cô rồi rồi cùng cô biến mất.....

Ừm. -cô uể oải vươn tay. Theo thói quen, cô sờ sờ xung quanh tìm chiếc đồng hồ. Nhưng sờ mãi chẳng thấy, cô vội mở mắt ra. Đập vào mắt cô là 1 cảnh tượng quái lạ. Cô run sợ nhìn xung quanh. Cô đang nằm ở 1 bãi cỏ xanh mướt, rất êm. Ánh mặt trời dịu dàng lướt qua vạn vật, cành lá đung đưa theo gió, chim ríu rít trên cành. Cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Cô dụi dụi mắt, cảnh vật vẫn vậy. Cô tự bẹo má mình Cô hoang mang, cố suy nghĩ kĩ lại . Cô ngắm nghĩ 1 hồi

- Đến đó là hết rồi. Không cần cố sức. -một giọng nói trong trẻo, thánh thót nhưng lạ hoắc vang lên

- À, à. Cám ơn. -cô vừa nói xong, chợt sững lại. -Ai...ai đó.

- Là ta đây. Đồ bã đậu

Cô nhìn xung quanh nhưng không phát hiện ra được người nào

- Ng...người mau ra đây.

- Ta vốn trên người người thì làm sao mà ra. -người nói có chút bực mình

Cô lắc lắc cái đầu không hiểu

- Là sao?

- Cái đồ bã đậu, nhìn tay người xem, là ta đó. -giọng nói mất kiên nhẫn vang lên

- À, ừm tay ta sao. -cô đưa tay lên nhìn, không thấy gì khác ngoài chiếc vòng màu xanh lá- Ta chẳng thấy người, rốt cục người là ai. (Fly: thông minh lâu năm h ngu ngu)

- Ta chính là chiếc vòng trên tay người đó. Đồ bã đậu. Không biết lúc đó ta có chọn sai người không nữa. Thật là hối hận. Chọn ai không chọn tự nhiên vướng phải 1 nha đầu ngu ngốc. -giọng nói hậm hực

Cô há hốc mồm

- Ta không phải vòng tay thường thì dĩ nhiên là biết nói rồi.
- Ngươi...ngươi còn biết đọc suy nghĩ của người khác sao. -cô kinh ngạc
- Ta chỉ biết suy nghĩ của ngươi thôi. -cô có thể tưởng tượng người phát ngôn đang nhún nhún vai
- Được rồi, được rồi. Ngươi là 1 cái vòng tay kì lạ, biết nói chuyện, biết đọc ý nghĩ của ta. -cô tự nói với mình để lấy lại bình tĩnh- Ngươi có biết nơi đây là đâu không?
- Không rõ, ta chỉ đưa ngươi về Vân Lăng Quốc thôi, còn địa điểm ngươi đang ở thì....Ai mà biết. (Fly: ==")
- Ặc.

Người và vòng nói chuyện 1 hồi mới biết được hóa ra chiếc vòng này là chiếc vòng được lưu truyền qua hàng nghìn thế kỉ. Chiếc vòng này vốn là của mẹ của vị hoàng đế hiện tại. Vì bà bị người ta hại nên khi lên Thiên đình, bà cầu xin Ngọc Hoàng tìm người giúp bà bảo vệ đứa con của mình. Ngọc Hoàng động lòng trước tấm lòng của bà nên đồng ý. Phái 1 tinh linh nhập vào trong chiếc vòng để giúp bà. Và dĩ nhiên, người được chọn là cô. Và cô được 1 vé xuyên đến nơi đây. Cô đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác. Im lag85 1 lúc lâu cô mở miệng hỏi

- Haiz, đại khái ta cũng hiểu được rồi. Người thân của ta như thế nào? Làm sao để bảo vệ tên hoàng đế này đây? Khi hoàn thành nhiệm vụ, ta được trở về chứ?
- Người thân của ngươi vẫn ổn. Nhưng còn 2 vấn đề kia thì ta không biết. Vì lúc Ngọc Hoàng nói thì ta buồn ngủ quá nên.....Hì hì, chắc ngươi hiểu ý ta mà.

Bỗng....

- Ai đó. -một giọng nam trầm thấp truyền đến

5. Chương 5

Một nam tử trung niên mặc bộ áo màu huyết dụ đi đến.

- Ngươi là ai?
- Ta? Ta là ta. Hắc hắc. -cô cười cười
- Ta hỏi lại lần nữa, ngươi là ai mà dám xâm nhập vào vườn thuốc của ta. -nam tử nhíu nhíu đôi mày rậm hỏi cô
- Ngươi hỏi ta là ai, tại sao ngươi lại không nói ngươi là ai. -cô nhướn mày
- Ngươi không biết ta là ai sao? -nam tử nhìn cô với 1 ánh mắt kì lạ
- Ngươi là ai mà ta phải biết.
- Hahaha, ta chính là ta. -nam tử cười như không cười nhìn cô
- Ách, ngươi ăn cắp bản quyền của ta. -cô rống lên (fly: xuyên 1 cái tỷ í trở về nguyên hình rùi ==")
- Ăn cắp bản quyền?
- Ách, không phải, là ngươi bắt chước ta. -cô giậm giậm chân bĩu môi
- Tiểu nha đầu, ngươi thật đáng yêu. -nam tử đi đến
- Ngươi...ngươi qua đây làm cái gì. -nam tử tiến mấy bước, cô lùi mấy bước
- Ta không làm gì ngươi. Đứng lại cho ta xem nào.
- -cô bỗng có 1 cảm giác an toàn

(Fly: ngọc nhi là chiếc vòng nhaz ghi chiếc vòng thấy kì wa' nên thôi vít Ngọc Nhi vậy)

- Hưm, tiểu nha đầu, người thật là đẹp nha. Thế nào, muốn làm đồ đệ ta không. -nam tử cười cười

- Không. -cô nhún nhún vai

- Tại sao? -nam tử ý cười càng đậm

- Ta không biết người là ai, lỡ người đem ta bán vào kĩ viện thì sao. Rất có thể nha.

- Ách, tiểu nha đầu, người thật là Haiz, ai bảo ta muốn nhận người làm đồ đệ. Nhịn người vậy. Ta là Đệ nhất thần y Lãnh Ngạo, thế nào, chịu theo ta học chứ.

- Thần y? Người lấy gì chứng minh.

- Ta cũng không biết. -nam tử nhún nhún vai (Fly: ==” Cha này già r mà còn điên thí sợ)

- Haiz, thôi được. Ta đồng ý. Thấy 1 lão tử như người năn nỉ cũng không phải phép, ta đành làm đồ đệ của người vậy. (Fly: taz pó chú vs tỉ này rùi ==”)

- Người..người.....Aizzzz, thật là tức chết ta mà. -nam tử lắc lắc đầu

- Hắc hắc, ai bảo người nhìn trúng ta. -cô ôm bụng cười

- Hừ, xú nha đầu, mau theo ta đi vào. Ở ngoài này bị phong hàn ta không có dư thuốc mà chữa cho người.

- Ai nha, sư phụ a. Mới ngày đầu người đã đối xử với ta như vậy sau này ta làm sao dám bái người làm sư phụ a. -cô nũng nịu, chớp chớp đôi mắt to ngân ngấn nước. (Fly: tỉ này cũng gớm wa' ==”)

- Không nói nhiều với người, mau theo ta vào.

Cô nối gót theo Lãnh Ngạo đi vào 1 gian nhà mộc mạc. Mùi thảo dược thoang thoảng trong không khí tạo cho người ta một cảm giác thật yên bình.

- Nha đầu. Người tên là gì?

- Ta? -cô tự chỉ vào mình

- Ừm, không lẽ ta cứ gọi người là nha đầu sao.

- Ta là Lý Nhã Thư.

- Ừm, tên đẹp nhỉ.

Bỗng nhiên.....Rầm....Cánh cửa được “mở” ra hết sức “nhẹ nhàng” (Fly: giống như ss nhà taz ở mí chap đầu ý, đập cửa mà vào)

- Lão Đại. Người mau ra đây. -một người mặc bộ áo màu đen trông thật uy nghiêm nóng nảy bước vào

- A.....Lão Tam. Hôm nay có chuyện gì mà người lại ghé qua tệt xá của ta a. -Lãnh Ngạo nịnh nọt, gương mặt cười hết cỡ

- Đẹp gương mặt đó vào đi. Người cũng biết là nó không có tác dụng với bọn ta mà. -một giọng nói ầm ập truyền vào, một nam nhân mặc bộ áo màu xanh nhạt tay cầm một thanh nhuyễn kiếm bước vào

- A..Lão Nhị. Người cũng tới sao.

Cô đứng ngây ngốc ở đó nhìn 3 tên nam tử đang diễn trò. (Fly: ==” Ngọc Nhi nhà ta trả lời như không trả lời)

Bỗng nam tử áo xanh liếc mắt sang cô.

- Lão Đại, đây là..... -nam tử áo xanh nhú mày

- Là đồ đệ của ta, người thấy sao. Đẹp quá chứ hả. Hắc hắc hắc. -Lãnh Ngạo chống nạnh hất hàm cười hăng hắc

Gân xanh trên đầu 2 nam tử kia nổi lên.....Bóp bóp bóp....Đầu Lãnh Ngạo “được tô điểm” thêm vài cục u ^^!

- 2 người có cần phải vậy không. Ta chỉ đùa thôi mà. -Lãnh Ngạo bĩu môi

(Fly: sao taz thấy mấy lão này già rồi mà teen dzữ z taz)

Nam tử áo xanh liếc mắt 1 cái. Lãnh Ngạo biết điều im bật, không dám phát ra tiếng động. Gương mặt xịu xuống, nhìn cô với ánh mắt cún con. Còn nam tử mặc áo đen lúc này thì đứng yên 1 chỗ quan sát động tĩnh.

- Vị tiểu cô nương này xin hỏi danh tính của người là gì?

- Ta tên Lý Nhã Thư. Nhã trong phong nhã, Thư trong thư thái.

- A, một cái tên thật hay. -nam tử áo xanh cười nhẹ, nhã nhận hỏi tiếp- Xin hỏi tiểu cô nương có phải bị lão huynh ta ép làm đồ đệ hay không. Nếu bị ép cứ nói với bọn ta, bọn ta sẽ giúp người rời khỏi tên ngốc này. -nam tử vẫn cười nhưng trên đầu hình như lại tỏa ra sát khí.

- À không..không. Ta nguyện ý làm đồ đệ hẳn mà. -cô mỉm cười

Lãnh Ngạo đôi mắt sáng lên, nhoẻn miệng cười. Nam tử áo đen hơi nhíu mày 1 tý. Nam tử áo xanh lại hỏi tiếp:

- Xin hỏi gia đình người có biết người bá tên ngốc này làm sư phụ không. -nam tử vừa nói vừa chỉ tay về phía Lãnh Ngạo.

- A, gia đình ta.... đã....đã không còn ai nữa. -cô tỏ vẻ đáng thương

- A, ta....ta xin lỗi vì nhắc lại chuyện buồn. -nam tử áo xanh bối rối

- Không sao, dù gì ngài cũng không cố ý. -cô mỉm cười

- A...nha đầu. Lúc này sao người không có hiền như vậy a....Ta bị người chọc cho sắp thổ huyết luôn a. -Lãnh Ngạo bĩu môi nhìn cô

- Lão chết tiệt, người im mồm cho ta. -cô 1 tay chống nạnh, 1 tay chỉ vào mặt Lãnh Ngạo quát.

2 nam tử mở to mắt nhìn cô ngạc nhiên không thôi. Cô bất chợt quay lại, thấy 2 nam tử nghếch mặt ra, cười hăng hắc

- Hắc hắc, xin lỗi 2 vị. Đã thất lễ.

6. Chương 6

2 tên nam tử kia mặt vẫn nghếch ra, mỗi người nhìn cô với 1 ánh mắt khác nhau, nam tử áo đen thì nhìn cô với ánh mắt “thú ịa xổng chuồng”, nam tử áo xanh thì nhìn cô với ánh mắt dò xét.

- Người thật khác những nha đầu khác nga. -sau 1 hồi im lặng, nam tử áo đen thốt ra 1 câu

- Ta cũng có tóc, có đầu, có mình, có tay có chân như người ta thì làm sao mà khác a. -cô hí hí đôi mắt to che miệng cười khúc khích

- Người thật cổ quái. -nam nhân áo xanh lên tiếng

- Hắc hắc, đồ đệ của ta dĩ nhiên phải thế rồi. Giống người thì không phải đồ đệ của ta. -Lãnh Ngạo hai tay chống hông, hất mặt lên trời cười hắc hắc

- Lão chết tiệt, người cũng chả giống ai đâu. -cô bĩu môi

Bỗng, 1 toán người mặc bộ trang phục màu đen che kín hết cả người, tay lăm lăm cầm cây đao sáng choang xông vào.

- Tam Tinh. Hôm nay các người nạp mạng đi. -một người hét lớn rồi cả toán người xông lên

- Lão Nhị, Lão Tam, phiên các người a. Ta và đồ đệ ta né sang 1 bên cho các người a. -Lãnh Ngạo kéo cô lui vào 1 góc, bỏ lại 2 nam tử kia trừng mắt nhìn hấn mà tay thì không ngừng đỡ những nhát kiếm loạn xạ trên không trung.

- Hắc hắc, đồ đệ a, không sao đâu. 2 lão đó là đệ nhất của đệ nhất a. -Lãnh Ngạo vuốt vuốt bộ râu của mình gật gà gật gù.

Thấy tình thế không ổn, 2 tên làm dấu với nhau lao sang đối phó với Lãnh Ngạo. 2 thanh kiếm sáng choang chưa kịp đụng đến tóc của Lãnh Ngạo, 2 tên hắc y nhân kia đã lãnh đòn của Nhã Thư. Đòn Judo cho tên thứ 1, đôi chân thon dài nhanh chóng đá văng tên còn lại. 2 tên hắc y nhân nhìn cô không hiểu vì sao mình bị ngã. Cả đám người đang đánh nhau kia cũng kinh ngạc nhìn cô. Lãnh Ngạo thì khỏi nói, mắt sáng rực ngưỡng mộ (Fly: có ai cho taz biết ông nội này có bị chập mạch hông.....36t mà cứ như con nít)

Thấy mọi người đang nhìn mình, cô gãi đầu cười

- Hắc hắc, các vị sao lại nhìn ta a.

2 tên nam tử kia chớp lấy thời cơ, đánh toán người kia ôm hông mà chạy (Fly: ta biết ta dùng từ ngữ hơi thô tục tí, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại có cụm từ này là đúng nhất thôi)

- Hừm.....Người thật là khác lạ. Võ công lúc này người sử dụng là gì? -nam tử áo xanh nhú mày nhìn cô nghi hoặc

- A, cái đó gọi là Judo, còn ta đá hấn 1 cước đó gọi là Karate.

- Ta chưa bao giờ nghe qua loại võ công này. -nam tử áo đen lắc lắc đầu ngẫm nghĩ

- Tiểu cô nương, xin thứ lỗi. -nam tử áo xanh không biết từ lúc nào trên tay đã cầm 1 thanh trúc nhỏ lao tới, tay hấn múa những đường tuyệt đẹp, lúc thanh trúc nhỏ uốn lượn lướt lách, lúc thì cứng cáp như có thể xuyên qua bất kì vật gì. Lúc nhu lúc cương, thật là một kiếm pháp hoàn hảo. Cô né trái né phải, tiện tay cầm lấy thanh gỗ gần đó làm kiếm để chống đỡ. Chừng 1 khắc sau, thanh gỗ rơi xuống, thanh trúc nhỏ đã kề bên chiếc cổ trắng nõn của cô.

- Ta thua.

Nam tử áo đen sắc mặt kì lạ, đột nhiên phóng đến 1 chiếc lá tốc độ kinh người, cô vội né sang 1 bên, vừa định mắng thì chừng 10 chiếc lá khác đã bay tới. Cô tránh bên này, né bên kia, chiếc lá cuối cùng sượt qua cánh tay trơn mềm của cô.

- 2 người làm gì thế hả. Dám ăn hiếp đồ đệ của ta à. -Lãnh Ngạo chứng kiến xong 1 màn ấn tượng, làm ra vẻ “sư tử mẹ bảo vệ sư tử con”

- Ách, người muốn làm đồ đệ của ta không. -2 nam tử cùng lúc nói

- Hả. -cô mở to mắt nhìn 2 nam nhân kia

- Oa, ta không chịu nha. Tiểu nha đầu này là của ta, các người không được cướp a. -Lãnh Ngạo hóa thân thành con Koala bám lên cô

- Không được, 1 nhân tài như vậy không thể để nó mục nát trong tay người được. -nam tử áo xanh lên tiếng

- Khả năng né tránh của nha đầu này rất tốt, nếu được ta tôi luyện chắc chắn sẽ trở thành đệ nhất sát thủ sau ta. -nam tử áo đen nhìn cô

- Oa, ta không chịu a. Nha đầu này là của ta a. Các người tìm người khác đi. thiêu gì người muốn làm đồ đệ của các người. Tại sao lại giành với ta a. -Lãnh Ngạo ủy khuất rống lên

- Không được, lão đại a. Người tìm người khác đi. Ta nhận tiểu cô nương này làm đồ đệ của ta. -nam tử áo xanh

- Ách, hai người không thèm để ý đến ta à. Ta cũng muốn nha đầu này làm đồ đệ ta a. -nam tử áo đen

- A, xin hỏi quý danh của 2 vị đây là gì? -cô xen vào “chiến tranh thế giới thứ 3”

Cả 3 nam tử trừng mắt nhìn cô như không thể tin được.

- Ai nha đồ đệ a, ta ít khi rời khỏi cốc nên người không biết ta cũng không có gì lạ a. Nhưng còn 2 tên ôn thần này mà người cũng không biết sao. -Lãnh Ngạo nhìn cô kinh ngạc
- Người thật sự không biết? -nam tử áo đen nhíu mày
- Ta là Lăng Phong, đệ nhất kiếm khách tại Vân Lăng Quốc. Là lão nhị trong Tam Tinh. -nam tử áo xanh nhã nhặn tự giới thiệu
- Hừm, ta là Dạ Mặc, đệ nhất sát thủ, lão tam của Tam Tinh. -nam tử áo đen giọng nói có chút không kiên nhẫn giới thiệu bản thân
- Còn ta thì người biết rồi. Ta là lão đại của 2 cái tên ôn thần này đây.
- Phốc, người mà là lão đại á. Ta thấy người làm lão tam hợp hơn nha.
- Đồ đệ thối, người làm ta tức chết a.....
- Hắc hắc hắc. -cô ôm bụng cười
- Đây, giới thiệu cũng giới thiệu rồi, người có nên qua đây bái sư không a. -Dạ Mặc không kiên nhẫn lên tiếng
- Oa, ta vẫn chưa có cho phép a. Nha đầu này là của ta a. -Lãnh Ngạo 1 lần nữa bám lấy cô
- 2 người ngừng ngay cho ta. Tiểu cô nương này ta sẽ nhận. -Lăng Phong bóp trán
- Oa, ta không chịu a, nha đầu này là ta tìm thấy trước a. -Lãnh Ngạo giãy nảy
- Thôi thôi, 3 lão nhân các người im lặng đi. Sao các người không ai hỏi ta muốn hay không muốn a. -cô bĩu môi
- A, đúng nha đúng nha. Tiểu nha đầu này đã đồng ý làm đồ đệ ta rồi nha. Các người căn bản không ép được người ta a. -Lãnh Ngạo đắc chí vênh mặt lên
- 2 nam tử kia sắc mặt đen lại.
- Bất quá ta muốn học hết cả 3 nha. Các người chịu dạy ta không a.
- 2 nam tử kia nhíu mày suy nghĩ, về đắc chí trên mặt Lãnh Ngạo biến đâu mất, xoay lại nhìn cô.
- Ai nha đồ đệ a, người nữ lòng nào bán đứng sư phụ a.
- Ta đồng ý dạy cho người. -Lăng Phong dẫn đo 1 hồi rồi lên tiếng
- Ta cũng vậy. -Dạ Mặc không muốn mất 1 đồ đệ tài năng như vậy nên cắn răng chịu đựng
- Đồ nhi Lý Nhã Thư xin ra mắt 3 vị sư phụ a. -cô tủm tỉm cười hành lễ.
- Không không, ta chỉ..... -cả 2 nam tử lắc lắc đầu

7. Chương 7

2 năm sau khi Nhã Thư nhận Tam Tinh làm sư phụ:

- Đồ nhi a, người lại chạy đi đâu rồi a. -Lãnh Ngạo vừa chạy vừa hô
- A, sư phụ a. Ở bên này a. -cô vẫy vẫy tay hô lớn, ngồi vắt vẻo trên cây
- Người làm gì ở đó vậy. -Lãnh Ngạo nhăn mặt, day day thái dương
- Ta đang hái táo a. -cô giơ lên 1 giỏ táo đầy
- Người xuống đây cho ta. -Lãnh Ngạo rống lên

- Ai nha, người làm gì gấp vậy. Xuống thì xuống. -cô bấu môi nhẹ nhàng đáp xuống
- Người nha, ta thật không biết người có phải nữ nhi không a. Suốt ngày leo trèo, lỡ có bắt trắc thì thế nào a.
- Ai nha, ta được 3 người các người dạy nga. Ta không bao giờ té được a. Hơn nữa, nếu có bắt trắc thì đã có người rồi, thiên hạ đệ nhất thần y ở đây không lẽ không cứu được ta sao. -cô ôm tay của Lãnh Ngạo cọ cọ mặt làm nũng
- Ai, ta thật hết cách với người. Vào thôi, Lão nhị và Lão tam đang đợi người nha.
- A, hôm nay thế nào cả 2 đều đến đây a.
- Ta không biết. Người ra xem xem.

Cô chỉ nhún nhẹ 1 cái đã bay lên cao. Thoáng chốc đã về đến gian nhà gỗ của Lãnh Ngạo. Thấy 2 bóng dáng quen thuộc bên trong, cô nhẹ nhàng lấy 2 phiến lá, bắn vào bên trong, sau đó bẻ 1 nhánh trúc bay vào trong nhà. 2 nhân ảnh bên trong đã sớm đoán được cô sẽ làm như vậy, nhẹ nhàng lấy tay kẹp lại phiến lá.

- Đồ nhi a, người không cần lúc nào cũng đón tiếp sư phụ bằng cái này a. -Lãng Phong cười
- Người nga, đi vào đằng hoàng không được sao. -Dạ Mặc rống lên
- Hắc hắc, nhị vị sư phụ a. Dù gì các người cũng đỡ được a, cần gì phải như vậy a.
- Hừ, nhận người làm đồ đệ là sai lầm lớn nhất của ta a. -Dạ Mặc bấu môi
- Nga, ta cũng đang hối hận đã dạy cho nó Vô ảnh kiếm pháp nga. Càng ngày càng bất trị. -Lãng Phong khê lắc đầu
- Đồ nhi a
- ~~, người nhanh quá a, ta thật sự chạy không kịp a. -Lãnh Ngạo từ bên ngoài uể oải bước vào
- Hắc hắc, các người hối hận thì cũng đã muộn rồi a. Mà sao hôm nay 2 người lạ đến đây a. Có việc gì sao?
- Ta đang muốn cho người vào làm sát thủ ở Dạ Vũ Lâu a. -Dạ Mặc
- Nga, không được a, ta còn định cho nó làm 1 đại hiệp a. -Lãng Phong
- Nga, không được, không được. Nha đầu này phải làm 1 thần y a. -Lãnh Ngạo
- Không được, nha đầu này phải làm sát thủ.
- Không, làm thần y.
- Làm sát thủ,
- Làm thần y.

-....

Lãng Phong im lặng nhìn cô, mở miệng hỏi:

- Người muốn thế nào a đồ nhi
- Nga, ta a. -cô suy nghĩ 1 chút

Lãnh Ngạo và Dạ Mặc cũng đã dừng cuộc chiến, nhìn cô

- A, ta biết rồi. Ta sẽ thành lập 1 tổ chức, không phân chính tà, chỉ cần có ngân lượng, việc gì cũng được, rồi lấy ngân lượng thu được giúp đỡ dân chúng a. Tuy nhiên, cũng phải có 1 sổ quy định. Nếu là ám sát thì ám sát người tốt ta sẽ không nhận, nhưng nếu ám sát tham quan hay người xấu thì ta sẽ nhận, chữa bệnh thì không phân biệt tốt xấu gì cũng chữa nhưng phải làm được 1 điều kiện của chúng ta. Các người nghĩ sao

Cả 3 nam tử im lặng nhìn cô một hồi lâu

- Chủ ý này cũng không tồi. -Lăng Phong gật gù
 - Để ta phái vài sát thủ tham gia tổ chức này. -Dạ Mặc ánh mắt hiện lên 1 tia tán thưởng
 - Nga, cũng không tồi. -Lãnh Ngạo
 - Hắc hắc, vậy gọi tổ chức này là Huyết Phong đi. À mà các người không được để lộ ta là đồ đệ của các người a, sẽ có nhiều phiền 2 toái.
 - Cũng được, vậy đi. Người dự định lập tổ chức này bằng cách nào a. -Lăng Phong
 - Nga, ta sẽ xây 1 Trà Lâu, ai muốn gặp ta thì phải để lại 1 phong thư ghi lại địa điểm gặp mặt, nếu ta quyết định đi thì sẽ hồi âm, không đi thì sẽ không hồi âm.
- Vài ngày sau, một trà lâu mọc lên trong kinh thành. Không khí trong trà lâu yên tĩnh, bên trong có những nhánh trúc xanh xanh đang đung đưa, bàn ghế gỗ được lau sạch bóng không một hạt bụi. Trà lâu còn có các gian riêng biệt, mỗi một gian đều có cách bày trí khác nhau. Có gian thì trang trí thực uy phong, gian thì trang trí thật yếu điệu,....Trà lâu này tên chỉ có 1 chữ Tĩnh. Và tất nhiên, trà lâu này chính là nơi liên lạc của Huyết Phong. Bất kể ai có yêu cầu gì, chỉ cần được hồi âm thì chắc chắn sẽ hoàn thành.
- Nga, trà lâu đã hoạt động rồi, ai sẽ là người quản lý nó đây. -Lăng Phong cười như không cười nhìn Lãnh Ngạo
 - Lão nhị a, không cần nhìn ta nga. Ta không làm a. -Lãnh Ngạo lắc đầu nguây nguây
 - Người không làm chứ ai làm. Bọn ta ai cũng có việc phải làm nga. Chỉ có người là rảnh rỗi nhất nga. -Dạ Mặc
 - Ách, không phải còn đồ đệ của chúng ta sao. -Lãnh Ngạo chột dạ
 - Sư phụ a, đồ nhi phải cải trang điều tra nga. Sao mà có thời gian bồi sư phụ quản lý trà lâu a. -cô ra vẻ tiếc nuối vỗ vỗ vai Lãnh Ngạo
 - Ách, ta thực phải làm sao. -Lãnh Ngạo khóc không ra nước mắt (Fly: lão này làm biếng gớm ==")
 - Hắc hắc, dĩ nhiên rồi a. -cô đắc ý cười
 - Còn người, khi đi làm nhiệm vụ nhớ dịch dung nga. -Dạ Mặc nhắc nhở
 - Ta thấy không cần, khi làm nhiệm vụ cứ như vậy mà đi a. Còn khi điều tra hay bình thường dịch dung mới là hay nhất a. -cô
 - Tại sao? -Lăng Phong nhướn mày nhìn cô
 - Ai nha, khi làm nhiệm vụ nhớ bị ngắt rồi bị người ta phát hiện thì sao a. Lúc bình thường thì sẽ không ai cảnh giác, nhiều người như vậy ai lại đi để ý 1 nữ tử tầm thường chứ. -cô đắc chí giải thích
 - Ra là vậy. Người suy nghĩ thật sâu xa a. Xem ra ta đã không nhận nhầm đồ đệ a-Lăng Phong cười cười nhìn cô
 - Hắc hắc, chuyện nhỏ thôi a. -cô chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to
- Vài tháng sau,
- Nghe nói lâu chủ Huyết Phong lại diệt được 1 tên tham quan nữa nga. -người A nói
 - Ách, triều đình không truy bắt sao. -người B
 - Dĩ nhiên là có a, nhưng các vị quan binh đều mắt nhắm mắt mở cho qua nga. Tại vì Huyết Phong chỉ diệt ác nhân thôi a. -người A
 - Thật sao. Vậy vị lâu chủ ấy là người như thế nào a?? -người C chen miệng vào
 - Nghe nói vị lâu chủ ấy là 1 nữ tử võ công cao cường. Mỗi khi hành sự đều mặc 1 thân bạch y. -người A

Ở một bên, 1 nữ tử tầm thường gương mặt tròn tròn, đôi mắt không tròn cũng không to, đôi môi hồng hồng, làn da hơi ngăm đang chăm chú nghe những người này nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng khé miệng khẽ nhếch lên. (Fly: đoán được là ai chưa nào hắc hắc)

————Ngày đầu tiên làm nhiệm vụ:————

- Đồ nhi, người như thế nào lại mặc bạch y a. -Lãnh Ngạo kinh ngạc nhìn cô
 - Bạch y có gì không tốt a. -làm mi dày khê động
 - Người có chủ ý gì? -Dạ Mặc nhướn mi nhìn cô
 - Ai quy định cứ sát thủ thì phải mặc hắc y a. Nhiều người hắc y quá, giờ ta mặc bạch y để phân biệt với bọn họ a. Hơn nữa, ăn mặc như vậy càng ẩn tượng. Mà càng ẩn tượng thì sẽ có càng nhiều người biết đến. Mà càng nhiều người biết đến thì các người cũng biết rồi a. Sẽ có càng nhiều ngân lượng nga. -mắt cô sáng rực
 - Người thật làmột con quỷ ham tiền. -Lãng Phong lắc đầu
 - Hắc hắc, ta không ham tiền a. Ta chỉ là muốn có nhiều ngân lượng để giúp dân nghèo thôi a. -cô ra vẻ ủy khuất, chớp chớp đôi mắt to
 - Aiz, thật là. Người đi đi. Nhớ cẩn thận a. -Dạ Mặc
 - Các vị sư phụ ta đi đây hì hì.
- Cô nhún nhẹ 1 cái, nhân ảnh đã biến mất.

8. Chương 8

Sau khi Tĩnh dần dần ổn định, cô vùng tiền mở thêm tủ lâu, rồi nhúng tay vào lĩnh vực hàng hải, vải vóc cô cũng không tha. Hầu như tất cả các lĩnh vực có thể kiếm ra tiền cô đều nhúng tay vào. Chẳng bao lâu, ngân lượng mà cô có nhiều đến nỗi có thể đè sập cả tòa thành. Nhưng những điều này cô không cho 3 vị sư phụ của mình biết. Hiện tại, trong 1 ngôi nhà nhỏ, 1 nữ tử dung mạo bình thường đang chống cằm nói chuyện 1 mình

- Ai, thật nhàm chán a!!!!!! -cô than thở
- Tiền thật là dễ kiếm a. Người xem, bây giờ ta có bỏ mặc cái đồng tử lâu, tiệm bán vải, hàng hải.... thì tiền có xài đến chết cũng chưa hết nga. -cô ảo não đáp
- Ai nha, ta thực nhàm chán a. Không có việc gì làm hết a!!!!
- Việc gì?
- Ách, việc đó hả, sau này hẵng tính. Ta còn chưa chơi cho đã nha
- Ngọc Nhi bưng bưng lửa giận quát
- Ách, Ngọc Nhi a, đừng tức giận mà.
- Ai, thôi được rồi, tối nay ta sẽ thám thính hoàng cung 1 chút vậy. Nếu phát hiện có ai gây khó dễ cho tên tiểu tử thối ấy ta sẽ ra tay. Được chưa Ngọc Nhi đại nhân. -cô bắt đầu hạ giọng
- Hắc hắc, ra chợ phơi nắng sẽ đen nga. -cô ủy khuất
- Aiz, được rồi, ta đi đây. Người còn hơn cả mẹ của ta. -cô bĩu môi

Ai, thật không thể tưởng tượng 1 người thuộc hàng giàu nhất kinh thành như cô lại phải ở trong 1 căn nhà nhỏ trong khu người nghèo, mỗi ngày đều phải vác giỏ đi bán trang sức ngoài chợ. Cô thất tha thất thểu lê bước ra vị trí quen thuộc. Những món trang sức của cô đa số là làm từ trúc và gỗ, do chính cô tự tay làm nên. Từng món đều được cô tận dụng thời gian rảnh rỗi mày mò mà ra. Những món trang sức mang hơi hướm hiện đại của cô đã thu hút rất nhiều khách hàng. Các tiểu thư khuê các cũng không nhịn được mà cũng tới xếp hàng từ sáng sớm để xem hàng. Giữa trưa, cô rảo bước về nhà. Đi được giữa đường, cô va

phải 1 nam nhân. Nam nhân anh tuấn thoát nhìn lãnh khốc, cao ngạo, đôi mắt đen sâu thẳm trong suốt, đôi môi mỏng khê nhếch, mái tóc bông bênh theo làn gió mà phát phơ giữa không trung. Người hầu đi cạnh nam nhân không khỏi nhú mào, kiêu ngạo mắg chữi:

- Người không có mắt à, va phải chủ tử nhà ta. Còn không mau tạ tội. -giọng nói của tên này the thé thật khó nghe

- Ta làm gì phải tạ tội. Cũng không phải ta đụng phải hấn nha. Là hấn đụng phải ta a. -cô bĩu môi phản bác

- Phạm...-tên người hầu chưa kịp nói hết câu đã bị nam nhân bịt miệng. (Fly: pác này muốn nói phạm thượng đấy ạ ^^)

- Vị cô nương này, thật có lỗi. Tại hạ quân giáo hạ nhân thật không nghiêm. Mong cô nương tha lỗi. -nam nhân mỉm cười không nhanh không chậm nói lời xin lỗi

- Aiz, ta cũng không có việc gì. Người về mà dạy lại hạ nhân của người đi. -cô nhìn tên người hầu bị bịt miệng đến sắp không thở nổi, trong lòng không khỏi cười lớn

Đợi cô đi khỏi, nam nhân buông tay ra, liếc tên người hầu 1 cái

- Người có biết suýt chút nữa là bại lộ rồi không.

- Nô...nô tài có tội, mong hoàng...ý công tử thứ lỗi.

- Hừ, tha cho người 1 lần.

Màn đêm nhẹ nhàng buông xuống, 1 nhân ảnh máu trắng lao vun vút trên nóc nhà. Cô nhẹ nhàng nhún chân 1 cái, phóng vào bên trong hoàng cung. Cô thăm dò từng nơi, không có điểm nào khả nghi. Cô nhẹ nhàng đáp xuống 1 rừng trúc nằm gần 1 cung điện hoang vắng.

- Ngọc Nhi a, không có gì lạ hết nha. Ta đi được chưa.

- Thực, không phải người luôn ở bên người ta sao, sao còn hỏi mấy câu như vậy.

- Người lại im lặng rồi, haiz -khẽ thở dài 1 tiếng, cô định về nhà thì....

- Ai đó. -một giọng nói trầm thấp khá quen thuộc vang lên

Tâm trạng đang không vui, đột nhiên nghe được 1 giọng nói, gương mặt cô liền cứng lại, gương mặt lạnh băng, không 1 độ ấm. Xoay người lại, 1 nhân ảnh màu trắng lọt vào đôi mắt đen lầy của cô, đôi môi đỏ mọng khê mấp máy:

- Tử. -

- Hừ, người là thích khách? -giọng nói của nam nhân có chút trào phúng

- Không. -lạnh lùng buông lại 1 chữ, cô nhún nhẹ 1 cái, bay đi

Nam nhân kia sử dụng khinh công đuổi theo. 2 bóng trắng lao vun vút trên nóc các' tòa cung điện. Khẽ hừ lạnh, cô phóng 1 vật vào nam nhân đằng sau.

Vụt 1 cái, nam nhân chụp lại được.

2 nhân ảnh tiếp tục rượt đuổi nhau, cô không ngừng phóng những chiếc lá bén nhọn về phía nhân ảnh phía sau, nam nhân không ngừng chuyển động thân mình né tránh những đòn công kích hết sức chuẩn xác đó.

Mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng. Nhưng ai cũng cảm thấy hưng phấn khó tả

Cả 2 tăng tốc, nam nhân phía sau đột nhiên phóng 1 chiếc ngân châm về phía trước, ngân châm mỏng như sợi chỉ. Không nghĩ đến hấn sẽ phóng ám khí, hơi bất ngờ, cô khê nhếch người 1 chút né được ám khí. Nhưng ám khí vụt qua mặt cô, làm rơi mảnh lụa treo trên mặt. Cô xoay người lại, đôi môi đỏ mọng khê nhếch. Đồng tử nam nhân lóe lên 1 tia kinh ngạc, nhưng vụt đi rất nhanh.

(Fly: vâng, từ ngày e tạo ra chị e đã nghĩ đến rồi ạ, NT: Người cút cho ta, hiem có cơ hội tự sướng 1 chút mà người đã giành rồi. Grừ...*1 cước đá văng Fly*, Fly: oa oa oa, người khi dễ ta *bù lu bù loa*)

- Hẹn người khi khác. -cô khẽ mấp máy

Vụt 1 cái, không thấy nhân ảnh màu trắng diễm lệ kia nữa, trên nóc điện chỉ còn lại 1 chiếc bóng dừng lại. Nam nhân dùng ánh mắt xa xăm, cẩn thận ghi nhớ hương thảo được phảng phất còn sót lại trong không khí và cả gương mặt lạnh lùng nhưng tuyệt mỹ lúc này. Hắn lục tìm mọi góc ngách, cố tìm mảnh lụa giai nhân đánh rơi, (Fly: không phải là người phóng châm về phía người ta sao, sao lại thành đánh rơi a, NN: *liếc mắt 1 cái* bị châm của ta làm nàng rớt khăn thì sao, nó rơi xuống nghĩa là đánh rơi. Người có ý kiến sao, Fly:>

Ở 1 nơi nào đó, 1 nhân ảnh màu trắng lướt nhanh, trên môi nở 1 nụ cười

9. Chương 9

Sáng sớm, cô ra chợ, bày tất cả những món hàng mình có. Cô ngồi bó gối đợi khách. Gió khẽ thổi qua, mái tóc dài đen nhánh của cô bay bay. 1 cỗ mùi hương xộc vào mũi của 1 nam nhân đang đi tới. Nam nhân kia vội nhìn quanh tìm kiếm người có hương thơm mà hắn ngửi qua 1 lần không thể nào quên. Cô ngồi bó gối, nghiêng đầu sang 1 bên. Nam nhân kia đi ngang qua, tìm kiếm xung quanh, ánh mắt dừng lại ở cô. Cô ngẩng mặt lên, 2 ánh mắt chạm nhau. Cả 2 cùng chìm trong ánh mắt của nhau.

- Thiếu gia, đi thôi. -một giọng nói the thé hơi quen thuộc vang lên kéo cả 2 trở về thực tại. Nam nhân cất bước đi.

- Tiểu Lý Tử, điều tra nữ tử đó cho ta. Ta muốn biết tất cả những gì liên quan đến nàng. -không nhận được tờ mờ về cô, hắn thấp giọng ra lệnh cho tên phát ra giọng nói the thé lúc này

- Vâng, hoàng...ách thiếu gia. -nhận được cái liếc mắt không chút độ ấm, Tiểu Lý Tử vội sửa ngay cách xưng hô

Nam nhân tiếp tục tiêu sái bước đi. Mỗi bước đi đều trở thành tâm điểm của mọi người, các tiểu thư khuê các thì đỏ mặt vụng trộm ngắm nghía, có người còn vờ ngã trước mặt hắn.....

-cô hừ lạnh

Nam nhân khom người, đỡ vị tiểu thư vừa “ngã” xuống.

- Tạ công tử đã đỡ tiểu nữ. -gương mặt vị tiểu thư đỏ hồng nhìn hắn

- Không có gì. -hắn nhàn nhạt trả lời rồi đi tiếp

Cô ngồi đó, không hiểu vì sao thấy hơi khó chịu, trừng mắt nhìn vị tiểu thư kia. Vị tiểu thư kia nghe nói là đệ nhất tài nữ ở kinh thành, sắc đẹp của nàng được tôn là đệ nhất thiên hạ, là con của Thừa tướng, tên là Thượng Quan Sở Vi. Thượng Quan Sở Vi còn chìm đắm trong cảm giác khi được tên nam nhân kia đỡ, ánh mắt mơ màng, gương mặt đỏ hồng làm nam nhân nào nhìn vào cũng muốn chảy nước miếng. (Fly: í ẹ, mỹ cha này ở đơ wa' T^T)

Không hiểu sao mấy ngày hôm nay lại có người theo dõi cô. Cô hừ lạnh, vờ như không biết, vẫn hoạt động như thường ngày.

Sáng ra chợ thu thập tin tức, trưa lại dịch dung thành 1 người khác đi xem xét mấy cái sản nghiệp mà cô cho là nhàm chán kia, chiều tối lại dịch dung thành 1 khuôn mặt khác bước vào Tỉnh.

Hoàng cung,

- Bẩm hoàng thượng, vị cô nương kia tên là Nhã Thư. Mồ côi cha mẹ, hiện đang ở trong 1 ngôi nhà nhỏ trong thành. Nàng thường ra chợ bày bán trang sức để mưu sinh. -1 nam tử áo đen cung kính chấp tay báo cáo

- Tốt. Nàng có bằng hữu không?

- Không rõ. Nhưng thường xuyên thấy 2 nữ tử khác bước vào nhà rồi không bước ra nữa. Bọn họ ra vào có giờ giấc rõ ràng. Sáng thì Nhã Thư cô nương sẽ bước ra, trưa thì 1 vị cô nương khác, chiều tối lại 1 vị cô nương khác vị cô nương này đi đến sáng mới vào nhà.

- 2 vị cô nương đó là ai, họ đi những nơi nào.

- Thưa, thần không biết, Hoàng thượng chỉ hạ lệnh cho thần đi điều tra Nhã Thư cô nương thôi mà. -tên nam nhân mặc áo đen ngu ngơ

Trên trán Hoàng thượng như có gân xanh nổi lên

- Người đi điều tra cả 2 vị cô nương kia cho ta. -hoàng thượng 1 cước đá vào nam nhân kia

Ở Tĩnh, 1 người nào đó nãy mũi suốt đêm.

- Bẩm hoàng thượng, thần đã điều tra 2 vị cô nương kia, 1 người là thương nhân giàu có nhất kinh thành, 1 người thường xuyên vào Tĩnh thì không xác định được danh tính.

- 2 người kia có quan hệ như thế nào với nàng?

- Bẩm, thần cũng không điều tra được nốt.

- Lui ra đi.

1 nhân ảnh màu đen vụt đi, thoáng chốc trong thư phòng chỉ còn 1 nhân ảnh mặc long bào ngồi chễm chệ.

Tại 1 gian nhà nhỏ trong kinh thành,

- Hừ, không biết tên chết tiệt nào suốt ngày theo dõi ta. Muốn biết gì ta đã cố tình cho hắn biết rồi mà. -cô chống cằm bực bội lầm bầm

- Sao lộ được, mỗi lần đi ta đã dịch dung rồi nga. Mỗi khuôn mặt ta lại có 1 lai lịch khác nhau a.

- Hừm, mà sao bọn chúng vẫn chưa chịu đi a. Bọn dở hơi. Aiz, không quản nữa, ta ngủ đây.

Ánh đèn trong phòng vụt tắt. Hắc y nhân trên nóc nhà vội phóng về hoàng cung.

- Vẫn không có tiến triển gì thưa hoàng thượng.

- Lui.

Suy ngẫm mãi không hiểu,

Trời nắng nóng, cô ngồi vắt vẻo trên cây đại thụ gần nhà. Nhìn 1 đám tiểu hài tử tùm lại bàn tán, đùa giỡn. Bất giác đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên thành 1 nụ cười. Cô đặc biệt thích tiểu hài tử. Có lẽ do trước đây tiếp xúc với quá nhiều những mảng tối trong xã hội nên khi nhìn thấy những tiểu hài tử ngây ngô, trong sáng như 1 tờ giấy trắng cô lại cảm thấy yêu thương.

Bỗng...Một chiếc xe ngựa lao nhanh đến, cả đám tiểu hài tử chạy tán loạn, chỉ có 1 nữ hài run run đứng đó. Nhìn thấy nữ hài trước mắt gặp nguy, cô không suy nghĩ gì, vận khinh công bay xuống cứu nữ hài kia. Được người khác cứu sống, nữ hài kia quá sợ hãi, oa oa khóc

- oa oa oa...Cám...cám...ơn tỷ tỷ.

- Nào, không khóc, khóc là rất xấu xí nga. -cô nở 1 nụ cười ôn nhu

- Ừm..ta không khóc... -nữ hài nghe lời, gương mặt phẫn nộ phình ra cố gắng nhịn khóc làm cô muốn phì cười

- Nương của người đâu, ta đem ngươi đến chỗ nương ngươi. -cô ôn nhu vỗ vỗ đầu nữ hài

- Nương? Ta không có nương. -nữ hài cụp mắt xuống, bộ dạng giống con cún nhỏ bị bỏ rơi

- A, vậy nhà người đâu, ta mang ngươi về. -mặt cô thoáng 1 tia bối rối

- Không muốn, không muốn về. -nữ hài lắc mạnh cái đầu nhỏ nhắn

- Sao thế, có nhà sao lại không về a.

Nữ hài không nói gì chỉ lắc đầu, bây giờ cô mới nhìn kĩ nữ hài, tay chân đều có những vết xanh tím. Tuy mới gặp không lâu nhưng đối với tiểu nữ hài này cô lại nảy sinh hảo cảm.

- Là ai đánh người thế này. -cô kinh ngạc mở to mắt

Nữ hài tiếp tục im lặng. Từ xa một người đàn ông, 1 tay vác gậy, 1 tay cầm bình rượu miệng hét lớn

- Tiểu tiện nhân, người chạy đâu rồi.

Nữ hài sợ run lên. Nhìn người đàn ông kia như vậy cô đã hiểu vết xanh tím kia từ đâu mà ra. Ôn nhu vỗ vỗ đầu nữ hài trấn an, gương mặt lạnh đi, dắt nữ hài đi về phía trước.

- Tiểu tiện nhân, người đây rồi. Xem ta về nhà thế nào hảo hảo giáo huấn người. - người đàn ông thô lỗ vươn tay ra, miệng quát lớn

Cô chặn lại tay hắn.

- Người làm gì, buông ta ra -hắn giật mạnh tay ra nhưng vẫn không ăn thua gì

- Là người đánh nữ hài này. -đôi mắt cô trở nên lạnh lùng

- Đúng thì sao, người không có tư cách quản chuyện nhà chúng ta. Nó là hài tử của ta, ta có quyền giáo huấn nó.

- Người giáo huấn bằng cách này sao. -nàng giơ tay nữ hài lên cười lạnh- Người xứng đáng làm phụ thân nữ hài này sao

- Liên quan gì tới tiện nhân người. Cút cho ta

- Người dám mắng ta. -ánh mắt cô đỏ ngầu

- Thì sao, người bắt quá cũng chỉ là 1 tiện nhân không có giáo dưỡng

Chát.... Cô tát vào mặt hắn

- Cái tát này ta đánh giúp nữ hài này

Chát....

- Cái này ta đánh do người dám phỉ báng ta

Chát....

- Cái này ta đánh vì người dám đánh 1 tiểu hài tử tay không tác sát

Tiếng “Chát...chát...chát” vang lên liên tục làm người ta rợn người. 1 lúc sau, cô buông hắn ra, hắn vô lực ngã xuống.

- Người không xứng làm phụ thân của nữ hài này. Ta sẽ mang nó đi. -cô quay sang nói với nữ hài- Tỷ tỷ sẽ mang người về nhà, nhận người làm muội muội, chịu không?

Nữ hài liếc mòng gật đầu, cô mỉm cười ôn nhu dắt tay nữ hài đi về.

Hết thấy những hành động của cô đều rơi vào đôi mắt của 1 người. Đôi mắt hắn lóe lên một tia quỷ dị. Khóe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười.

- Tiểu muội muội, muội tên gì a. -cô mỉm cười hỏi

- Muội tên Mặc Đình. -nữ hài ngoan ngoãn trả lời, trên gương mặt lộ ra vẻ vui sướng

- Ta họ Lý, tên Nhã Thư, sau này muội cũng sẽ họ Lý. Chịu không?

- Chịu. -nữ hài nhìn cô với ánh mắt sáng rỡ

Nhìn những vết xanh tím trên tay chân nữ hài, cô cảm thấy chạnh lòng. Một người cha có thể đối đãi với con ruột mình như thế sao. May mà papa cô không như người này, lúc nào papa cũng yêu thương cô. Nhắc đến mới nhớ, không biết mọi người ở nhà như thế nào nhỉ?

Cô nhợt nhạt mỉm cười, đáy mắt có chút cô đơn.

- Mặc Đình, tại sao phụ thân của muội lại gọi muội là tiểu tiện nhân, lại còn đánh muội như vậy nữa? -cô thắc mắc

- Muội cũng không biết, chỉ biết sau khi nương sinh muội ra, mọi người đều nói ta không phải con của phụ thân. Phụ thân muội không tin, lấy chén nước ra thử máu với muội. Máu không hòa vào nhau nên phụ thân muội liền mắng ****, đánh nương của muội. Nương của muội vì quá đau lòng nên đã tự sát. -hốc mắt nữ hài phiếm hồng

- Ai, chuyện này chỉ trách muội có mệnh khổ thôi. Hôm nay, gặp được ta, ta sẽ cố hết sức thay nương của muội uội 1 cuộc sống tự tại vậy. -cô ôn như vỗ nhẹ đầu Mặc Đình

Nữ hài không nói gì, đôi mắt long lanh nhìn cô, miệng nhỏ nẻ 1 nụ cười tươi như hoa.

Tại hoàng cung.....

...có 1 kẻ đang tự kỉ (Fly: ==‘ xin thưa pà con, chap này ca hoàng đế of chúng ta bắn loạn ặc, à mà ca a, võ công ss ấy mà mèo 3 chân chắc giang hồ hông có võ nào là võ chân chính wa’... HT: Lúc đó ta chưa biết chữ bộ, mà sao người dám viết suy nghĩ của ta ra hả *cầm dao từ từ đi lại*

10. Chương 10

Trà lâu Tĩnh,

- Sư phụ a, ra đây!!!!!!!!!! -cô hét lên

- Đây đây đây, có chuyện gì. -Lãnh Ngạo xoa xoa cái lỗ tai bước ra

- Mặc Đình, chào sư phụ của tỷ nào. -cô mỉm cười ôn nhu

- Chào thúc thúc. -Mặc Đình ngoan ngoãn khoanh tay cúi người chào

- Ai nha, dễ thương quá. Người kiếm ở đâu ra vậy. -Lãnh Ngạo reo lên, ôm chầm Mặc Đình

- Ta cứu nó từ tay cha nó. Buông nó ra a. -cô vừa nói vừa gỡ Lãnh Ngạo ra khỏi Mặc Đình

- Đồ đệ a, người thật ích kỉ nga, ta muốn ôm nó tí xíu cũng không được.

- Ai ai ai, vào chuyện chính. Sau này sẽ có lúc ta nhờ Mặc Đình tới đưa tin, cho nên người giới thiệu Mặc Đình với mọi người thôi.

- À. Đi theo ta. -Lãnh Ngạo đưa 2 người vào trong

- Mà này, người suốt ngày đeo cái miếng da giả đó không thấy mệt sao, đây là nhà người, người có thể gỡ ra chứ. -Lãnh Ngạo cầu nhàu

- Rồi, rồi, người thật là nhiều chuyện a sư phụ.

Mặc Đình nghe không hiểu gì cả, chỉ thấy tỷ tỷ của mình gỡ 1 cái miếng da trên mặt. Không còn thấy vị tỷ tỷ dung mạo bình thường kia nữa, mà thay vào đó là 1 trang tuyệt sắc. Nói cô là đệ nhất mỹ nữ kinh thành có chút ủy khuất cho cô. (Fly: taz quăng boom đây, pà con né nào....) Mặc Đình kinh ngạc nhìn cô

- Ngốc, muốn học không? Tỷ sẽ dạy người. -cô mỉm cười xoa xoa đầu Mặc Đình.

- Thật sao.

- Thật, tỷ có gạt người bao giờ chưa?

- Hi hi.

Lãnh Ngạo không nói gì tiếp tục dẫn đường. Đi qua dãy hành lang ngoằn ngoèo, hần dừng lại trước 1 bức tường, mờ mẫm. Âm 1 cái, dưới sàn hiện ra 1 cái hố hình vuông, khá rộng. Lãnh Ngạo nhảy xuống, cô m6 theo Mặc Đình nhảy xuống theo.

Phía dưới sáng rực. Lãnh Ngạo vỗ tay 2 cái. Chừng 20 người mặc hắc y nhảy ra. Mặc Đình bị dọa cho hết hồn. Cô nhìn thấy biểu tình trên gương mặt Mặc Đình, mỉm cười ôn nhu xoa xoa đầu Mặc Đình trấn an.

- Bái kiến lâu chủ. -đám hắc y nhân cúi gập người chào.
- Miễn. -cô phát tay- Hôm nay ta dắt theo tiểu muội của ta đến, hi vọng khi nàng gặp chuyện gì, các người đối đãi với nàng như với ta. -ánh mắt sắc bén đảo qua hắc y nhân 1 lượt, thanh giọng- Được chứ?
- Lâu chủ có lệnh, bọn thuộc hạ không dám trái.
- Được rồi, các người đi nghỉ đi. -cô phát tay
- Đám hắc y nhân vụt 1 cái biến mất.
- Mặc Đình à, tỷ nói cho người nghe 1 bí mật a. Người phải hứa là không được nói cho ai nha.
- Vâng.
- Tỷ là lâu chủ của nơi này, cũng chính là chủ nhân của Huyết Phong.
- Oa, Huyết Phong là gì vậy tỷ???
- Đồ đệ a, người nhất được 1 cái tiểu cô nương thật thú vị a. -Lãnh Ngạo cười cười
- Muội không cần biết nhiều, chỉ cần biết khi bị ai bắt nạt thì cứ chạy đến đây. Sẽ không ai dám bắt nạt muội nữa a. -cô mỉm cười
- Oh, muội hiểu rồi. -Mặc Đình gật gật đầu

11. Chương 11

Một ngày mới lại bắt đầu, cô và Mặc Đình chuẩn bị ra chợ. Cô dặn dò Mặc Đình nhớ phải chú ý tới những chuyện mà người ta bàn tán với nhau còn mình thì lo kiếm tiền. (Fly: ss ui, hùi trước ss cũng có nghèo đâu mà sao ham tiền dzữ z ==” , NT: Kệ taz, tiền ai mà hok ham há há há)

1 lớn 1 nhỏ cùng nhau làm việc. Bỗng 1 đám quan sai tới, đi phía sau đám quan sai đó là phụ thân của Mặc Đình

- Phải cô gái này không? -quan sai hỏi hần
- Dạ phải đại nhân. -hần khúm núm
- Có chuyện gì? -cô lạnh giọng, Mặc Đình run lên nép vào cô
- Người dụ dỗ con gái của Mặc Hán, theo ta về nha môn.
- Ai nha, Mặc Đình muội a, ta có dụ dỗ muội không a. -cô làm vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Mặc Đình đang run rẩy nép phía sau mình
- Tỷ, tỷ nhất định phải cứu muội, muội không muốn ở cùng ông ta nữa. -Mặc Đình run run
- Yên tâm, không sao cả. -cô ôn nhu vỗ vỗ đầu Mặc Đình rồi quay sang nói với quan sai- Ta tự đi tới nha môn, không cần các người gông ta lại nga.
- Đi. -quan sai lạnh giọng

Cô chậm rãi bước theo quan sai, Mặc Đình nắm tay cô run run nhìn phụ thân của nó. Người trên đường xì xào bàn tán. Lẫn trong đám người đó có 1 nam tử mặc 1 bộ quần áo màu trắng, ánh mắt nheo lại nhìn cô.....

Tại nha môn.....

Một nam tử tung niên mập mạp ngồi chễm chệ trên chiếc ghế gỗ, kế bên là sư gia, 2 bên là quan sai. Không khí uy nghiêm, không 1 ai hó hê.

(Xi, quan gì chứ, nhìn là biết tên này chuyên ăn hối lộ)

Cô ngạo nghễ đứng nhìn viên quan mập ú.

- To gan, còn không mau quỳ xuống. -viên quan cầm miếng gỗ trên bàn gỗ mạnh 1 cái

- Ta không có tội thì sao phải quỳ. -cô bĩu môi

Mặc Hán nhìn cô cười lạnh, Mặc Đình sợ hãi nhìn cô.

- To gan, ngươi dám không coi bốn quan ra gì. Người đâu, đánh 50 hèo cho ta.

- Các người chạm vào ta thì coi chừng đấy. Vương đại nhân, chắc người cũng còn muốn giữ cái nón quan của mình chứ. -cô cười lạnh

- Người có ý gì? -viên quan chột dạ nhìn cô

- Ý gì chắc ngài cũng rõ. -cô híp mắt lại

- Người rốt cuộc là ai?

- Lại đây, ta nói người nghe. -cô vẫy vẫy

- Sư gia. -viên quan kia hét lên

- Dạ. -sư gia hiểu ý vội chạy đến bên cô

Mặc Hán thấy vậy, mặt tái xanh. Lẫn trong đám người, vẫn là nam tử áo trắng kia.

(HT: Cứ tưởng nàng sẽ cần ta giúp, không ngờ...)

Sư gia nghe xong, xanh mặt, vội chạy đến bên viên quan bẩm báo. Viên quan nghe xong, nở nụ cười nịnh nọt

- Lý tiểu thư, vừa rồi bốn quan vô lễ, mong tiểu thư lượng thứ. -viên quan cúi gập người

- Không sao, không sao. -cô phất tay

- Vương đại nhân, vậy còn tiểu nhân? -Mặc Hán

- Lý tiểu thư không thể nào dụ dỗ con gái người được. Chắc chắn là con gái người đi theo nàng. Người không thể trách nàng được.

- Vương...vương đại nhân....

- Lý tiểu thư, mời.

- Đi thôi Mặc Đình. -cô mỉm cười ôn nhu

Trong 1 gian nhà sạch sẽ, cô ngồi nhàn nhã uống trà, Mặc Đình đứng ở 1 bên. Viên quan và sư gia đứng khúm núm chấp tay

- Lý tiểu thư xin thứ lỗi, hạ quan có mắt không trông fa94 mạo phạm Lý tiểu thư.

- Không có gì, chẳng qua là không có ai muốn mua cái nón quan của người thôi. -cô nhàn nhạt nói

Viên quan kia từng giọt mồ hôi như hạt gạo thi nhau rơi xuống.

- A, vậy tên Mặc Hán kia tiểu thư muốn xử lý thế nào? Hạ quan chắc chắn sẽ giúp tiểu thư làm chủ. -hắn lảng sang chuyện khác

- Ta đây cần người làm chủ sao. -cô trừng mắt liếc hắn

(Hừ, tên tham quan này thật là)

- A, hạ quan xin lỗi, Lý tiểu thư thần thông quảng đại, sao lại cần hạ quan làm chủ chứ, ha ha. -hắn nâng tay áo lau mồ hôi

- Hừ, ta tự có cách giáo huấn hắn, bắt quá.... -cô kéo dài

- Tiểu thư có gì cần dặn?

- Người không được nhúng tay vào, ta muốn làm như thế nào là việc của ta, hắn đến nha môn thì cứ đuổi hắn, hắn bước vào nha môn 1 bước thì cái nón quan của người....ta không đảm bảo nha.

- Vâng...hạ quan đã hiểu.

Lúc hắn ngược lên đã không thấy ai. chỉ còn lại hương thảo được thoang thoảng trong gian phòng.

- Tỷ tỷ a, như vậy không sao chứ, hắn biết thân phận của tỷ rồi nga.

- He he, ta nói uội biết. Khi ta nói cho 2 tên đó biết ta đã dùng châm tẩm độc phóng vào 2 tên đó rồi. Là ta mới phát minh đó nha. Châm này khi chạm vào da người sẽ tự động tan ra. -cô đắc ý cười cười

- Oa, tỷ thực là cao thủ a.

- Hắc hắc, chứ sao. A, muội muội a, người nga, người nhớ lúc nào cũng mang bao tay bằng da giả ta làm a, kéo sau này dùng độc lại bị độc hại nga.

- Dạ, tỷ tỷ. -Mặc Đình cười ầm ập, xưa nay không có ai quan tâm nó như vậy

- Được, hôm nay tỷ tỷ người dẫn người đi ăn gà quay. Hắc hắc.

1 lớn 1 bé dắt tay nhau hướng thẳng đến tủ lâu của nàng mà ăn. (Fly: tiết kiệm gôm, đi của nhà mình ăn lun kìa, NT: Xí, người chưa nghe qua câu "Ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn sao, Fly: ==")

Cả 2 ăn uống no nê, dắt tay nhau ra về. Cô và Mặc Đình cùng nhau ca hát. Bỗng, cô khựng lại

- Mặc Đình à, muội về nhà trước đi. Tỷ có việc. Về nhà nhớ khóa chặt cửa nhé.

- Dạ. -Mặc Đình ngoan ngoan nghe lời, vội chạy về nhà

Cô thông thả rảo bước đến 1 ngôi miếu hoang.

- Các hạ có thể hiện thân rồi đấy. -cô lạnh giọng

- A, bị phát hiện rồi sao, ta cứ tưởng còn giấu được thêm 1 lúc nga. -1 nam tử mặc bộ áo màu trắng từ đầu bay xuống

- Nga, người chẳng phải là chủ tử của tên mồm rộng hôm kia sao. -cô mỉa mai

- Ai nha, cô nương thật thù dai nha. Bắt quá ta thích. Chúng ta có thể làm quen chứ? (Fly: thứ lỗi choa taz, câu này taz ho bít vít sao choa hay)

- Công tử, người quá khách khí rồi, ta chẳng qua chỉ là 1 cái dân nữ bình thường thôi, làm sao dám trèo cao làm quen cùng công tử a. -cô làm ra bộ mặt hiền lành

- Ai, cô nương, tại hạ thật lòng muốn làm quen với cô nương a. Chi bằng chúng ta kết hảo hữu vậy.

- Công tử thứ lỗi, ta chỉ là 1 thường dân, thực không xứng làm bạn của công tử.

- Xứng hay không xứng là do ý nghĩ của mỗi người. Dựa trên khi phách của cô nương khi nãy, thực hơn hẳn những tên nam tử bình thường.

- Công tử quá khen, bắt quá đó chỉ là lừa người ta mà thôi. -cô mỉm cười yếu ớt

- Thật không?

- Dĩ nhiên là thật.

- Là giả hay thật ta đều muốn làm hảo hữu với cô nương nha.

(Hừ, tên này lý wa' đi

~, haiz đành theo lời hần a, không thôi lỗ tai của ta hư mất)

(Triệt Hy: Hắc hắc, nàng càng không thích kết bạn với ta, ta càng muốn làm bạn với nàng)

- Vậy xin theo ý công tử. Xin hỏi tên công tử là gì để tiện cho dân nữ xưng hô.

(Hừ, tên chết tiệt, coi sau này ta chinh người thế nào)

- Tại hạ họ Triệt, tên Hy. Xin hỏi quý danh của cô nương?

(Triệt Hy: Hắc hắc, nàng còn không chịu thua)

- Ta họ Lý, tên Nhã Thư.

- A, Nhã Thư a, tên của người thực hay nha. -hần cười đến vô lại

- Triệt công tử quá khen. Sắc trời cũng không còn sớm nữa, ta xin phép về trước. -cô vội tìm cớ

- Ai, nhanh như vậy sao. Đành vậy, Lý cô nương, tại hạ xin phép cáo từ.

Nói rồi hần phi thân đầu mất. Cô thông thả rảo bước đi về nhà.

12. Chương 12

Cô vừa đi vừa nhếch môi cười lạnh.

(Hừ, tên chết tiệt, bảo về mà vẫn cứ theo đuôi mình)

Cô vẫn đi thông thả về nhà. Hôm nay cô quyết định không đi đâu cả, vì còn cái tên ôn thần chờ ngoài cửa. Cô hăm hở giành làm đồ ăn với Mặc Đình, tuy nhiên.....Đồ ăn bưng ra toàn là đen thui, cháy khét, cái thì nhảm từ muối thành đường.... (Fly: haiz, con gái con đùa như dzậy ai thêm lấy chứ *bầu môi khinh bỉ*, Triệt Hy: kệ nàng, như dzậy ta mới có cửa chứ *cười sung sướng*)

Mặc Đình kinh ngạc nhìn cô

(Mặc Đình: Ai nha, tỷ tỷ vẫn là con người nga, cứ tưởng cái gì tỷ cũng giỏi hết chứ)

Cô gãi gãi đầu cười trừ

- Hi hi, Mặc Đình a, muối....Aiz, chúng ta cùng đi ăn thôi. -cô kéo Mặc Đình chạy ra cửa

- Ai, tỷ tỷ a. Trong nhà vẫn còn đồ ăn, để muối làm là được rồi.

- Nhưng như vậy thực ừy khuất muối nha.

- Hi, tỷ chịu nhận muối là muối muối là tốt lắm rồi, chỉ là nấu cơm thôi thì làm sao ừy khát muối được a.

- Thực không sao chứ?

- Ai da, tỷ cứ ngồi ngoài này đợi ăn đi. Muối rất nhanh sẽ ra. -Mặc Đình ấn cô ngồi xuống bàn

- Ừm, vậy muối cần thận nhé, coi chừng bỏng nga.

- Ừm, muối biết rồi. -Mặc Đình mỉm cười ấm áp

Bên trong nhà, tiếng cười đùa ấm áp không ngừng vọng ra, bên ngoài có 1 tên nam tử chịu lạnh đứng trên nóc nhà.

Hoàng cung....

- Ai, hoàng thượng a, người làm sao mà giờ này mới về a. -1 giọng nói the thé đặc trưng của thái giám truyền vào tai

- Tiểu Lý Tử, mau chuẩn bị nước ấm cho ta. Ta muốn đi tắm. -hắn nhàn nhạt ra lệnh

(Triệt Hy: Haiz, hôm nay ta mới biết nỗi khổ của những ám vệ trong cung)

Ngồi trong bồn tắm, hắn miên man suy nghĩ

(Triệt Hy: Kì lạ, lúc ta theo dõi nàng từ tửu lâu, nàng lại phát hiện ra ngay, nhưng khi ta theo dõi nàng đến lúc về nhà nàng tại sao nàng lại không phát hiện gì cả???? Rốt cuộc nàng có võ công cao cường hay chỉ là cái công phu mèo 3 chân ?!?!?!?)

Hắn mang 1 bụng nghi vấn mà đi ngủ.

Tại 1 căn nhà nhỏ đầu đó trong thành....

- Hừ, con nha đầu chết tiệt, làm ta bị đánh mấy chục hèo....hừ hừ hừ....ái da, hic hic....Ta thề ta sẽ trả thù người. Mà làm thế nào đây nhỉ.....À há, lần này người chết chắc nha đầu- ánh mắt hắn sắc lẹm, lâu lâu lại nhíu mày xuýt xoa cái mông tội nghiệp của mình, miệng lẩm bẩm nguyên rửa Nhã Thư (Fly: hắc hắc, choa đáng, cái tật ik phá ngta hã)

Tại 1 căn nhà nhỏ nào đó....

- Ất xì “~~~~~”. -cô hắt hơi 1 cái rõ to

- Ai nha tử tử, tử không sao chứ, có cần đến đại phu không? -Mặc Đình lo lắng

- Hì hì, không sao đâu. Chỉ là đột nhiên ngứa mũi thôi. -cô cười

(Hừ, tên chết tiệt nào đang rửa ta thế hở....)

(Ngọc Nhi: Đáng đời người, ai bảo người gây thù chuốc oán)

(Ai nha Ngọc Nhi, lâu rồi thấy thấy người nói chuyện với ta nga)

(Ngọc Nhi: Ta lên cung đình hỏi thăm về nhiệm vụ của người đây.)

(Sao, sao, người ở trên ấy nói ta phải làm thế nào a)

(Ngọc Nhi: Bọn họ nói, hoàng đế này chỉ có 1 kiếp nạn, qua khỏi kiếp nạn này thì hắn sẽ không sao.)

(Thật hả, vậy kiếp nạn đó là gì a, để ta mau mau làm rồi trở về nữa nha)

(Ngọc Nhi: Thiên cơ bất khả lộ, đến thời khắc người thực hiện nhiệm vụ, người khác biết)

(..... Ngọc Nhi, người ích kỉ quá à, ta không thèm nói chuyện với người nữa.)

(Ngọc Nhi.....) (Fly: lắc đầu bó tay)

- Tử, tỉnh, làm sao mà tử ngồi thất thần vậy hả?

- A, cái gì....Ta không sao. Thôi, đi ngủ. Trời cũng không còn sớm nữa. -cô xoa xoa đầu Mặc Đình

- Ừm. -Mặc Đình ngoan ngoãn leo lên giường

Trong chớp mắt, cô đã thay bộ áo trắng tinh của mình, cũng đã bóc miếng da trên mặt ra.

- Tử đi đây, ngủ ngoan nhé. - cô nháy mắt tinh nghịch với Mặc Đình

- Ừm. Tử thượng lộ bình an. -Mặc Đình nói xong rút gương mặt bầu bĩnh đáng yêu vào trong chăn, gương mặt đã trở nên hồng hồng

Đáy mắt tràn đầy ý cười, cô xoay người 1 cái đã nhanh chóng lao ra màn đêm. 1 cái bóng trắng lướt nhanh, gió thoang thoang thổi mang theo một cổ mùi hương thảo được dễ chịu.

Ánh nắng nhẹ nhàng lách vào khe cửa, chiếu vào gương mặt tinh xảo của cô, khiến cô nhíu mày, tay quờ quạng hòng che đi ánh nắng đang chiếu vào. Cách, cửa phòng mở ra

- Tỷ, dậy rửa mặt nào. Mặt trời lên cao rồi đó nha. -Mặc Đình bưng chậu nước cùng chiếc khăn vào
- Ừm, tỷ muốn ngủ thêm nữa nha. -cô trở mình lẩm bẩm
- Tỷ, không lẽ hôm nay người không muốn mở tiệm sao. -Mặc Đình cố sức kéo cái chăn khỏi người cô
- Ừm, không mở. Tỷ muốn ngủ.....
- Tỷ không dậy thì muối sẽ không nấu đồ ăn cho tỷ nữa. -Mặc Đình buông chăn ra, bĩu môi
- A, đừng mà muối muối thân yêu của ta. Muối biết ta thích nhất ăn đồ ăn muối làm nga. -cô bật dậy, ôm lấy cánh tay của Mặc Đình dụi dụi mặt mình vào như 1 con mèo nhỏ
- Vậy thì tỷ mau dậy đi, hôm nay đã trễ lắm rồi nha.
- Ừm ừm, tỷ dậy, tỷ dậy. -cô luống cuống nhảy xuống giường, tuy nhiên.....

Thực ra không phải người nào tập võ cũng sẽ tránh được hết những tình hình ngớ ngẩn, ví dụ là Nhã Thư, cô quên kéo chăn xuống, lại hấp tấp nhảy xuống giường, kết quả là.....té đập mặt xuống sàn.....(Fly: ==”)

- A ui, đau quá....Í, hình như có cái gì đang chảy....Á, a a a a a. Máu, oa oa oa. Ta chảy máu mũi a a a a a a a. Trời ơi còn đâu gương mặt xinh tươi như hoa của ta nữa a a a a.

Mặc Đình chứng kiến 1 màn này, nín cười đến gương mặt đỏ như trái cà chua, quên mất chạy đi lấy thuốc cầm máu cho vị tỷ tỷ đáng kính của mình ()

Trễ hơn 1 chút, gương mặt cọ xám xịt ngời trước bàn ăn, Mặc Đình áy náy xin lỗi cô:

- Xin lỗi tỷ, ta quên không chạy đi lấy thuốc.
- Không sao, lát nữa ta chạy sang bên sư phụ ta bảo hẩn cho ít thuốc, trong 3 ngày, à không, trong 2 ngày mà cái mũi ta chưa khỏi thì ta cho hẩn khỏi làm thần y, ma y gì hết á.

(Mặc Đình: cầu cho sư phụ bình an)

Ổ Tĩnh, người nào đó hắt hơi mãi (Fly: hí hí hí)

Vì người nào đó không tiện ra ngoài với cái gương mặt bị như vậy nên đành nhờ Mặc Đình 1 mình chạy đến Tĩnh bảo tên sư phụ đó cho ít thuốc. Dĩ nhiên, người nào đó nín cười đưa bao thuốc cho Mặc Đình....Tuy nhiên, nàng đợi mãi mà không thấy Mặc Đình về, lo lắng trở thành bất an....Đột nhiên, một chiếc phi tiêu phóng vào, trên đó còn dính 1 lá thư, trên thư nói rằng: ” Muốn cứu người thì hãy đi 1 mình ra Tử Lâm Trúc”

Nàng nhíu mày suy nghĩ, là ai thế, dám cả gan ra tay với Mặc Đình....Tử Lâm Trúc là 1 khu rừng rất đẹp, nhưng ẩn trong đó lại có rất nhiều sơn tặc. Không cần suy nghĩ nhiều, cô đã phóng như bay ra khỏi cửa. Mặc cho gương mặt của mình dọa người đến nhường nào.

13. Chương 13

Tử Lâm Trúc.....

Cô “hạ cánh” xuống 1 bãi đất khá trống trải. Hét lên:

- Tên nào bắt Mặc Đình, ra đây cho ta.
- Tức thì, chừng chục tên từ trên trời lao xuống.
- Là các người sao? -cô hừ lạnh
 - Cô nương, chúng ta là hên Lý Nhã Thư chứ không phải người. Người mau về đi.
 - Con mẹ nó, ta chính là Lý Nhã Thư, các người bắt muối muối ta đi đâu rồi. -cô hét vào mặt bọn chúng
- (Hừ, ta đây đang bực mình vụ cái mũi mà còn gặp chuyện này. Hôm nay bà đây đại khai sát giới hà hà hà hà)

(Ngọc Nhi: giận cá chém thớt à.)

(Kệ ta)

(Ngọc Nhi:)

- Cô nương, gương mặt của ngươi rõ ràng không phải là Lý Nhã Thư.
- Các ngươi chưa nghe qua thuật dịch dung sao. -cô bĩu môi hừ lạnh
- Thuật dịch dung? -đám người mở to mắt ra nhìn cô, ngạc nhiên
- Khoan. đại ca. Hình như nhỏ này có gì đó hơi quen quen. -1 tên trong đám người đó lên tiếng
- Ủ, đệ cũng thấy vậy.
- Đừng có nói nhiều, mau giao Mặc Đình ra đây. Nếu không ta không đảm bảo các ngươi có thể thấy trăng đêm nay.
- A!!!! Đệ nhớ ra rồi. Là nha đầu trong nhà của Lãnh Ngạo, hôm đó chính nó làm chúng ta ám sát thất bại.
- À há, đúng rồi đại ca, đúng là nha đầu này.

Mỗi người 1 câu, ồn ào không thể tả

- Im hết cho ta. Ta từng gặp các ngươi hay sao? A, hay là các ngươi là đám thích khách ngu ngốc, dở hơi hôm đó. Ái chà, kẻ nào lại kém cỏi đến nỗi gọi các ngươi đến lấy mạng ta a.
 - Sao ngươi biết bọn ta muốn lấy mạng ngươi? -tên được gọi là đại ca trừng to mắt ngạc nhiên
 - Ngu ngốc, dựa theo giọng điệu của các ngươi, cộng thêm việc các ngươi ám sát 3 sư phụ của ta thất bại là biết rồi. -cô bĩu môi
 - Hừ, đã vậy thì...lên.... -hắn hét 1 tiếng cả đám người vây lấy 4 phía, tấn công loạn xạ vào cô
- Cô nhẹ nhàng lách mình, rút ra thanh nhuyễn kiếm giắt trên lưng, nhẹ nhàng “múa” vài động tác. Chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra, đã nghe tiếng la thất thanh.
- A a a a, tay của ta a a a a.... -1 tên trong đám đó

Rồi lại nghe 3 tiếng Phịch... phịch... phịch.... lên tiếp nhau. Đám người đổ mồ hôi lạnh, nhìn về phía phát ra tiếng động kia, đã thấy 3 người chiến hữu lúc này của mình bây giờ đã trở thành 1 cái thi thể. Cô cầm thanh nhuyễn kiếm đầm máu, đưa lên miệng liếm 1 cái. Mấy tên kia lạnh cả người. Cô ném ánh mắt sắc lẹm về phía đám người kia:

- Đụng tới người nhà ta, cũng có nghĩa là đụng tới ta. Chịu chết đi.

Nói rồi, cô chưởng 1 chưởng vào cây trúc gần đó. Lá rơi rụng lả tả. Mấy tên kia tưởng cô chưởng hụt, buông lời trêu chọc:

- Tiểu nha đầu, chỉ với kiếm pháp của ngươi, không đấu lại được bọn ta đâu.

Cô chỉ nhếch môi cười lạnh, dùng nội lực đẩy những chiếc lá lao vun vút đến bọn cướp. Bọn cướp cả kinh, vội lách mình tránh. Nhưng vẫn không tránh khỏi. Từng chiếc lá cứa vào da thịt bọn chúng làm chúng kêu la thất thanh. Mặc Hàn đang núp vào 1 tảng đá không khỏi cả kinh, không dám thở mạnh, càng không dám di chuyển, chỉ mong cho cô mau mau rời khỏi đây.

Nhìn thấy những tên sát thủ kêu la đau đớn, cô nhếch môi cười. Nụ cười của cô thật diễm lệ, nhưng nó lại băng lãnh đến người ta phải sợ. Cô vẫn chưa muốn giết bọn hắn, cô còn muốn bọn hắn đau đớn, đau đớn đến chết đi sống lại. Như chợt nhận ra điều gì, cô chưởng 1 chưởng về phía tảng đá gần đó. 1 nhân ảnh hiện lên, cô không khỏi cười lạnh. Mặc Hàn bây giờ chỉ biết run run, cầu xin tha thứ:

- Lý tiểu thư, là ta có mắt không trông, xin người tha thứ cho ta. -hắn dập đầu xuống
- Hừ, chính ngươi đã đối xử không tốt với Mặc Đình, bây giờ ta đưa Mặc Đình về, đối đãi với nó như thân nhân của ta. Cớ sao ngươi còn đến phá rối. Bình sinh ta ghét nhất là những kẻ như ngươi, có lần này làm

sao đảm bảo sẽ không có lần sau. Đến con gái người người còn có thể bắt cóc để dẫn dụ ta ra, thì sau này người còn có thể làm được chuyện tán tận lương tâm đến thế nào nữa.

- Lý tiểu thư. là ta sai, là ta đã sai, mong người tha cho ta 1 mạng.
- Đi chết đi. -cô vung 1 sợi dây thừng, sợi dây thừng như có linh hồn, quấn quanh cổ hắn, vừa đủ để hắn không thể thở nổi nhưng cũng không đến nỗi khiến hắn phải chết. Cô nắm sợi dây, lôi hắn đi. Đám sát thủ cũng bị cô trói lại, bắt đi.

14. Chương 14

1 chậu nước muối được tạt thẳng vào đám người đang ngất đi vì đau. Một trận đau đớn truyền đến, đám người rên rỉ

- Tỉnh? -thanh âm sắc lạnh của cọ vang lên
- Người mau thả ta ra. -hắn giãy dụa nhưng càng giãy càng đau
- Ngu ngốc, đó là sợi dây gai, các người cứ giãy tùy thích. -cô nhếch môi cười lạnh

Đám người đó bàng hoàng, nhìn lại sợi dây đang trói mình, sợi dây chỉ chút gai, những cái gai nhọn hoắt đâm thủng da thịt họ.

- Sao thế, sao không giãy nữa. -cô bước lại 1 chiếc ghế dựa lớn, chống cằm nhìn bọn họ, cười lạnh
- Người...người không sợ sẽ không được gặp lại Mặc Đình sao? -Mặc Hàn
- A, phải rồi, còn Mặc Đình nữa. -cô ngạc nhiên thốt lên
- Vậy còn không mau thả ta ra. -Mặc Hàn cười lạnh
- À, người không cần lo. Mặc Đình ta đã cứu ra từ lâu.

—————Trước đó—————

- Hừ, chỉ có nhiều dây mà ngất rồi sao. -cô hừ lạnh
- Cô phát tín hiệu ra, chẳng mấy chốc, đã có 1 toán người áo đen cung kính cúi người chào cô:
- Lâu chủ, xin phân phó.
- Mau đi điều tra Mặc Đình ở đâu rồi đưa về Tỉnh. Còn nữa, mau đem đám này xuống tầng hầm. (Fly: Tầng hầm là chỗ mà ss ý dẫn Mặc Đình xuống trong mấy chap trước á hì hì)
- Dạ.

-
- Người...người...rốt cuộc người là ai? -Mặc Hàn
 - Huyết Phong. -cô bằng quơ trả lời hắn

Cả đám người rùng mình. Huyết Phong, một cái tên mà tất cả bọn chúng đều biết, một người có thể dễ dàng bóp chết bọn chúng.

- Từ ngày ta đến nơi này cho tới bây giờ, ta chưa bao giờ áp dụng cực hình cho ai cả. Hôm nay, các người sẽ là người đầu tiên. -cô nở 1 nụ cười quỷ dị, tàn nhẫn

Đám người kia run lên.....

- Xin...xin tha cho chúng tôi. Tất cả là do hắn, là hắn đã sai khiến chúng tôi.

- Các người không biết sao, chưa có ai ngoài thân nhân của ta biết thân phận của ta mà còn sống đâu. -cô cười lạnh

Cô vỗ tay 2 cái. 2 người mặc áo đen đem một cái vạc màu đen thật lớn đi ra.

- Ai muốn thử trước nào. -cô đảo mắt hết 1 lượt

Không ai dám lên tiếng...

- Vậy.....Người đi. -cô chỉ về 1 tên trong số đó

Tức thì, 2 người mặc áo đen khi nãy vác tên đó lên. Hắn run sợ nhìn về phía cô.

- Các người có gan bắt cóc thân nhân của ta, thì phải có gan lĩnh hậu quả. -cô mỉm cười, nhưng giọng nói lại không có tí hơi ấm nào

2 người mặc áo đen thả hắn vào cái vạc. Hắn la hét, giãy dụa.....Cô nhìn hắn, cười lạnh.....Trong vạc có thật nhiều con bò cạp, lại có rắn, rết...v...v.... Những con vật đó trườn bò, cắn hắn...Hắn hét thất thanh....Cho đến khi hắn ngất thì cô mới cho người lôi hắn ra....Cứ thế lần lượt từng người, từng người một.....2 tên áo đen giúp cô thực thi hình phạt cũng phải rùng mình. Âm thầm thì sẽ không bao giờ dám phản bội cô.

Tới lượt Mặc Hàn, cô phất tay cho qua....Hắn tưởng cô tha cho hắn, mừng rơn...Cô chỉ cười lạnh, không thèm nhìn tới hắn....

Những tên kia vì quá đau đớn mà ngất đi. Cả thân hình huyết nhục mơ hồ....Dùng nước muối tạt vào chúng, chúng rên rỉ, tỉnh lại....Cô cho người cột tay chân chúng vào 1 tấm bảng....Ra lệnh cho 1 người mặc áo đen, cầm cây đao cắt từ từ từng ngón tay, ngón chân, rồi lại cả cánh tay....Tấm bảng vương đầy máu, tên đó chết vì quá đau đớn.....

- Đem cho chó ăn. -cô phất tay

Từng người, từng người 1 bị hành hình.....Mặc Hàn đổ mồ hôi lạnh, rớt cuống họng đã chọc vào nhân vật gì thế này.....

Rất nhanh, cả toán sát thủ đều chết trong sự đau đớn tột cùng, tấm bảng vẫn còn vương đầy máu, cây đao vẫn còn thấm đẫm máu. Cả căn phòng bốc mùi tanh tưởi của máu thịt...

15. Chương 15

Cô quay sang nhìn Mặc Hàn. Mặt hắn bây giờ xanh như tàu lá, run rẩy. Cô mỉm cười:

- Sao thế,lúc này ngươi hùng hổ lắm mà.

- Người...người không phải là con người. Người là ma nữ....Mau..mau thả ta ra...-hắn la hét

- Ha ha...Ma nữ ư...Ta thích cái danh đó.... -cô cười lạnh

- Thả ta ra.....Ta làm ma cũng không tha i..... -hắn hét lớn

(Ngọc Nhi: ta.... người thấy có hơi quá tay không?) (Fly: thía này mà hơi, hok bít rất thì sao nữa ==")

(Tự làm tự chịu)

(Ngọc Nhi: ...)

- Trói hắn lên cây cột. -cô lạnh giọng

2 người mặc áo đen rất nhanh đã trói chặt hắn. Cô cầm một cây roi dài, tắm nước muối, đánh mạnh vào người hắn

Chát....

- Cái này là do người đã bắt cóc Mặc Đình.

Chát....

- Cái này là do người mắng ta là yêu nữ.

Chát.....

- Cái này ta đánh vì người dám mắng ta tiện nhân

Chát.....Chát....Chát.....

Tiếng roi quất vào da thịt kêu chan chát nghe rợn người. Thân thể Mặc Hàn giờ đây đã bê bết máu, ngoài la hét hân cũng chẳng thể làm gì hơn....Do ngọn roi được tẩm nước muối nên cái đau mà hân phải chịu đau hơn bình thường gấp trăm lần.

Đánh hả dạ, cô ném roi sang 1 bên.

- Lấy mật ong đến cho ta. -cô ra lệnh

1 lọ mật nhanh chóng được đưa đến. Cô đổ nguyên lọ mật lên người Mặc Hàn.

- Đem hân cột ngoài sân. Đem treo tổ ong lên người hân.

Ngoài sân, nắng cháy da cháy thịt. Những con ong đua nhau chích lên người hân. Chưa kể kiến cũng thi nhau bò lên mà cắn. Hân kêu la thảm thiết, nhưng chẳng mấy chốc, hân cũng chẳng còn sức mà kêu la...

- Đem cái vạc lúc này lại đây. Đổ á huyết và huyết đạo của hân. Ta muốn hân đau đớn cùng cực mà không được la hét. -đáy mắt cô hiện lên những tia tàn nhẫn

- Tỉ. -Mặc Đình đột nhiên xuất hiện, đáy mắt lộ vẻ đau thương

Cô kinh ngạc quay người sang. Mặc Đình quỳ sụp xuống:

- Tỉ, xin tỉ hãy tha cho hân 1 mạng. Nể tình hân có ơn sinh thành với muối, tha cho hân 1 lần này có được không? -Mặc Đình nài xin

- Nhưng...nhưng hân đã đối xử với muối như vậy....

- Cái đó chỉ có thể trách muối mệnh khổ. Nhưng bây giờ đã có tỉ rồi, muối cảm thấy thực hạnh phúc. Xin tỉ, tha cho hân có được không?

- Ta....ta..... -cô nhìn sang người bị hành hạ đến ngất xỉu, máu me bê bết kia- Thôi được rồi. Ta tha cho hân 1 mạng. Hân mà động tới ta 1 lần nữa thì đừng trách tại sao ta không nương tay.

Cô phất tay áo bỏ đi. Mặc Đình kinh hãi ngược lên nhìn cô. Hối thúc những người mặc áo đen mau đem Mặc Hàn xuống. Cô xoay người lại.

- Mặc kệ hân đi. Không chết được. Mau lên trên, ta cùng muối ăn điểm tâm.

- Dạ. -Mặc Đình vui vẻ nghe lời, xoay lại nhìn Mặc Hàn 1 cái rồi đi tiếp...

Một ngày nữa lại trôi qua, Triệt Hy đang vui đùa vào phê duyệt tấu chương. Hân cố gắng tập trung vào nhưng vẫn không thể. Hân cứ mơ màng nhớ đến dung nhan tuyệt mỹ hôm ấy. Làm áo trắng tinh khiết, mái tóc đen nhánh, đôi mắt trong veo như nước, và một cổ mùi hương thảo được thoang thoảng cứ chập chờn trong đầu Triệt Hy. Hân lắc lắc đầu cho thanh tỉnh, nhưng mùi hương thảo được cư xộc vào mũi.

(Triệt Hy: Quái, sao lại ngửi thấy mùi hương đó vậy nhỉ. Ai, chắc mệt quá rồi, đi hoa viên vậy)

Hân gấp tấu chương lại đi ra hoa viên. Một cái bóng trắng nhỏ nhỏ từ phía ngoài nhẹ nhàng lách vào.

(Phù, cuối cùng hân cũng đi ra)

(Ngọc Nhi: Người vào đây làm gì nha)

(Ai nha, ta đi tìm coi tên nào gây bất lợi cho hân để diệt luôn cho xong chứ gì, không lẽ người muốn ta cả đời ở đây)

(Ngọc Nhi: Tà đã nói rồi, khi nào đến lúc, người khác biết)

(Ai, ta muốn càng nhanh càng tốt nha, thà cố hết sức còn hơn ngồi chờ mà không làm gì)

(Ngọc Nhi: Người thực là)

Thân ảnh nhỏ nhắn bận rộn lục lọi. Bỗng từ bên ngoài, một nhân ảnh màu vàng đi vào. Nghe tiếng động, cô ngẩn người nhìn hấn. Hấn cũng ngẩn ngơ nhìn thân ảnh màu trắng diễm lệ trong thư phòng.

(Ách, chết rồi, không để ý tới hấn a

~~)

(Triệt Hy: Là nàng, là nàng....đúng là nàng rồi)

Cô vội thi triển khinh công lao ra khỏi thư phòng, Triệt Hy nháy mắt tỉnh lại cũng thi triển khinh công mà đuổi theo. Trong bóng đêm, 2 nhân ảnh 1 trắng 1 vàng chơi trò

Rượt đuổi nhau 1 hồi, cô lại giả trò cũ, lại phóng ám khí về phía hấn. Đoán trước cô sẽ như vậy, hấn khẽ mỉm cười rồi lách mình sang 1 bên, bất ngờ ôm lấy cái eo thon nhỏ của cô. Hơi thở ấm áp phả vào tai, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Bắt được nàng rồi.

Cô kinh ngạc, giấy ra. Hấn siết chặt cô lại:

- Không giấy ra được đâu, ta sẽ không để nàng thoát khỏi ta lần nữa.

- Người....buông ra. -cô hét lên

- A, giọng nàng hay thật đấy.

(Fly: cái này là điển hình của ông nói gà bà nói vịt)

- Buông ra. -cô dùng hết sức đẩy cánh tay hấn ra

- Nàng thật là thơm nha. -hấn tham lam hít một hơi dài, tham luyến hương thơm thảo được tỏa ra từ cô

- Người...biến thái. -cô thẹn quá hóa giận, hét vào mặt hấn

Hấn im lặng, không nói gì, chỉ siết chặt hấn, tựa như muốn đem cô hòa nhập vào hấn. Quần bách, cô giơ chân lên, đập mạnh vào chân hấn. Hấn chịu đau, vẫn ôm chặt lấy cô.

- Đau quá đấy.

- Kệ người, mau buông ta ra. -cô lại giãy

Hấn hết cách, điểm huyết cô rồi đem cô vào thư phòng. Cô ghen hòng trừng mắt nhìn hấn, hấn cười nhạt, tiếp tục đi. Hấn đặt cô lên ghế, thông thả cầm chung trà lên nhấp nháp.

- Tại sao lại không thả ta ra. -cô lạnh giọng

- Nàng nghĩ xem.

- Là vì ta đột nhập vào thư phòng người lục lọi sao. Thế thì cứ bắt ta vào thiên lao. Có gì lại đem ta vào đây. -cô trừng mắt

- A, người nghĩ xem, thiên lao có thể nhốt được người sao. Ta nghĩ không quá nửa ngày, người sẽ cao chạy xa bay mà thôi.

Cô chột dạ, gương mặt lên nhìn hấn. Hấn đáp lại ánh nhìn của cô bằng nụ cười nhàn nhạt. Cô muốn quay đi nhưng không thể.

(Chết tiệt, biết vậy khi Lãnh Ngạo dạy cách tự giải huyết ta đã chú ý hơn, giờ ta thực sự là không nhớ gì cả nha, oa oa oa oa oa)

Hấn nhìn cô, tủm tỉm cười

(Triệt Hy: Bây giờ ta đã bắt được nàng rồi nhé, tiểu ma nữ)

Hắn chậm chậm bước tới, cô hoảng hốt nhìn hắn

- Người muốn làm gì?

- Nàng nghĩ xem. -rồi hắn nở 1 nụ cười nhìn hết sức ái muội.

Hắn vươn tay ra, đưa cho cô 1 viên thuốc màu đen cho cô.

- Uống đi.

- Đây là cái gì? -cô kinh ngạc

- Nàng không cần biết. Chỉ cần uống vào là được.

- À, chẳng lẽ đây là xuân dược trong truyền thuyết sao. -cô mỉa mai

- Nàng....Nàng nghĩ ta là người như vậy sao.

- Chứ không lẽ người không giống với những gì ta nghĩ sao. -cô cười khinh miệt

- Làm càn, ta đường đường là thiên tử, cả thiên hạ này thuộc về ta. Chỉ cần phẩy tay 1 cái là đã có cả ngàn nữ nhân cam tâm tình nguyện cùng ta cộng chằm. Có gì ta lại phải hạ xuân dược chỉ để có được người.

-hắn tức giận gào lên (Fly: anh ý tức giận nên xưng hô ta- người nhà, à mà anh đâu có hạ xuân dược, anh chỉ ép ss ý vs a thôi à *cười gian*, TH: Người đâu, lời ra chém...., Fly: A..a....a....Tha mạng a.....)

- Vậy viên thuốc đó là gì, sao lại không cho ta biết.

- Nàng uống vào đi, rồi ta nói nàng biết. -hắn nhẹ giọng

- Ta không uống. -cô tức giận xoay đi

- Vậy thì cả đời này nàng ngồi trên ghế mà sống nhé.

- Người... -cô tức giận, xoay người lại trừng mắt nhìn hắn- Ti tiện....

- Ha ha, cảm ơn nàng đã khen. Nàng không uống thì thôi vậy, ta đi về phòng mình đây. Ngồi vui vẻ nhé.

-hắn cười cười, xoay người hướng cửa mà đi

- Dừng lại. -cô hét lên

- Sao. -hắn cố nén cười, nhưng mày nhìn cô

- Đưa đây, ta... ta uống. -cô cắn răng chấp nhận

- Được thôi. Nhưng đây là nàng tự chọn nha. Ta không có ép. -hắn nhún nhún vai

- Được, là ta tự chọn, người không có ép ta.

- Được thôi. -hắn đưa viên thuốc vào miệng mình, áp môi mình vào môi cô, nhẹ nhàng đẩy viên thuốc vào

- Bây giờ giải huyết được chưa. -cô không màng đến việc hắn vừa chiếm tiện nghi của mình, trực tiếp hỏi

- Chưa nha. Thuốc này là Âm cốt tán. Nam nhân uống vào thì không sao, thậm chí còn có thể tăng nội lực. Nhưng nữ nhân uống vào thì lại không thể sử dụng nội lực nha. Nếu sử dụng nội lực thì sẽ bị đứt hết kinh mạch, lục phủ ngũ tạng sẽ bị thối rữa mà chết. -hắn cười nhàn nhạt

- Người....người....Giải được -cô gần như là hét lên

- A, đúng rồi, loại dược này không ai giải được, kể cả Thiên hạ đệ nhất thần y Lãnh Ngạo. -hắn mỉm cười

(Triệt Hy: ha ha ha, nàng võ công cao như vậy, phong tỏa nội lực là cách tốt nhất)

(Tên chết tiệt này...cư nhiên dám dụng độc với ta...hừ hừ hừ)

- Vậy làm sao giải.

- Muốn giải à, nàng chỉ cần.....

Hắn vươn tay, vuốt ve gương mặt mềm mại, ánh mắt dò xét khắp người cô.

- Người...người muốn làm gì.

- Hừ, hơi gầy, nhưng có thể tạm bỏ qua. Sau này ta sẽ tắm bổ cho nàng.

- Người...bỏ tay ra. -cô hét to

- Ai, nàng nha, hét lớn như vậy làm gì nha.

- Mau nói cho ta cách giải. -cô hét lớn

Hắn cười, tiến tới. Đưa khuôn mặt tuấn mỹ của mình lại gần, hơi thở nam tính phả vào tai của cô, mặt cô đỏ hồng, hắn cười cười

- Làm phi tử của ta.

- Người nằm mơ.

- Ai, sao đây. Muốn giả độc, mỗi tháng đều phải cùng nam nhân có khí dương cực thịnh giao hoan ít nhất là 1 lần vào ngày trăng tròn.

- Vậy liên quan gì đến người.

- A, thật tình cờ. Ta chính là dạng nam nhân đó nga.

- Ta không cần người. Ta sẽ tìm người khác.

- Tiếc quá nha. Ta chính là người duy nhất nga.

- Người...người....Ti bỉ.

- Hắc hắc, nàng quá khen.

- Được, người..người muốn như thế nào thì như vậy.

- A, ái phi. Nàng cuối cùng cũng thuộc về ta.

- Ta nói trước, ta là phi tử của người, nhưng ta sẽ không ở trong cung mà ta sẽ ở bên ngoài. Tới ngày 15, ta sẽ trở lại.

- A, không được nga. Làm phi tử của ta thì phải ở trong cung nha.

- Nếu không đáp ứng thì thôi. Ta thà chết chứ không ở chung mái nhà với người.

- Thôi được. -hắn đáng thương hề hề đáp ứng

- À mà nàng tên gì? -tay cầm bút hí hoáy viết, hắn ngóc đầu lên hỏi

- Huyết Phong. -cô liếc hắn 1 cái.- Ta nhớ ta đã nói cho người rồi mà.

- Ý ta là tên thật nha. Chứ không phải là ngoại hiệu nha.

Cô suy nghĩ 1 chút rồi trả lời

- Quách Cổ Nhi.

(Hớ hớ hớ, hô của Quách Tĩnh, môn phái cổ mộ của Cô Long, tùy ý thêm vào 1 chữ Nhi thế là xong. Ta là thiên tài ha ha ha)

- Òh, ta đã biết.

Thư phòng xa hoa của hắn rơi vào trầm mặc. Đêm cứ thế qua đi....

Hôm sau.....

Một nhân ảnh trắng tinh quỳ giữa đại điện nghe thái giám ban chiếu

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, mến mộ Quách tiểu thư tài sắc vẹn toàn, đoan trang hiền thực. Nay phong làm Cổ quý phi. Ban cho cung Cổ Điện. Lĩnh chỉ.

- Thần linh chỉ.

Cô đưa 2 tay tiếp nhận cuộn giấy màu vàng mà thái giám đưa cho.

(Hừ, giọng điệu ẻo lả nghe rộn rộn, nổi da gà hết rồi.....)

- Cổ quý phi, mong được chỉ giáo nhiều hơn. -tên thái giám nở nụ cười cúi đầu chấp tay chào cô

- Không dám. Cổ Nhi phải phiền đến công công, mong sau này công công giúp đỡ thêm. -cô nở nụ cười hiền lành (Fly: giả đó bà con ui

, NT: suýt, biết mà còn la lớn)

Tên thái giám cười cười đi mất.

- Người đẹp cái dáng ngồi buồn nôn đó được rồi đó. -cô nhìn hần đang ngạo nghễ ngồi trên long ý

- Ai nha, lần đầu tiên có người dám nói dáng ngồi của ta là dáng ngồi buồn nôn nha.

- Hừ, hiện tại ta mà sử dụng được nội lực thì người chết chắc.

- Ái phi, muốn mưu sát chồng sao.

- Ta đâu dám, người là thiên tử cao cao tại thượng, ta làm sao dám động vào 1 cọng tóc của người.

Hần cười cười không nói.

- Người tạm thời chưa sử dụng được nội lực, hay là ở tạm trong hoàng cung đi.

- Cảm tạ ý tốt của người, nhưng ta vẫn còn việc phải làm. Cáo từ.

Cô xoay người đi khỏi cửa. Hần nhìn nhân ảnh màu trắng kia, đáy mắt lóe lên những tia kì lạ.

16. Chương 16

Giận dữ dậm mạnh đôi chân nhỏ nhắn, cô thầm rửa hần.

(Tên hoàng đế chết tiệt, nếu không phải vì bảo vệ người là con đường duy nhất để ta về nhà thì người đừng hòng sống tới bây giờ. Hừ hừ hừ, đợi đó, ta sẽ quậy tung cung điện của người)

(Ngọc Nhi: Người lại muốn làm gì. Nên nhớ, bảo vệ hần chứ không phải làm hần chết.)

(Ai ai ai, biết rồi. Ta rửa tí không được sao)

(Ngọc Nhi:...)

Xoạt 1 cái, gương mặt tuyệt mỹ nhanh chóng trở thành 1 gương mặt tròn tròn bầu bĩnh. Về lại căn nhà nhỏ của mình, cô hô:

- Mặc Đình a, tỷ về rồi đây.

- Tỷ, người đi đâu cả buổi tối không về. -Mặc Đình bấu môi bất mãn

- Ha ha ha, tỷ người đi làm phi tử của hoàng đế. Chịu không.

- Gạt người. Có phải tỷ đi ăn mà không dắt theo muội đi có phải không. -Mặc Đình chu chu cái miệng nhỏ nhắn

- Hừ, người nghĩ tỷ người là người như thế sao. Không tin thì thôi nha. -cô nhún nhún vai, cầm lấy quả táo cắn 1 miếng rồi đi về giường đánh 1 giấc.

- Tỷ, dậy người không được ngủ.....Ra chợ thôi. -Mặc Đình kéo kéo cái váy trắng tinh của cô, muốn kéo cô xuống giường

- Mặc Đình, để tỷ người ngủ cái đã. Hôm nay cho người nghỉ. Mai rồi ra chợ buôn bán.

- Haiz, được rồi. Chỉ được ngủ 1 canh giờ thôi đó. Giờ muội ra chợ mua thức ăn đây.

Nhân ảnh nho nhỏ của Mặc đình vừa khuất, cô mở đôi mắt to linh động, lạnh nhạt mở miệng:

- Ra đây đi. Ai phái người tới.
- Ha ha ha, không hổ danh là Huyết Phong. -1 giọng nói lạ hoắc vang lên
- Ta nói ai phái người tới. -giọng cô lạnh đến cực điểm
- Ai ai ai, đừng tức giận. Ta chỉ là muốn nhờ Huyết Phong lâu chủ đây 1 chuyện mà thôi.
- Chuyện gì?
- Tại hạ nhờ lâu chủ 1 việc rất nhỏ mà thôi.
- Việc nhỏ người sẽ không tìm tới ta.
- Hì hì, việc này ta làm không được nhưng đối với lâu chủ đây thì dễ như trở bàn tay.
- Thôi được, ta tiếp nhận. Nói.
- À, là vậy....
- Không nhận. -cô lạnh lùng phát tay
- Sao thế. Lâu chủ lúc này đã nhận lời còn gì.
- Bảo ta câu dẫn nam nhân? Ta không làm. Người coi ta là kĩ nữ a.
- Lâu chủ, tại hạ thực không có ý đó. Chỉ là muốn nhờ lâu chủ lấy giúp ta bí tịch của hắn mà thôi.
- Vậy thì người cứ đi bảo thần thái đi trộm cái bí tịch gì gì đó là được. Tại sao lại phải kêu ta đi câu dẫn hắn.
- Lâu chủ, cầu xin người.
- Ta không nhận. Thỉnh người đi nhờ người khác.

(Kể lạ mặt: Ai nha, chủ nhân bảo ta nhất định phải làm sao cho Huyết Phong chủ động câu dẫn hắn. Làm sao đây nha.)

(Hừ, chết tiệt. Dám bảo ta đi làm cái công việc của bọn kĩ nữ. Đi chết đi. Ủa, mà sao hắn biết ta là Huyết Phong)

- Lâu chủ, nếu người không nhận vậy thì thân phận của người và tiểu cô nương lúc này...Tại hạ không dám chắc....
- Hừ, người có gan thì cứ động vào bọn ta. Để ta xem người có bản lĩnh đến đâu.
- Lâu chủ, đừng ép người quá đáng.
- Ta ép người hay là người ép. -cô nhướn mi

Kể lạ mặt thấy tình hình không được tốt. Vội thi triển khinh công chạy đi, để lại mình cô.

(Quái, ta chưa bao giờ nói chuyện mình là Huyết Phong cho ai ngoài Mặc Đình nghe. Tại sao hôm nay lại có người biết thân phận của mình. Rõ ràng mình đã rất cẩn thận. Rút cục hắn là thần thánh phương nào.)

(Ngọc Nhi: Với cái bản tính tôn tôn của người muốn người khác không biết cũng khó.)

(Ai ai ai, Ngọc Nhi a, lâu lâu người mới mở miệng nói chuyện. Sao lúc nào cũng đâm chọc ta vậy. Người làm ta đau lòng a)

(Ngọc Nhi:)

(Ai, suy nghĩ nhiều thực là mệt, ta đây đánh 1 giấc. Hảo hảo nghỉ ngơi ha ha ha)

Nhắm mắt lại, điều hòa lại hơi thở, cô chìm vào giấc ngủ. Một lúc sau, một tiếng két nho nhỏ vang lên. Nhân ảnh nhỏ nhắn của Mặc Đình bước vào, thần sắc có chút bối rối nhìn cô. Thấy cô đang ngủ, nhẹ nhàng thở ra, bước lại gần, thì thào:

- Tỷ, xin lỗi người là do ta, là do ta.

Rồi xoay người đi vào bếp. Đôi mắt to linh động mở ra, khẽ nhú mày.

(LÀ sao, không lẽ là Mặc Đình nói cho những tên đó biết mình là Huyết phong?!?!? Không thể nào, mình phải tin tưởng Mặc Đình)

Tự nhủ với mình như vậy nhưng cô vẫn không thể phủ nhận Mặc Đình là người đáng nghi nhất.

17. Chương 17

Một lúc sau, thân ảnh nhỏ nhắn của Mặc Đình loay hoay trong bếp. Từng món ăn nghi ngút khói được dọn lên bàn. Cái mũi thanh tú của cô nhúc nhích mấy cái, vội bật dậy chạy ra bàn ăn như tiểu hài tử. Mặc Đình khẽ lắc đầu cười.

- Tỷ, người đi rửa mặt đi rồi ăn.

- Ừm, ta muốn ăn trước. -cô cọ cọ đầu vào người Mặc Đình, chớp chớp đôi mắt to

- không được, rửa mặt trước rồi ăn. Không là muội đẹp hết vào bếp cho tỷ khỏi ăn nha.

- Hừ, người dám bắt nạt tỷ người a.

- Ta chỉ là muốn tốt cho tỷ thôi nha.

- Hừ.

Cô hừ 1 tiếng rồi không tình nguyện rời đi bàn ăn thơm phưng phức đang réo gọi mình.

Hoàng cung.....

- Bẩm hoàng thượng, Cổ phi nương nương vừa được sắc phong đã không có ở trong cung thực không hợp với quy củ. -một tên quan béo ục ịch chấp tay cúi đầu

- Hừ, là ta cho nàng đi. Thì sao? -hắn lạnh giọng

- Nhưng thưa hoàng thượng, thần thấy Cổ phi nương nương thực không phải, vừa vào cung đã không ở trong cung. -một tên quan khác lên tiếng

- Hừ, vậy các người muốn sao. -hắn hừ lạnh, ánh mắt không có 1 tia ấm áp

- Thần xin hoàng thượng giàng nàng xuống thành chiêu nghi để nàng biết tội rồi lập 1 người khác làm quý phi hoàng hậu gì đó để quản lý nàng ạ. -tên quan béo ục ịch cao hứng

- Chẳng hạn? -hắn lạnh lùng quét mắt sang đám nịnh thần

- Chẳng hạn như nữ tử của thần. Nàng công, dung, ngôn, hạnh đều đầy đủ, cầm, kì, thi, họa không môn nào không thông. hơn nữa dung mạo cũng không tồi.

- Hoàng thượng, hay là phong tiểu nữ của thần cũng được. Theo thần thấy, nàng tuyệt không thua kém Cổ phi nương nương.

Cả đại diện nhao nhao lên tiến cử thân nhân của mình. Hắn lạnh lùng nhìn đám nịnh thần, lòng lại nhớ đến cô. Hắn lạnh lùng quát

- Các người im hết cho ta. Đại diện không phải là nơi để các người làm loạn. Người đâu, đem mỗi tên ra đánh 50 trượng. Không đánh đủ thì không được về.

Hắn phát ống tay áo về tầm cung của mình, để lại đám nịnh thần mặt mày xanh như tàu lá nhìn nhau, đổ mồ hôi lạnh.

- Hoàng thượng, người bớt giận. Các vị đại quan nói cũng có lý. -tên thái giám vừa hỏn hển chạy theo vừa nói

- Không liên quan đến người. -hắn liếc xéo tên thái giám 1 cái

Tên thái giám run lập cập lập tức im bật. Hắn bực bội đi vào thư phòng.

(Triệt Hy: Hừ, mấy tên chết tiệt, phải tốn bao nhiêu công sức và vận may ta mới trối được nàng. Đuổi nàng đi không phải uống hết công sức của ta sao. Hừ, đi ra ngoài tìm “nàng” thôi)

Nghĩ đến nhân ảnh trắng muốt ngược lại hoàn toàn với Cổ Nhi, hắn lại thấy tâm tình vui vẻ hơn vài phần. Hắn cũng chẳng biết tại sao, chỉ đơn thuần là thích, cũng có lẽ là....

- Tỷ, người xem a. Hôm nay chợ đông người quá nha. -Mặc Đình hờn hờ chỉ tay vào người qua lại

- Dĩ nhiên, hôm nay là hội thưởng hoa nha. -cô tỏ vẻ hiểu biết, đắc ý vênh mặt lên

- Tỷ, hay là hôm nay chúng ta không dọn hàng ra nữa. Đi thưởng hoa đi. -đôi mắt trong suốt của Mặc Đình sáng rực

- Haiz, được rồi. không biết ai hối ta mau mau đi ra chợ bày hàng ra bán. Vậy mà bây giờ lại kêu ta nghỉ bán. Haiz, nhân sinh thực dễ thay đổi a.

- Tỷ, người chọc ta. -Mặc Đình bĩu cái môi nhỏ nhắn, mặt hồng hồng

- Ha ha ha, không đùa nữa. Đi thôi.

2 nhân ảnh 1 trắng 1 xanh lướt lờ giữa biển người đông đúc.

Từng cánh hoa trắng muốt nhẹ nhàng rơi xuống bả vai cô. Mái tóc đen nhánh cũng vương lại vài cánh hoa. Đôi mắt to tròn khê chuyển, khóe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười đàng yêu. Xa xa, một nhân ảnh màu trắng đang ngẩn ngơ ngắm nụ cười khuyên thành của cô.

- Nhã Thư, chúng ta lại gặp. -một giọng nói trầm thấp vang lên

Cô xoay người lại, nhân nhạ nói:

- Triệt Hy công tử, chúng ta lại gặp.

- Ha ha ha, Nhã Thư, người không cần phải như vậy. Ta và người là bằng hữu. dựa vào quan hệ của chúng ta chẳng lẽ lại không bỏ qua chút tiểu tiết đó được hay sao. -hắn cười cười

- Tỷ, đây là ai a. -Mặc Đình gương đôi mắt tròn xoe của mình lên nhìn hắn

- Tiểu bằng hữu, người tên gì a. Ta là bằng hữu của tỷ tỷ người nha.

- A, chào huynh, ta là Mặc Đình, là muội muội của tỷ ta nha.

- Người thực dễ thương nha. Không giống như tỷ tỷ người, lúc nào cũng tỏ ra xa cách với ta nha.

- Người im đi. -cô trừng mắt

- Ha ha ha, người thực dễ thương nha. -hắn nháy mắt với cô.

Cả ba cùng trò chuyện với nhau làm huyền não cả 1 góc chợ. Những cánh hoa trắng muốt vẫn nhẹ nhàng rơi.

18. Chương 18

Chơi đùa cả buổi trưa, bụng cả 3 réo ầm ỉ. Cả 3 nhìn xuống bụng mình hi hi ha ha cười.

- A ha ha, người nhìn người xem, có còn là công tử gì gì đó không đấy.

- Ha ha ha, bụng người cũng réo ầm ỉ. Nói gì ta.

- Ủ, Mặc Đình muốn ăn a.

- Nga, người muốn ăn gì a?

- Ừm, đi chỗ hôm trước tỉ đưa muội đi nha. -Mặc Đình tươi cười

- Ách, Mặc Đình a. Nơi đó thực đắt nha.
- Các người muốn đi đâu ăn?
- A ha ha, người trả tiền à.
- Nếu người muốn.
- Vậy thì đi thôi. -cô xung phong dẫn đầu chạy đến tửu lâu của mình

(A ha ha, cho người chấy túi nhá. Dám lừa ta uống thứ quái quỷ đó)

Tiểu nhị thấy cô tới chưa kịp mở miệng đã bị cô trừng 1 cái. Run run không dám nói, chỉ lau lau 1 cái bàn rồi mời cô ngồi xuống. Cả 3 nhanh chóng ngồi xuống, cô nở 1 nụ cười thật tươi, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch 1 cái.

- Tiểu nhị.
- Vâng, khách quan.

- Cho ta 1 đĩa mì dương châu, 1 đĩa vịt quay Bắc Kinh, 1 đĩa gà nướng lu, 1 đĩa cá nướng, 1 đĩa cá hấp tương, 1 đĩa đậu hũ chiên, 1 tô gà hầm thuốc bắc, 1 thố gà chưng với nấm đông cô.....

Tiểu nhị vừa nghe vừa ghi lại. Mồ hôi chảy ròng ròng. Mặc Đình cùng Triệt Hy miệng há hốc như muốn rụng xuống. Cô gọi 1 đồng món xong quay sang 2 người kia hỏi:

- 2 người không gọi gì sao?

Cả 2 lắc đầu nguây nguậy. Cô nhún nhún vai.

(He he, phen này tửu lâu mình có thêm 1 khoản kha khá rồi).

Tiểu nhị lấy khăn tay lau lau mồ hôi, chạy nhanh vào bếp. Một lát sau, những món ăn thơm phức được bưng ra. Cô mỉm cười mãn nguyện, cầm đôi đũa lên. Gắp 1 miếng thịt gà. Ầm 1 cái, nguyên bàn thức ăn sập xuống. Nằm trên đó là 1 tên khất cái xơ xác. Mặc Đình cùng Triệt Hy cũng phản ứng không kịp. Cô vẫn còn cầm đôi đũa, run run, miếng thịt gà trên đôi đũa cũng rớt xuống. Tưởng cô khóc, Triệt Hy vỗ vỗ đầu cô:

- Không cần lo, đổ hết rồi thôi. Ta gọi lại sau. Không cần khóc, không cần khóc.

Tên khất cái lồm cồm bò dậy, một tên bậm trợn mặt chi chít sẹo, mình mẩy to lớn xách theo 1 cây đại đao tiến vào, hét lớn:

- Tên khất cái này, người dám làm dơ giày của bốn đại gia à. -hắn chỉ vào tên khất cái

Tên khất cái im lặng, không để hắn vào mắt. Tên bậm trợn tức giận, bước qua, vung đại đao chém xuống. Sẵn đôi đũa trên tay, cô dùng đũa chặn cây đại đao lại. Tên bậm trợn quay sang:

- Người tránh ra cho lão tử. Người làm gì mà giúp hắn.
- Người không được gây sự ở đây. Thỉnh đi ra ngoài.
- Người...người không có quyền đuổi ta ra ngoài. Ta thích ở đây gây sự thì thế nào.
- Người không thể không nói lý như vậy. Người làm vỡ cả bàn đồ ăn của ta, ta còn chưa tính, ai cho người trong này phá ta ăn cơm.

Ngoài miệng nói vậy chứ thực ra:

(Oa ha ha ha, cảm ơn người đã đánh vỡ bàn đồ ăn, làm cho ta lại kiếm thêm được 1 mớ. Nhưng mà, phá rồi ở tửu lâu của ta ư? Còn lâu)

- Người không ăn cơm được thì lein6 quan thế nào đến lão tử ta.
- Vị huynh đài, thỉnh người đừng gây sự với thê tử của ta. Bằng không, tại hạ không khách sáo. -Triệt Hy bỗng nhiên đứng chắn trước mặt cô

Cô quay sang, dùng ánh mắt giết người nhìn Triệt Hy. Hắn nhún nhún vai. (Fly xin dịch nghĩa hành động của 2 anh chị nhà ta:

- Người làm gì nói ta là thê tử của người. Chán sống.

- Nói như vậy mới có sức công phá nga.)

Cô khinh bỉ nhìn Triệt Hy, hắn cười cười. Tên bậm trợn thấy mình bị bỏ quên, tức giận rống lên, tay bắt lấy Mặc Đình đang đứng ngu ngơ.

- Các người dám đứng trước mặt ta liếc mắt đưa tình. Hừ, cút ngay cho ta, dám xen vào chuyện của lão tử sao. Coi chừng tiểu cô nương này không toàn mạng.

Tên khát cái vẫn im lặng. Cô khó hiểu liếc nhìn hắn. Nếu là người bình thường thì thấy vậy đã chạy trốn chết rồi. Tên này còn đứng lại, có khí phách. Cô âm thầm tán thưởng. Thấy cô nhìn nhìn tên khát cái, trong lòng Triệt Hy bỗng thấy có 1 cảm giác gì đó là lạ dâng lên. Hắn chợt nhắc nhở cô:

- Hắn đang giữ Mặc Đình kìa, còn lo đứng đó nhìn người khác sao?

- Người làm gì khó khăn thế. Muốn bắt hắn ư? Một mình người là đủ. Ta thêm và cũng chỉ dư thừa.

- Người cũng biết vậy nữa à. -Triệt Hy được dịp, vênh mặt lên

- Chứ sao? Hắn chỉ là tôm tép thôi. Ta nhúng vào chỉ sợ bẩn tay.

- Ai nha, ta bắt đầu thấy nhớ 1 Nhã Thư hữu lễ rồi a.

- Hối hận rồi sao? -cô nhếch môi khinh bỉ nhìn hắn

- Không không. Ta làm sao dám.

- Các người....các người coi ta như không khí sao. -đại đao của hắn cứa vào mặt của Mặc Đình, máu tươi túa ra.

Xoẹt.....

19. Chương 19: Chương 19

- A.... - tên bậm trợn hét lên, buông Mặc Đình ra

Một cây ngân châm cắm vào tay của tên bậm trợn. Máu tuôn xối xả. Mặc Đình chạy ra sau lưng cô núp. Ánh mắt cô quét khắp tứ lấu và dừng lại ở tên khát cái. Cảm nhận được ánh nhìn của cô, tên khát cái gật đầu 1 cái coi như chào rồi lại cúi thấp đầu xuống, im lặng. Triệt Hy quay sang, thấy cô đang nhìn tên khát cái, hắn bĩu môi bất mãn. Cô ngồi xuống, vừa lấy thuốc thoa cho Mặc Đình, vừa suy nghĩ

(Hừm, tên này thật kì lạ. Chắc chắc cây ngân châm đó là của hắn. Phải phái người điều tra hắn mới được.)

(Triệt Hy: Hừ, ta suất thế này mà nàng không nhìn, đi nhìn tên khát cái rách rưới đó làm gì. Hừ...Mà sao ta lại phải bận tâm về nàng chứ. Người ta cần nghĩ đến bây giờ là Cổ Nhi)

Tuy đang rất muốn biết tên khát cái này là ai, nhưng Mặc Đình quan trọng hơn.

- Cái tên chết tiệt này. Người có biết gương mặt đối với 1 cô nương là quan trọng thế nào không hả. Sao người lại làm mặt của mọi người ta bị thương. Người muốn chết à.

- Hừ hừ hừ, lão tử ta đây thích thì thế nào. Kéo trên mặt người còn thảm hơn nó.

- Người....cái tên chết tiệt này...Còn dám uy hiếp cả ta...Triệt Hy, mau đánh hắn...Đánh cho hắn rụng hết răng...Xem sau này hắn còn dám uy hiếp ta nữa không....

Triệt Hy tỉnh lại cười khổ.

(Triệt Hy: Ai ai ai, lúc thì hiền lành hữu lễ, lúc thì sai bảo ta như gia đình...Haiz, sao nữ nhân ta quen biết đều phiền phức thế này)

- Nhã Thư, đánh gãy hết răng rất lâu nha. Lại còn làm cho sàn của tửu lâu này dơ hết nga. Ta có cách cho hần không dám mở miệng thất lễ với nàng nữa. Để hần cho ta. Được không?

- Hừ, làm cho hần sống không bằng chết, nếu không...răng người cũng không còn 1 cái.... -cô liếc hần 1 cái.

(Hừ, hoàng đế thì hay lắm sao.)

(Triệt Hy: Haiz, nàng mà biết ta là hoàng đế thì sao nhỉ. Có còn dám nói chuyện với ta như vậy không nhỉ)

- Ừm ừm ừm, ta biết, ta biết.

Triệt Hy cầm cây quạt phe phẩy, làm ra vẻ ngây thơ.

- Vị huynh đài, ta đã bảo người đừng động đến thê tử của ta. Người lại không nghe. Bây giờ ta nên làm gì với người đây nhỉ.

Tên bậm trợn run sợ nhìn hần.

Hần cười cười làm như chợt hiểu ra:

- A, hay là ta mang người giam vào thủy lao nhà ta nhé. Khá vui đấy.

Tên bậm trợn liều mạng lắc đầu.

- Ai, người không muốn ư? Vậy thì thế nào đây nhỉ? A....

Hần vừa “A” 1 tiếng, cô đã thấy cười chân mình hơi ẩm ướt. Nhìn theo vết nước trên sàn, cô phì cười. Thấy cô cười, hần nhìn theo ánh mắt cô, phì cười theo. Cả tửu lâu thấy 2 người bọn họ phì cười, cũng tò mò nhìn xem họ cười cái gì. Thế là cả tửu lâu lăn ra cười.

- Ha ha, vị huynh đài này...có cần về nhà thay y phục không?

Thẹn quá hóa giận, mặt hần đỏ gay, gào lên:

- Lão tử có cần người lo. Cút đi cho ta.

Tên bậm trợn đẩy Triệt Hy sang 1 bên, chạy ra khỏi tửu lâu với cái quần ướt.

(Fly: Chắc các nàng hữu tên này bị j oài hén)

Hần chạy đi rồi, cả tửu lâu trở lại bình thường. Tiểu nhị nhanh nhẩu đưa bọn họ đến một cái bàn khác rồi chạy đi thu dọn cái bàn bị vỡ.

- Ha ha ha, vậy là giải quyết êm đẹp rồi.

- Hừ. -cô liếc hần

- O, sao nàng lại liếc ta.

- Hừ, người nói sẽ làm hần sống không bằng chết. Sao bây giờ lại thả hần đi.

- A, ha ha, nàng tha cho ta đi. Dù gì hần cũng chạy rồi. Không lẽ bây giờ ta chạy đi tìm hần sao?

- Vậy thì....

- Thì sao? -hần cười cười lấy lòng

- Đi chết đi. -cô giờ nắm đấm lên đấm vào mặt hần

- Á, khoan khoan. Đừng động thủ. Nàng tha cho ta đi. Nàng muốn gì ta cho nàng cái đó.

- Thật sao? -mắt cô lóe lên 1 tia kì dị

- Ừ. Quân tử nhất ngôn.

- Được, bây giờ ta chưa nghĩ ra sẽ muốn gì. Cho nên người nợ ta 1 điều kiện.

- A ha ha, được, được.

Cô quay sang gọi:

- Tiểu nhị, người mang lại tất cả các món lục nầy ra đây.
- Vâng...vâng... -tiểu nhị xoay người định đi vào trong
- À, khoan đã. Mang thêm vài món nữa. Ừm, mang thêm món sườn xào chua ngọt, cá chiên xù, mận thầu.... Rồi, người mau đi đi.
- Dạ dạ, tiểu nhân sẽ mang ra ngay.
- Cô cầm đôi đũa, chống cằm mơ màng. Mặc Đình kéo kéo tay áo của Triệt Hy:
- Ca ca, tỷ ta thường không có như vậy. Người đừng giận tỷ ta nha.
- Ha ha, dĩ nhiên là không giận. Tỷ tỷ của người thực dễ thương. Ha ha ha.
- Ừm.

Một lát sau, tiểu nhị khỏ sở bưng một đồng thức ăn ra. Đồng thức ăn phải để trên 3, 4 cái bàn mới đủ. Cả tửu lâu kinh ngạc. Vừa ăn vừa nhìn 3 người bọn họ.

20. Chương 20

Ăn uống no say. cô không khách khí mà vác cái mông của mình đi về nhà, Mặc Đình hướng hần xin lỗi rồi chạy theo sau. Hần lắc đầu cười khổ.

(Triệt Hy: Sao cả 2 người ta để ý đều không ai đặt ta vào trong mắt thế này. Ta cũng không phải xấu trai, cũng chẳng có nghèo nàn, tính tình hiền hòa, ưu nhã. Có cái gì mà không lọt vào mắt của cả 2 vậy nhỉ?)

——15 âm lịch——

Sáng sớm, tại cửa hoàng cung...

(E hèm, nếu có ai thắc mắc tại sao tỷ ý không nhảy vào cho tiện thì taz xin trả lời, tỷ ý không có xài được nội lực nhá, ở 1 cái chap nào đó đó, anh Triệt Hy nhà chúng ta đã cho tỷ ý uống cái thuốc j đó đó)

- Cô nương, người không thể vào. Đây là hoàng cung.
- Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi. Cho ta vào hay là chạy vào gọi hoàng đế của các người ra đây.
- Cô nương à, ta đã nói rồi. Không thể được.
- Thôi được. Người vào báo với hoàng đế của các người:“Hôm nay là 15 âm lịch, ta đã đến, nhưng người không cho ta vào. Ta sẽ đi tìm người khác.”

Cô gái nói xong rồi quay lưng đi. Tên cấm vệ quân gãi gãi đầu rồi trở lại vị trí của mình.

(Hừ, tên đáng ghét. Nếu không phải vì sự phụ ta nói loại thuốc này quái lạ, chưa biết được được tính của nó nên ta mới tìm người. Hừ, bất quá tạm thời không sử dụng nội lực thôi. xí)

—————Hồi tưởng—————

- Lão ngoan đồng, người mau xem xem có cách nào giải được cái loại độc này không.
- Nga, hiếm có người hạ được được người nha.
- Hừ, tất cả là tại cái tên chết tiệt đó lừa ta. Hừ hừ hừ
- Ai ai ai, chẳng trách. Người ta dùng mỹ nam kế lừa người sao.
- Mỹ nam gì mà mỹ nam. Hừ, hần còn không bằng 1 tên vô lại. Lợi dụng thời cơ phong bế huyết đạo của ta, ép ta uống thuốc. Thù này ta phải trả.
- Nga, để ta xem nào. -hần vươn tay ra bắt mạch

Hần nhíu nhíu mày, cô sốt ruột hỏi:

- Sao rồi?

- Hừm, loại được vật này được tính kỳ lạ. Ta chưa gặp lần nào.
- Hả, vậy rút cục có giải được không????
- Hừm, tạm thời ta chưa biết được tính của nó thế nào nên không thể cho người uống thuốc bậy bạ được.
- Không thể nào, người là thiên hạ đệ nhất thần y nga. Có thuốc nào làm cho ta sử dụng nội lực trở lại không?
- Như vậy chẳng khác nào người bảo ta giải độc. Ta nói rồi, ta vẫn chưa biết được tính của nó. Nhỡ lộn lành chữa thành lợn què thì khổ.
- Aiz, người làm thiên hạ đệ nhất thần y cũng như không. Thà để người khác lên làm còn hay hơn. -cô nói xong hướng phía cửa chính chạy nhanh
- Người dám nói sư phụ mình vậy đó hả.....

(Oa oa oa, không có nội lực thì còn gì gọi là xuyên không nữa chứ. Xuyên không là phải có võ công, phải có nội lực thâm hậu thì mới có ý nghĩa nha. Hừ, muốn lão nương ư, được, dù sao mỗi tháng cũng chỉ có 1 lần, ta cũng là nữ tử hiện đại, không câu nệ cái người ta gọi là lần đầu lắm. Mặc kệ, tới đâu thì tới. Người muốn thì ta chiều. Hừ)

—Kết thúc hồi tưởng—

Cô hậm hực cuốc bộ về nhà.

(Ai ai ai, không có nội lực thực khổ a. Mỗi chân gần chết)

Rầm.....(Tiếng tỷ ấy mở cửa đấy)

Mặc Đình giật mình chạy ra.

- Sao vậy tỷ, hôm nay người về thực sớm nga.
- Hôm nay chúng ta dọn hàng ra bán.
- Hả, bình thường tỷ vốn không thích mà. Sao hôm nay lại tự giác đòi ra thế nhỉ. -Mặc Đình đi đi lại lại vờ ra về suy nghĩ

Cô phì cười xoa xoa đầu Mặc Đình.

- Đi thôi.

Mặc Đình chạy vào trong lấy một chiếc hộp gỗ, một tấm vải lót thật lớn rồi chạy ra cùng với cô.

Anh Triệt Hy sẽ như thế nào kho biết tin “Cổ Nhi” đến mà không được vào Chap sau nhớ he he he

Phư phư phư, taz lặn lâu wa’ ùi nên tặng các nàng một phần nhỏ mà ta hem có viết trong đoạn hồi tưởng.

Suy nghĩ của Lãnh Ngạo trong phần hồi tưởng:

- Hừ, cái nha đầu nhà người có việc thì mới đến tìm ta. Còn không thì biến mất, không thèm liên lạc với lão già như ta. Bỏ hết công việc cho ta làm. Hừ, đã vậy còn cùng 2 tên lão nhị và lão tam chọc ta nữa chứ. Thực là tức chết mà. Lần này ta không giải độc cho người đấy rồi sao. Hừ, đừng nói ta không bênh vực người. Là tại người tự chuốc lấy thôi. Hà hà hà, thứ Âm cốt tán nhỏ nhồi đó làm sao mà làm khó được ta. Hồi xưa ta cũng dùng nó để..... Hí hí hí

(Triệt Hy: Sao nàng vẫn chưa tới vậy nhỉ???? Lẽ nào nàng bị mất nội lực nên bị người ta giết??? Không thể nào. Nàng là lâu chủ Huyết Phong nha, làm sao mà có người để cho nàng chết như vậy được. Vậy rút cục nàng đang ở đâu???)

Hắn đi đi lại lại trong thư phòng. Thi thoảng dừng lại đôi chút, tự nói với mình rằng không có chuyện gì xảy ra với nàng.

(Fly: cái này ngta gọi là tự kỷ đẩy các nàng hé hé hé...TH: *liếc* Bay đâu....chém....Fly: Hừ, người dám, ta cho người khỏi gặp lại ngta lun à....TH: Ý ý ý, đừng mà t/g đại nhân, trăm miễn chết cho người. Bay đâu, lui lại, đem 10 ngàn lượng hoàng kim ra đây. Hề hề, t/g đại nhân tha lỗi....Fly: Vậy mới được chứ, há há há ==)

Hắn đi đi lại lại như thế từ sáng sớm đến giữa trưa. Thái giám nhện không nổi, đánh liểu hỏi hắn:

- Hoàng thượng, từ sáng tới giờ ngài cứ đi lại như vậy...có chuyện hệ trọng gì chăng?
- Không có chuyện gì. Các người cứ làm việc đi. -hắn phất tay
- Vâng. -tên thái giám lui xuống
- Khoan.
- Vâng, hoàng thượng.
- Từ sáng tới giờ có ai đến tìm ta không?
- Thưa không ạ, nhưng người có thể tìm cấm vệ quân tại cổng hoàng cung hỏi ạ.
- Được rồi, truyền.
- Vâng.

Một lát sau, một tên cấm vệ quân bước vào.

- Thần tham kiến hoàng thượng.
- Bình thân.
- Tạ hoàng thượng. Hoàng thượng triệu ti chức ào phải chăng có việc?
- Từ sáng tới giờ có người tìm bẩm?

Tên cấm vệ suy nghĩ 1 lúc. Chẳng lẽ là nữ tử kia???

- Bẩm hoàng thượng, phải chăng người đang đợi 1 nữ tử vận đồ trắng?
- Đúng vậy. Nàng có tới sao? Bây giờ nàng đang ở đâu?
- Bẩm..bẩm hoàng thượng, thần không biết, tưởng vị cô nương ấy là dân chúng trong thành nên không cho nàng vào.
- Cái gì? Đến quý phi của trẫm mà người nhìn không ra ư?

Tên cấm vệ quân hơi chau mày lại. Hoàng thượng có phi tư? Sao hắn lại không biết? Tên thái giám thấy vậy, vội vàng chạy lại:

- Hoàng thượng, Cổ quý phi chỉ ở đây 1 ngày. dĩ nhiên là ít người biết tới. -hắn quay sang nói với tên cấm vệ quân- Tên kia, Cổ quý phi có nhắn lại hoàng thượng cái gì không?
- Vâng, Cổ quý phi nhắn lại với người....
- Nhắn gì? Mau nói. -hắn gầm nhẹ

(TH: Hừ, chủ tử của mình mà còn không nhận ra. Biết vậy hôm đó mình đã đưa nàng cái lệnh bài.)

- Cổ quý phi nhắn “Hôm nay là 15 âm lịch, ta đã đến, nhưng người không cho ta vào. Ta sẽ đi tìm người khác.”
- Cái gì? Nàng dám nói như vậy?

Nàng nói như vậy là sao?

- Thần...thần không biết. Nàng chỉ nói như vậy rồi rời đi.
- Người...người...người làm ta tức chết. Tại sao lúc đó người không ngay5 vào báo. Mà để ta phải truyền người vào thì mới báo hả?

- Thần...thần không dám quấy rầy hoàng thượng. Nghĩ nàng chỉ là 1 dân nữ bình thường nên không dám làm phiền hoàng thượng ạ.

Hắn thở dài, phất phất tay:

- Lui xuống hết đi.

- Vâng.

Tất cả cung nữ, thái giám đều lui xuống, trong thư phòng rộng thênh thang chỉ còn mình hắn.

(TH: Trời ơi, tốn bao nhiêu công sức vậy màHaiz, bây giờ làm sao đây)

Hắn vò đầu bứt tóc, đi đi lại lại trong thư phòng.

(TH: Trời ơi, ta thực ngu mà. Còn ở trong này làm gì nữa. Phải ra ngoài tìm nàng thôi)

Nói thì dễ nhưng làm lại rất khó. Hắn biết nhà nàng sao? Không. Hắn biết gương mặt nàng sao? Có thể nàng đã dịch dung. Hắn biết nàng sẽ đi đâu sao? Không. Bất thành linh, 1 tiếng nói ngọt ngào, trong trẻo vang lên:

- Ai nha, cây trâm này ta phải làm rất lâu đó nha. 30 lượng là quá rẻ rồi. Người xem, cây trâm này ta làm từ gỗ thơm nha. Lâu lâu ta mới ra bán 1 lần thôi đó. Cô nương người không mua, sau này đừng có hối hận bảo ta làm lại 1 cây khác nha.Đồ ta bán vĩnh viễn không có cây thứ 2 nha.

- Haiz, được rồi. 30 lượng thì 30 lượng. Đây.

- Hắc hắc, cảm ơn quý khách.

Hắn nhìn nụ cười của cô, bỗng mỉm cười. Mùi hương được thảo trên người cô và nàng giống nhau như đúc. Có thể chăng? Có lẽ đúng, mà cũng có lẽ sai. Sai hay đúng? Có lẽ chỉ có nàng mới biết. Hắn cười khẽ, chậm chậm bước qua.

21. Chương 21

Đôi mắt cô lấp lánh, đôi môi hồng nhuận mỉm cười nhìn từng đồng tiền trên tay, Mặc Đình bấu cái môi nhỏ nhắn ngồi 1 bên. Hắn cười cười cầm cây quạt bước tới. Cô nghe tiếng bước chân ngừng đầu lên. cười tươi rói:

- Chào khách quan. Muốn mua gì sao.

Nhìn thấy hắn, mặt cô xụ xuống ngay. Mặc Đình vui vẻ nhích sang 1 bên, nhanh nhẩu chạy đi lấy 1 cái ghế khác, ý bảo hắn ngồi xuống. Hắn nháy mắt cảm ơn với Mặc Đình, cô bấu môi làm lơ 1 lớn 1 nhỏ đang làm trò đằng sau mình. Hắn chỉ đơn giản ngồi đó ngắm cô, quên cả mục đích xuất cung của mình. (Fly: Haiz, trái tim quân vương nó thế đấy, khổ thân choa ss iu của tui T____T...TH: Hừ, t/g *cầm dao sáng choang*....Fly: xách dép chạy :)))

Chợ thưa thớt dần, cô dọn dẹp lại rồi nắm tay Mặc Đình về, bỏ mặc hắn. Hắn cũng không ngu ngốc mà ngồi ở đó, vội vàng chạy theo nhân ảnh thướt tha ấy.

(Hừ, ta lơ người, ta lơ người. Cái tên chết tiệt. Bây giờ còn ngồi đây mà không chịu tìm Huyết Phong sao. Hừ hừ hừ. Ô, mà sao ta tức giận thế nhỉ....)

(TH: Haiz, vật nhỏ này giận rồi. Tại sao thế nhỉ? Ta có làm sai sao????)

(Mặc Đình: Haiz, bầu không khí thực nặng nề nha. Làm sao đây, thực khó chịu)

Bầu không khí im lặng được tiếp tục cho đến khi cô về nhà. Cô không khách khí mà đóng sập cửa lại. Hắn lấy chân chặn cửa lại, cười cười:

- Aiz, người nha, thực vô tình. Mới đây thôi còn không khách khí tiêu hết của ta 700 lượng tại cái tửu lâu kia, giờ người lại làm ngơ ta. Ta thực buồn a.

- Triệt công tử, xin người đừng quấy rầy ta, ta còn việc phải làm.

- Ai nha tỷ, hôm nay không có việc gì cả nha. Người cùng Triệt ca ca đi đi, ta ở đây trông nhà chờ 2 người về. -Mặc Đình cười híp mắt giải vây cho hần

Hần chớp chớp mắt cảm ơn Mặc Đình, cô liếc xéo Mặc Đình 1 cái.

(Mặc Đình: Ai nha, làm người đứng ở giữa thực khó nga)

- Hắc hắc, Mặc Đình đã nói vậy, vậy người cùng ta đi thôi.

- Ta không đi.

Mặt hần méo xệch, liếc sang Mặc Đình cầu cứu. Mặc Đình liếc mắt 1 cái, khinh bỉ hần. Hần cười cười. Mặc Đình đành nở nụ cười:

- Tỷ a, sáng giờ người đã mệt rồi, hay là bây giờ đi khuây khỏa 1 tý rồi về. Dù gì cũng không có gì làm.

- Mặc Đình, người nha, 5 lần 7 lượt bệnh vực hần, thực không biết hần đã cho người ăn cái gì.

Cô đầu hàng chịu thua

- Hắc hắc hắc, đi thôi.

- Triệt Hy ca ca, ta thích đồ ăn ở tửu lâu lần trước nha.

- Yên tâm, yên tâm. Người sẽ có phần.

Cô liếc mắt nhìn Mặc Đình tán thưởng.

(Hắc hắc, lại có thêm cơ hội chặt chém hần rồi. Ha ha ha ha ha)

22. Chương 22

Hần và cô sóng bước đi trên đường. Tuy dung mạo cô bình thường, nhưng tuyệt không tục khí mà lại có một khí chất cao ngạo khó có thể thấy được trên những nữ tử bình thường khác. Hần thì anh tuấn khác thường, vận bộ trường bào màu lục nhạt, nhìn thực thanh nhã. Hai người 1 lục 1 bạch, hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người.

Hần đưa mắt sang nhìn cô đầy tình ý, cô cũng quay sang nhìn hần. Nhưng cô lại nhìn hần với ánh mắt giết người (Fly: ==). Nhưng trong mắt mọi người thì lại là một đôi uyên ương đang liếc mắt đưa tình, tình ý nồng đậm.

- Người làm gì cứ nhìn ta mãi thế. -cô gắt gỏng

- A, ta sợ không nhìn người, người sẽ bay mất. -hần cười cười cầm cây quạt trắng phe phẩy

Cô rung mình một cái, bất giác đứng cách xa hần 1 chút.

(Muốn chết a, làm gì lại tự nhiên nói mấy cái lời khiến người khác buồn nôn vậy nha.)

(TH: Tại saomình2 lại bất giác nói ra những lời như vậy chứ nhỉ? Mình thích dạng như Huyết Phong nha. Ấy chết, Huyết Phong...==)

- A, Nhã Thư a, ta có việc quan trọng. Phải về ngay. -hần vén vài sợi tóc mai ủa cô đang rủ xuống, đặt 1 nụ hôn lên trán cô rồi nhanh chóng dùng khinh công bay đi, để lại cô tức anh ách dậm chân, mặt đỏ như gấc.

(Cái tên chết tiệt, đột nhiên làm như vậy là sao chứ. Ta chưa kịp chặt chém hắn nha. Hừ, chạy nhanh như vậy chẳng lẽ đi tìm Huyết Phong?)

Cô bất giác nở ra một nụ cười.

(Vây thì lần này tha cho hắn)

(TH: Ha ha ha, nàng thực dễ thương. Ách, phải nhanh đi tìm Huyết Phong thôi)

Một người cười ngọt ngào về nhà, 1 người lại cảm thấy ấm áp trong lòng nhưng cũng lo lắng chạy đi.

23. Chương 23

Đi 1 vòng khắp thành đến trời tối mới về cung, hần đầu đầu không thôi. Ai ai ai, rút cục nàng đã đi đâu. Đi khắp cả thành vẫn không thấy nàng. Làm sao đây...làm sao đây.....

——Tại 1 nơi nào đó——

- Mặc Đình, hôm nay muội ngủ sớm đi. Tỷ người phải đi. Hôm nay ta sẽ không về.

- Ồm. -Mặc Đình nghe lời gật gật đầu. Tỷ tỷ có việc bận phải giải quyết cũng không còn xa lạ với nàng.

- Ừm, vậy tỷ người đi nha. -cô vẫy vẫy tay, trên người mặc bộ bạch y, gương mặt không chút phòng bị mà khoe ra sắc đẹp tuyệt mỹ.

(Ừm, bộ dạng tốt lắm. Từ ngày bị hần hạ được không có ra đường bằng bộ dáng này rồi. Thấy người có thành ý như vậy, bỗng cô nương cho người thêm 1 cơ hội. Ha ha ha ha ha)

Cô vui vẻ tung tăng hướng hoàng cung mà đi.

Dừng lại ở cổng thành, cô gõ gõ vào nón sắt của tên cấm vệ quân đang gật gà gật gù.

- Ê, người mau vào kiểm tên hoàng đế chết tiệt đó ra đây cho ta.

Tên cấm vệ quân nghe 2 chữ hoàng đế liền thanh tỉnh, lạnh giọng quát:

- Dân nữ to gan, dám cả gan mạo phạm hoàng thượng. Cẩn thận cái đầu của người.

(Cấm vệ quân: Cô nương này cũng thật xinh đẹp. Chắc lại là 1 người muốn gây sự chú ý với hoàng thượng rồi. Bất quá, cách này thực tồi nga)

- Hừ, đầu hắn ta còn lấy được, muốn lấy đầu ta? E không có người làm được nha.

- Ngạo mạn, mau đi đi, kéo ta kéo người vào đánh 20 đại bản.

Cô đang định nói tiếp thì 1 âm thanh ẻo lả vang lên:

- Ai nha, chẳng phải là Cổ quý phi sao? Người, mau tránh ra cho quý phi nương nương vào. Thật là không có phép tắc.

(Thái giám: Ai nha nha. thực may mắn hắn ra đây chờ. Nếu không không biết bao giờ mới đón được vị quý phi duy nhất trong hậu cung này đây)

- A, hạ quan không biết là quý phi. Xin thứ lỗi cho hạ quan. -cấm vệ quân vãi mồ hôi.

(CVQ: Vị cô nương ăn mặc giản dị này mà là quý phi ư?!?!? Chẳng phải quý phi là phải ăn mặc diêm dúa, nói chuyện chua ngoa đánh đá ư? Sao vị quý phi này lại nói chuyện như nữ tử giang hồ???)

Cô phát phát tay

- Không sao, không biết không có tội. -cô quay sang nói với tên thái giám- Đi thôi.

- Vâng.

- Hoàng thượng.

- Việc gì? -hắn lạnh giọng

- A, Cổ quý phi đã tới.

Hắn bật dậy.

- Nàng tới?

- Ân, hiện Cổ quý phi đang đợi người trong ngự thiện phòng. (hình như cái phòng này là phòng ăn, ta cũng không rõ lắm, thấy quen quen nên ta viết vào *ngại ngần*)

Hắn lao tới ngự thiện phòng với tốc độ nhanh nhất.

(Triệt Hy: Nàng tới, nàng đã tới. Không phải nàng nói là sẽ không tới nữa sao. Nàng đã thay đổi chủ ý. Là vì mình sao?)

Khóe miệng hắn nhếch thành nụ cười tuyệt mỹ.

Đến ngự thiện phòng, hắn thấy người mà hắn đang nhung nhớ kia đang ngồi trước bàn ăn. Nàng đang đưa lưng về phía hắn. Hắn cười cười, lao đến ôm nàng.

- Cổ nhi, ta cứ sợ nàng sẽ tức giận mà bỏ ta.

Cô quay sang, cổ sức mở cái miệng bị nhét đầy thức ăn ra mà nói

- Hừ, không xxoo với người làm sao ta làm việc. Thần kinh.

A, hắn bất động. Nàng như thế nào lại dễ thương như vậy. Đôi má hồng phình ra vì nhét quá nhiều thức ăn, cái miệng nhỏ nhắn chu chu ra kháng nghị. Bất quá, nàng như thế nào lại nói huych toẹt ra thế này. Hắn biết đó là sự thật, nhưng chẳng phải nữ hài tử thường then thùng sao? Tại sao nàng lại không giống?? Aiz, mà nói đi cũng phải nói lại, nếu nàng giống những nữ tử khác, hắn đã không yêu nàng. A, hắn vừa mới nghĩ gì? Yêu sao? Mình yêu nàng sao? Trong đầu hắn hiện ra 2 khuôn mặt, 1 khuôn mặt tuyệt mỹ không vướng chút bụi trần, 1 gương mặt bình thường nhưng nụ cười như ánh nắng ấm áp soi rọi trái tim hắn. 1 người hắn muốn trao tình

yêu, 1 người hắn muốn nhận tình yêu từ nàng. Hắn rút cục là muốn làm sao?!?!?

Hắn cười cười nhìn cô. Cô bị hắn nhìn, 2 cái má đang phồng ra bỗng chốc đỏ lựng.

(Ai nha, người ta dù gì cũng là khuê nữ nha. Biết trước lát nữa sẽ xxoo với tên này làm mình thực ngượng nha.)

Hắn thấy gương mặt tuyệt mỹ kia hiện lên 1 tầng mây ửng hồng khả nghi,nhìn không được chạy tới trêu cô.

- Ai nha, ái phi. Nàng làm gì mà mặt lại hồng hồng vậy a.

- Ủ thì...Ta uống rượu. Không được sao.

Hắn cười cười,chậm chậm bước tới.

- Vậy để ta bồi nàng uống.

- Tùy người.

Cả 2 không nói thêm tiếng nào nữa, chỉ yên lặng người 1 ly ta 1 ly. Hajz, uống hăng như vậy, bất quá bọn họ còn không biết trong rượu có xuân dược nha.

Uống uống 1 hồi,cô cảm thấy trong người khô nóng, bứt rứt khó chịu, dùng lý trí để áp chế nó. Người ngồi đối diện cô tựa hồ cũng vậy.

(Kì quái, tại sao lại như vậy a. Không lẽ trong rượu có....)

Cô bối rối đứng lên, khổ nỗi vấp phải tà áo, lao vào lòng người nào đó ngồi đối diện.

- Nha, xin lỗi hề hề.

Hắn không nói gì, trực tiếp đem nàng bế lên, đặt nàng ngồi trên bàn. Nàng bỗng chốc mặt đỏ tai hồng, nghĩ ngợi đến cái gì đó.

(Oa oa oa, không phải chứ. Hắn định làm ngay đây?!?!? Thực kích thích nha. Nhưng mà dù sao ta cũng là khuê nữ nha. Ô ô ô)

Hắn lấy từ trong người ra 1 bình sứ trắng, rắc 1 ít lên chân của nàng.

(Làm sao vậy nhỉ? Hắn đang làm gì thế?!?!)

Nàng giãy dụa.

(Ô ô ô, làm sao mà đau vậy nha.)

- Haiz, ngốc, lúc này người vấp té bị thương rồi.

- Hừ. -nàng mặt đỏ tai hồng hừ lạnh (Fly: Hô hô hô, tỷ làm gì mà gấp thế, soái ca này thế nào taz cũng tặng choa tỷ mà...NT: *lườm*...Fly: *lấy băng keo dán miệng, chạy*)

Hắn lắc lắc đầu, khoe miệng khê mỉm cười. Nàng lúc này...có vẻ giống “nàng”.

Cô mặt đỏ tai hồng nhìn hắn. Cảm giác được ánh nhìn của người nào đó, hắn nhìn lên. Đôi mắt vốn trong trẻo của cô giờ thêm một tầng sương mờ, đôi môi đỏ khê mở, gò mà phủ một tầng sương hồng. Thiếu một phần băng lãnh, lại thêm vài phần quyến rũ. Vốn trong rượu đã có xuân được, giờ lại thêm dáng vẻ kiều mị của cô, yết hầu hắn càng thêm khô khốc. Hắn lao lên, chộp lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Đôi môi mỏng của hắn trượt trên đôi môi cô, lưỡi cạy mở đôi môi kia. Đây lưỡi trượt vào dây dưa với nhau. Bị hắn xâm chiếm, cô không thấy ghét cảm giác này, mà thậm chí còn thấy có chút vui vẻ. Đầu lưỡi vụng về đáp lại hắn. Nhận được sự đáp lại, hắn càng kịch liệt quấn lấy đầu lưỡi non mềm của cô. Hắn vòng tay, bế cô lên. Miệng vẫn không rời, bước nhanh về phía tấm cung. Cửa phòng được đẩy ra 1 cách mạnh bạo. Cả 2 sớm đã không thể kìm chế. Tựa vào thành cửa hôn ngẫu nghiêng. Cô quơ tay đóng cửa. Ánh nến lập lòe, trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ kiều mị.

Sáng sớm, ánh nắng lập lòe ngoài cửa ngại ngần đánh thức đôi nam nữ đang trên giường kia. Hàng mi khê rung, cô khó nhọc mở to đôi mắt nhìn chung quanh. Ánh mắt dừng lại ở người kế bên. Cô lấy ngón tay sờ sờ hàng mi dày của hắn. Hắn lấy bàn tay to bắt lấy tay cô, ôm vào lòng. Nhìn hành động trẻ con của hắn, cô đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào. Khê rút bàn tay ra. Mặc lại y phục. Cười nhẹ 1 cái rồi rời đi.

Cô vừa đi, người ở trên giường lập tức mở to mắt. Tham lam hít lấy mùi hương còn sót lại, hắn ngồi dậy. Vuốt ve vết lác hồng trên giường. Khoe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười. Aiz, hôm nay cũng trẻ rồi, lưỡi biếng 1 ngày vậy.

- Người đâu. Mang nước vào. Trầm muốn tắm rửa.

Thái giám nhanh chóng mang nước vào đổ đầy dục bồn. (Fly: ừm thì taz hok nhớ cái thùng tắm viết sao nên biết vậy, tại nếu viết “bồn tắm” dzô thì...)

Bọn cung nữ mặt đỏ tai hồng dọn dẹp giường. Hắn ngồi trong dục bồn, mái tóc đen nhánh tán loạn. Khoe miệng nhếch lên thành 1 nụ cười. Nàng...thực ngọt ngào.

Người còn lại lén lút phi thân ra khỏi hoàng cung. Khoe miệng vẫn mang theo 1 nụ cười, thi thoảng lại nhúu mày.

(Cái tên chết tiệt, người ta là lần đầu tiên nha, vậy mà chẳng biết tiết chế. Cái bọn nô tài trong cung của hắn nữa, đúng là đám hồ ly. Đám bỏ xuân được vào thức ăn của bọn cô nương. Xem sau này ta chỉnh các người như thế nào. Bất quá, đem qua....thực ngọt)

Về đến nhà, cô nhanh chóng đắp cái mặt nạ lên rồi nằm yên. Hôm nay, cô phải đem Mặc Đình đi học thôi. Giao cho Lãnh Ngạo giúp con bé học một chút thuật phòng thân cũng tốt. Ừm, quyết định vậy đi, kéo mai một lại giống như ta, bị một tên sắc lang ăn sạch. (Fly: tỷ a, taz thấy tỷ là tính nguyện nha, tại sao bây giờ lại làm như bị người ta ép buộc vậy kia...NT: câm miệng, người biết, ta biết, trời đất biết, tuyệt nhiên không thể để người khác biết...Fly: tỷ a tỷ, tất cả đã quá muộn, taz đã đem tin này đi phát loa rồi ha ha

ha... NT: *đông đá*...Fly: cuối cùng cũng khôi phục chủ quyền ha ha ha ha ha)

24. Chương 24

Một nhân ảnh nho nhỏ lén lút hòa mình vào trong dòng người tấp nập. Cô đứng từ trên cao nhìn xuống, ánh mặt lộ rõ vẻ đau thương.

(Lời xin lỗi hôm ấy, có phải là việc này không hả Mặc Đình)

Nhân ảnh nhỏ nhắn kia vẫn không hề hay biết có người dõi theo mình, chạy vào một tửu lâu nhỏ, noi chuyện với một đại hán to lớn, râu ria xồm xoàm.

Cô phi thân về nhà. Gương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nhưng ẩn giấu đằng sau nụ cười đó lại là sự đau thương khó có thể giấu được. Về đến nhà, cô nhàn nhã ngồi xuống, nhấp 1 ngụm trà. Phải chăng ngay cả ở đây, cô cũng không thể tin được ai?

Mặc Đình đẩy cửa ra. Thấy cô, gương mặt nhỏ nhắn sáng bừng lên.

- Tỷ, người về rồi nha.

- Ừm, ta về rồi. Còn muội? -cô nở nụ cười

(Mặc Đình, ta xem muội muốn làm gì. Nếu muội bán đứng ta, thì đừng trách ta độc ác.)

- À ừm, không có gì. Chỉ là ra chợ xem đồ 1 chút thôi mà. -Mặc Đình miễn cưỡng cười cười

- A, vậy sao.

- Ừm. Tỷ, người đói chưa? Ta làm điểm tâm cho người. -Mặc Đình cười híp mắt

- Ừm, cũng được. -cô cười tươi.

Tĩnh (cái trà lâu of tỷ ý đó nha ^^)

- Ta muốn nhờ Huyết Phong 1 việc.

Một nhân ảnh đen sì trong thư phòng của Lãnh Ngạo lên tiếng.

- Aiz, chẳng biết đó là việc gì? -Lãnh Ngạo bày ra bộ dạng tươi cười

- Hừ, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát.

- Nếu chẳng phải chuyện gì to tát thì người phải đến đây tìm Huyết Phong sao? -Lãnh Ngạo cười cười

- A, đối với ta thì to tát, nhưng đối với Huyết Phong, chắc là không vấn đề gì.

- Vậy...nói đi.

- Hừ, ta muốn nhờ nàng giết Cổ quý phi.

- Cổ quý phi? -Lãnh Ngạo kinh ngạc

- Đúng vậy. Nàng chỉ là 1 nữ tử, chắc hẳn đối với Huyết Phong là không có vấn đề gì đi.

- Vậy chẳng hay, vị quý phi đó đắc tội với ai?

- Việc này người chẳng cần biết.

- A, vậy sao?

- Đúng thế, người chỉ cần biết nàng không phải là tốt lành gì. mê hoặc hoàng thượng, đối với bọn nô tài trong cung, nàng ta đánh đập, **** mắng, xem như họ không phải là con người.

- Thật sao? -Lãnh Ngạo híp mắt lại
- Thật. Người có nhận hay không?
- Aiz, việc này.....để ta hỏi Huyết Phong. 3 ngày sau người tới, ta sẽ trả lời người.
- Được.

Nhân ảnh đen sì đó đẩy cửa bước ra ngoài. Vẻ mặt tươi cười của Lãnh Ngạo thu lại, trên mặt là một tầng băng dày.

(LN: Hừ, không biết tiểu quỷ này lại gây ra chuyện gì)

25. Chương 25

Màn đêm nhẹ buông xuống.....

Tĩnh lặng....

1 đạo nhân ảnh màu trắng lướt qua....

Tĩnh

- Lão ngoan đồng, tìm ta có chuyện gì vậy?
- Cái nha đầu gốc nhà ngươi lại làm gì nữa rồi?
- Hả, dạo này ta ngoan lắm nha.
- Hừ, cái nha đầu ngươi mà ngoan thì ta đây không phải là đệ nhất thần y.
- Xì, thì lão ngoan đồng ngươi có phải là đệ nhất thần y đâu. Có cái loại độc chết tiết mà tên hoàng đế bắt ta uống cũng không giải được. Đúng là lang băm. Hừ
- Ai nha, ai nói ta không giải được. Cái thứ độc nhỏ nhoi ấy làm gì mà làm khó được Lãnh Ngạo ta đây. Ách... -Lãnh Ngạo giật mình lấy tay che miệng
- Cái gì? Lão ngoan đồng, ông vừa nói cái gì? -cô bật dậy hét to
- A ha ha ha. Không...không có gì. Đồ đệ ngoan, ngồi...ngồi xuống. Có..có chuyện gì từ từ bàn. Ha ha.
- Lãnh Ngạo lấp bắp
- Cái lão ngoan đồng đáng ghét này, ngươi....ngươi gạt ta.....
- Ách, đồ đệ a, cái này cũng không thể trách ta nha. -Lãnh Ngạo cười lấy lòng
- Sao lại không phải tại ngươi. Tại ngươi mà ta phải...phải....
- Phải gì nha. -Lãnh Ngạo bày ra khuôn mặt vô tội.
- Hừ, không cần phải đánh trống lảng. Tại sao lại tại ta nha. -khóe môi treo lên 1 nụ cười tươi tắn
- Thì tại ngươi và lão nhị, lão tam chứ ai. Lúc nào cũng xúm lại trêu chọc ta. Thực ỷ khuất nha. -Lãnh Ngạo bày ra bộ mặt ủy khuất không đúng với tuổi của mình tí nào
- Hừ, vậy là ngươi cho ta 1 vỏ vậy ư?
- Không không không, chỉ là nhất thời sai lầm mà thôi nha. Hi hi.
- Thôi được rồi, rút cục hôm nay có chuyện gì?
- Hừm, cái nha đầu nhà ngươi suốt ngày đi gây chuyện. Có người muốn mua mạng ngươi nha.
- Ha, ai vậy?

- Ta không biết. Người đó mặc y phục dạ hành.
- Oh, vậy sao. -cô cười cười, đôi mắt long lanh lóe lên 1 tia kì dị
- Haiz, rút cục là người chọc tới ai nha.
- Ta không biết. Từ ngày làm Cổ quý phi của tên kia, ta hầu như không vào cung nha. Làm sao mà đắc tội với ai.
- Haiz, vậy mà người ta lại nói người là cái ác phi nha. Ha ha ha
- Hừ, để xem.

(Sẽ là ai đây? Liệu có phải là muội không Mặc Đình???)

Cô hoang mang. Không phải vì lo sợ có người sẽ giết mình mà lo sợ sẽ bị phản bội. Dù sao cô cũng đã quen với cảm giác sẽ có người giết mình. Đến cổ đại không có nghĩa là cô đã quên mất mình là ai.

(Không, không phải. Mặc Đình biết mình chính là Cổ quý phi, mình cũng chính là Huyết Phong thì làm sao mà nhờ Huyết Phong giết Cổ quý phi được. Đúng vậy. ấy là ai???)

Tại 1 ngôi nhà to, mái ngói lưu ly lấp lánh, cột nhà đỏ chót. Một hắc y nhân nhanh nhẹn lách vào.

- Sao rồi. -một nữ tử hoàng y (Fly: áo màu vàng ý ^^) nhàn nhã nhấp ngụm trà
- Thưa tiểu thư, 3 ngày sau sẽ có hồi âm.
- Hừ, để xem.

Làn khói từ ly trà nhẹ nhàng lan tỏa. Hắc y nhân kia cũng biến mất từ lúc nào.

(Nữ tử hoàng y: Hy, ta muốn xem, ai có thể giành người với ta. Một cái Cổ quý phi lai lịch không rõ mà đòi đấu với ta? Ha ha ha)

Hai người nào đó bỗng rùng mình.

(Quái, hôm nay trời khá đẹp tại sao lại lạnh lạnh nhỉ)

(Triệt Hy: Hừ hừ hừ, thiếu năng lòng ta lạnh lẽo quá, bây giờ đến thân thể cũng lạnh, hừ hừ hừ)

Tại hoàng cung.....

- Tiểu Lý tử, mau chuẩn bị. Ta và người xuất cung.
- Vâng, hoàng thượng.

Trên con đường lớn, hắc 1 thân bạch y tiêu sái đi lại. Để lại đằng sau bao nhiêu tâm hồn mơ mộng của thiếu nữ, và háng tá ánh mắt ghen tỵ của những thanh niên. Hắc đi theo thói quen, tìm đến mùi hương thảo được quen thuộc mà hắc yêu thích.

- Nhĩ hảo. -hắc cười tươi với ai kia (Fly: Nhĩ hảo thì chắc ai cũng biết oài ha, là xin chào đó)
- Hừ. -người nào đó không cho hắc mặt mũi hừ lạnh 1 cái
- Người, người 5 lần 7 lượt đều như vậy. Người có biết chủ tử ta là ai không? -Tiểu Lý tử tức giận, dùng cái giọng eo ** của mình mà gân cổ lên
- À, ta biết. Bất quá chỉ là 1 tên hoàng đế, thì sao? -cô nhún nhún vai tỏ vẻ không liên quan
- Người...người....
- Tiểu Lý tử. -hắc gần giọng
- Vâng. -Tiểu Lý tử biết điều lui xuống, không dám hó hé

- Nhã Thư, chừng nào người mới nhả nhận với ta được nha. Làm ta thực đau lòng.
- Hừ, đi chỗ khác. 1 nam tử như người đứng tại quầy trang sức nữ nhân không thấy ngượng à.
- Ha ha ha, thực cảm động nha. Người quan tâm tới ta nha.
- Hừ, cút đi, ta còn bán hàng. A, đại tỷ, trâm gỗ của ta thực đẹp nha. Mỗi kiểu chỉ có 1 chiếc, nếu không mua coi như mất cơ hội nha.
- Thật không? Để ta xem.

Hai phụ nữ tụ tập lại với nhau bàn tán xôn xao. nam tử như hần bị đẩy ra ngoài. Hần nhẹ thở dài.

(Triệt Hy: Tại sao mỗi lần nhìn thấy nàng và Cổ Nhi ta lại thấy tim đập thực nhanh. Ta biết đó là yêu, là thích. Nhưng không lẽ ta yêu thích cả 2 sao?!?!?!?)

26. Chương 26

3 ngày sau

Hắc y nhân đến như đã hẹn

- Lãnh Ngạo, ta đến nhận câu trả lời.
 - A, là người à? -thanh âm lãnh đậm của cô vang lên
 - Người....Người là ai? Lãnh Ngạo đâu? -hắc y nhân nghi hoặc
 - Lãnh ngạo thì không có ở đây, nhưng Huyết Phong thì có.
 - Người là Huyết Phong?
 - Hừ, chẳng phải người muốn tìm ta sao? Sao lại ngạc nhiên.
 - Vậy câu trả lời của người?
 - Hừ, ta muốn biết lí do.
 - Chẳng phải ta đã nói rồi sao, nàng là ác phi, là hồng nhan họa thủy.
 - Hừ, chuyện đó không liên quan đến ta. Ta cũng không tin chủ nhân người lại không có lí do cá nhân nào.
- (Hừ, vu khống, thật là vu khống mà. Ta đây lương thiện như vậy lại nói ta là ác phi. Ta thừa nhận ta là hồng nhan, nhưng ta không phải là họa thủy nha. Ta còn phải bảo vệ tên chết tiệt đó nữa thì sao mà hại hần)
- Không có.
 - Hừ, người không nói cũng được. Chủ nhân người là ai?
 - Ta không thể nói.
 - Ta không nhận.
 - Tại sao?
 - Ta bận.
 - Thù lao gấp 3.
 - Không nhận.
 - Vậy....cáo từ. -hần lưỡng lự rời đi

(hừ, tự giết bản thân mình? Ta mới không ngốc như vậy. Bất quá, thực mong chờ chủ nhân của tên kia sẽ tìm cách gì giết ta)

- Chủ nhân, nàng không nhận.

- Thật sao?

- Vâng.

- Hừ, Huyết Phong thì sao, cũng chỉ là kẻ hèn nhát. Bất quá.....

- Chủ nhân, ngài định làm gì?

- Chỉ là một chút giáo huấn. Thiên hạ này, ngoại trừ ta, không ai được tiếp cận hần. - hoàng y nữ tử âm hiểm cười

(Ách xì, ai nhắc ta vậy)

(Triệt ca: Hừ hừ hừ, sao đạo này ta dễ bị lạnh vậy nhỉ?)

Hoàng thượng, lão thần có việc muốn bẩm tấu. - Lão thừa tướng Đường Tư

- Nói. -Triệt Hạo

- Xưa nay, hậu cung của bậc đế vương có hơn 3000 mỹ nhân, đó là truyền thống. Hoàng thượng nên lập thêm các tiểu thư danh gia vọng tộc để các nàng giúp hoàng thượng sinh hạ hoàng tử.

- Hừ, ta chỉ dung nạp nữ tử ta thích. Những nữ tử khác đừng hòng.

- Hoàng thượng...nhưng....

- Không nhưng nhị gì hết. Cút. -Triệt Hạo rống lên

———Từ Ninh Cung———

- Ủm, chỗ đó....nhẹ tý nữa.....

- Bẩm thái hậu, thiên kim của thừa tướng đến bái kiến.

- A, Song Nhi đã tới rồi à. Cho vào.

- Truyền Đường Lạc Song.

- Lạc Song khấu kiến thái hậu.

- Miễn lễ, miễn lễ. Song nhi a, người thật quá đáng. Lâu rồi không tới thăm ai gia.

- Thái hậu, Song nhi không dám. Chẳng qua do phụ thân có nhiều công vụ, Song nhi sợ người bệnh, phải ở nhà săn sóc người.

- A, thừa tướng thật có phúc, có nữ nhi như người. Chẳng bù với ai gia, sinh cái đám nhi tử này ra, chẳng đứa nào chịu sang đây làm bạn với ta. Hừ.

- Mẫu hậu, hình như ta vừa mới nghe người trách ta nha. -Triệt Hạo tiến vào, giọng nói mang theo ầm áp

- Song nhi khấu kiến hoàng thượng.

- Miễn lễ

- Hừ, còn không phải tại người. Nếu không phải có Song nhi, ai gia đã buồn chết trong này rồi

- Nhi thần nhớ hôm trước vừa tặng cho người con vệt nha. Người còn nói ngày nào cũng dạy cho nó nói, thực vui vẻ nha. -Triệt Hạo trêu ghẹo

- Hừ, người còn biết chọc ta nữa nha. -thái hậu đỏ mặt, giận dữ nói

- Hì hì, nhi thần không dám. -Triệt Hạo cười cười

Triệt Hạo liếc sang phía Đường Lạc Song, nàng đỏ mặt, vội vã cúi xuống.

- Tại sao Song nhi lại ở trong này. -giọng Triệt Hạo lạnh hần đi

Đường Lạc Song cúi đầu, không dám nói. Gương mặt nhỏ giấu vào trong tóc. Thấy không khí không được tốt, thái hậu vội nói:

- Là ta kêu nàng vào.
- A, ra thế. -giọng hần vẫn không có 1 tia độ ấm
- Hoàng thượng thứ lỗi, dân nữ sẽ đi ngay. -gương mặt Đường Lạc Song xám đi, vội vã nói
- Không cần, ở lại hầu hạ thái hậu. Nhi thần xin phép. -nói xong Triệt Hạo phất tay áo bỏ đi

(Triệt Hạo: Hừ, mượn thái hậu để leo lên giường ta ư? Ta không có hồ đồ đến vậy. Đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành thì sao, vẫn không bằng nàng)

Hần nhớ lại nhân ảnh nhỏ nhắn ngoài chợ kia, lòng bỗng thấy ấm áp. Nhưng lại có 1 hình bóng khác ập đến, làm cho hần bối rối.

(Triệt Hạo: Chết tiệt, rốt cục là ta thích ai....)

27. Chương 27

Bàn chân hần lại vô thức bước đi, đưa hần tới nơi mà nàng vẫn thường bày hàng.

Chợ vẫn náo nhiệt như mọi ngày, nhưng lại thiếu mất giọng nói lanh lảnh mọi ngày, thiếu mất gương mặt bình thường nhưng nụ cười lại vô cùng rực rỡ ấy, thiếu cả mùi hương thảo được nhàn nhạt. Hần nhủ thầm.

(Triệt Hy: Là, hôm nay sao nàng lại không ra đây nhỉ? Hừ, thực buồn bực.)

Ở một góc khác trong chợ, vẫn mùi hương thảo được nhàn nhạt ấy, vẫn nhân ảnh màu trắng thướt tha ấy, vẫn gương mặt với nụ cười rạng rỡ ấy. Nhưng nay lại phủ thêm 1 tầng băng dày.

Mặc Đình lại đi gặp đại hán to lớn đó. Cả 2 vẫn như lần trước, hí hoáy bàn bạc. Cô không rõ họ nói gì. Nhưng nếu điều đó bất lợi cho cô, dù là Mặc Đình, cô cũng sẽ không nường tay.

Nhân ảnh màu trắng đó nhún 1 cái rồi biến mất. Lúc này, 2 người đang hí hoáy bàn bạc kia cũng bước ra cửa.

- Thúc nhớ nhé!
- Ta biết phải làm gì?
- Ừm, tạm biệt. Ngày mai đó nha.

Nhân ảnh nhỏ bé của Mặc Đình nhún nhảy rồi đi. Đại hán to lớn nhìn nhân ảnh của Mặc Đình lắc đầu cười cười.

....

Một ngày nữa lại trôi qua.

- Tỷ, hôm nay người phải ra chợ nga.
- Hừm, hôm nay tỷ không muốn đi nha.
- Tỷ, nhà ta sắp hết tiền rồi nha.
- Qua Tỉnh kêu Lãnh Ngạo cho vài trăm lượng.
- Người ta không thích vậy nha.
- Hừ, được rồi.
- Hi hi, tỷ a, ta thực yêu người.
- Nga, tránh ra nha.

Cô xách giỏ ra chợ, dạo một vòng rồi hướng phía nhà mình mà đi.

Mà ở nhà, Mặc Đình bắt tay vào công việc.

28. Chương 28

Trong lúc cô đang chợ, thì ở nhà, Mặc Đình bận rộn chuẩn bị.

(Mặc Đình, ta không biết muối đã và đang làm gì. Nhưng nếu nó có hại cho ta, ta quyết không tha.)

Cô trầm mặc bước đi, ánh mắt lộ vẻ đau thương.

(Không lẽ những gì ta thấy trước đây chỉ là 1 màn kịch? Mặc Đình, muối có phải là muối muối mà ta từng quen biết hay là 1 ai khác?)

Ngôi nhà nhỏ hiện lên trước mắt. Nén đau thương lại, cô mở cửa.

Ngôi nhà tối om, không có sự sống. Không ánh đèn, chỉ có ánh nắng hiu hắt từ bên ngoài rọi vào.

(Hơ...Muối bỏ đi sao Mặc Đình? Ta đối với muối không tốt hay sao???.....)

Cô thất thần nhìn ngắm chiếc bàn, nơi Mặc Đình thường ngồi. Nó sẽ chào cô “Tỷ, người về rồi nha”, sẽ tươi cười, khi bị ủy khuất sẽ chu cái miệng nhỏ nhắn ra làm nũng. Ánh mắt lộ rõ vẻ buồn bã, giọng cô buồn bã:

- Tỷ....về rồi.

Ngôi nhà im ắng....

Cô cười khổ. Mặc Đình bỏ đi vậy thì ai đáp lại cô chứ? Mặc Đình là một phần của cô, là gia đình của cô ở thời cổ đại này. Bây giờ nó đã bỏ cô mà đi.

Bỗng chốc, từng chòm sáng nho nhỏ lơ lửng trong không khí. Cô ngây ngốc.

Ngôi nhà nhỏ bừng sáng.

Gương mặt Mặc Đình hiện ra. Trên tay mang theo 2 quả trứng gà đỏ, một chén chè* nóng hôi hổi.

- Tỷ, tặng người nha.

- Hả.

- Có lần tỷ nói là ở đây tỷ không có sinh nhật. Nên... Muối chọn 1 ngày thật tốt làm sinh nhật của tỷ. Tỷ không giận chứ?

- Sinh...sinh nhật của..ta?!?!?!?

- Phải nha. Sinh nhật của tỷ làm muối phải chuẩn bị rất nhiều ngày nha.

Cô mỉm cười ầm áp, xoa đầu Mặc Đình

- Mặc Đình, cảm ơn muối. Ta rất vui

- He he. Tỷ là tỷ của ta nha. Sao phải cảm ơn. Làm tỷ vui là nhiệm vụ của ta nha.

- Mặc Đình, tại sao muối lại giành hết công vào mình là sao. Hứ. -Triệt Hy vén rèm bước ra

- Hả...Người...người làm sao lại ở đây?

- Thì hần tới giúp muối nha.

- Hi hi, Nhã Thư, nàng cũng phải cảm ơn ta nha. Người ta cũng có góp phần chứ bộ. -hần làm ra vẻ ủy khuất nhìn cô

Cô phì cười

- Thôi, tỷ mau ăn chè đi.

- À mà Mặc Đình.

- Sao vậy tỷ

- Ai dạy muối nấu chè này với trứng gà đổ vào ngày sinh nhất vậy?

- Ừm, là Triệt ca ca nha. Hấn nói như vậy á.

- Hư hư hư, nàng không cần cảm ơn ta. -hấn phe phẩy cây quạt

- Vậy có ai nói với 2 người, trứng gà đổ chỉ làm trong ngày đầy tháng hay không? Còn chè này chỉ để chúc thọ người lớn tuổi thôi nha.

- Hả, Triệt ca caaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa -Mặc Đình hét lớn

- Á, ha ha, ta cũng không biết nha. Thấy sinh nhật nương ta thì có chè này, với lại khi có hoàng.. à biểu đệ sinh nhật có trứng gà nên hi hi. Ta thật lòng không biết nhaaaaaaaaaaaaaa.

Hấn chưa kịp dứt lời, Mặc Đình đã lăm lăm cây dao đuổi theo hấn. Cô ngồi ngắm cả 2, cười ha hả.

Đuổi mệt, cả 2 ngồi xuống.

- Học...tỷ...học....

- Từ từ, uống nước nào.

- Ừc ừc...

- Rồi, nói đi.

- Muội có quà muốn tặng tỷ nha.

- Hử, có quà nữa sao?

- Ừm. Tặng tỷ

Mặc Đình xò tay ra, đó là một cây trầm. Hoa văn tinh xảo, nhưng còn có chút vụng về. Mặt Mặc Đình ửng đỏ..

- Cái..cái này là muối làm..Ừm...nó không được đẹp...

- Không..nó đẹp lắm...Cám ơn muội.

Cảm giác ấm áp khiến cô không muốn rời. Ôm Mặc Đình vào lòng, từng giọt nước mắt trong suốt chảy ra.

- E hèm. 2 người cũng không được coi ta như tượng nha. Ta còn sống sờ sờ nè.

2 tỷ muội nhà nào đó đồng thời quay sang, nhìn hấn với ánh mắt hình viên đạn

- Á, làm gì nhìn ta như vậy nha. Người ta cũng muốn tặng quà chứ bộ.

- Vậy thì mau lấy ra rồi biến.

- Ách, nàng thực phũ phàng nha.

- Hừ

- Được rồi, quà của nàng đây.....

- Người đâu! -hấn vỗ vỗ tay 2 cái

1 toán người cung kính bước vào, dẫn đầu là 1 vị thái giám.

- Lý Nhã Thư tiếp chỉ.

Mặt cô đen sì nhìn Triệt Hy. Hấn cười cười nhún vai. Mặc Đình há hốc mồm ra nhìn

- Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.... Phong Lý Nhã Thư thành Lý quý phi, ban cho Nhã Đình cung. (Fly: thực ra thì taz cũng hem bút viết cái chiếu nó như thế nào nữa, nên thôi, taz chỉ vít cái wan trọng nhất thôi nhá :”>)

Cô liếc hần, hần làm như không thấy xoay người nhìn chỗ khác. Gã công công thấy cô chần chừ không chịu tiếp chỉ, vội giục.

- Lý cô nương, trước giờ hoàng thượng chỉ nạp có 1 vị Cổ quý phi thôi, mà vị quý phi này thường xuyên không ở trong cung nên tiểu thư cũng không cần phải lo vấn đề hậu cung tranh đấu. Hãy mau chóng tiếp chỉ đi. Đừng phụ tấm lòng của hoàng thượng.

Cô cắn cắn môi, nhận lấy thánh chỉ. Đám người kia vội vàng vàng lui xuống, chỉ để lại 1 câu

- Ngày mai Lý quý phi hãy chuẩn bị, chúng nô tài sẽ rước người vào cung.

Người nào đó cũng định rút lui theo thì bị 1 bàn tay chụp lại.

- Người hãy giải thích cho ta. -cô gần từng chữ, kiểm chế để không hét vào mặt hần

- A, thì đó là lễ vật ta tặng nàng nha. Được làm phi của bốn vương là phúc của nàng đó.

- Hừ, ta không cần. Hôm nay là sinh nhật ta, làm ơn thu lại thánh chỉ, cho ta yên ổn qua ngày đi.

- Không được, thánh chỉ đã ban, làm sao mà thu hồi được.

- Hừ, vậy ta muốn đem theo Mặc Đình vào. Sao hả, không được phải không? Vậy thì...

Cô chưa kịp nói xong,

- Ai nói không được. Trẫm cho phép nàng mang theo Mặc Đình vào nha. Vậy là nàng đồng ý rồi đúng không? Vậy nha, ngày mai ta cho người đón nàng và Mặc Đình vào cung.

Hần nói nhanh rồi phóng đi, để lại Mặc Đình đang h1a hốc miệng vẫn chưa hồi phục tinh thần và một bức tượng đang cầm thánh chỉ lờ lờ phát phơ trước gió.

Tối hôm đó, Tĩnh

- Cái gì? -Lãnh Ngạo hét lên

Cả cô và Mặc Đình cùng nhau bị tai lại. Lãnh Ngạo thở phì phì.

- Hần không những lấy Huyết Phong, mà còn lấy luôn người. Người cũng không đủ, còn muốn lấy luôn cả Mặc Đình bé bỏng của ta. Hừ, tên đó thật muốn chết aaaaaaaaaaaaaa.

Để mặc cho Lãnh Ngạo phát huy công phu sư tử hồng, c16 cùng Mặc Đình nhàn nhã bị tai, thì thoảng nhấp ngụm trà, ăn khối điểm tâm.

29. Chương 29

Sáng sớm, một đoàn người dài ngoằng khua chiêng gõ trống hướng về phía hoàng cung. Giữa đoàn người, có 2 cỗ kiệu xa hoa đúc bằng vàng. Dân chúng đổ ủa ra xem, nhưng bị ngăn trở bởi tấm lụa mỏng. Chỉ thấy nhân ảnh trong chiếc kiệu đầu tiên thật thướt tha, nhân ảnh trong chiếc kiệu thứ 2 lại nhỏ nhắn. xinh xắn.

Ở 1 nơi nào đó,

- Hừ, hết 1 Quách Cổ Nhi, giờ lại thêm 1 Lý Nhã Thư. 1 người không có lai lịch, 1 người thì chỉ là 1 tiện dân. Có điểm nào xứng với hần. Tại sao, tại sao Đường Song ta không thể làm phi tử của hần. -ánh mắt Đường Song hần lên tia máu, gương mặt xinh đẹp vẫn vẹn, tay cầm khăn tay vò nát.

- Thừa chủ tử, vậy người tính sao? -tên hắc y nhân đứng 1 bên đợi chỉ thị

- Đừng làm càn, ta phải lấy tĩnh chế động. Ta muốn 2 người đó phải đầu rơi máu chảy, phải thê thê thảm thảm, không thể ngóc đầu lên làm người. -gương mặt Đường Song giờ đây hết như 1 ác quỷ Tu La đang chờ miếng thịt béo bở đến miệng

- Vâng, chủ tử.

Hắc y nhân biến mất, chỉ còn Đường Song ngồi một mình. Ánh mắt đầy hận ý.

- Quách Cổ Nhi, Lý Nhã Thư, 2 con tiện nhân các ngươi phải chịu trừng phạt. Hãy chờ đó. Triệt Hy chỉ có thể là của ta. Chỉ có thể là của ta.

Trong cung điện.

- Oa, tỷ. Nơi này thực đẹp nha.

- Ừm, thường thôi.

- Tỷ, sau này chúng ta sẽ như thế nào? -đáy mắt Mặc Đình xen lẫn hưng phấn và lo lắng

- Không có gì. Ta và muội chỉ cần ăn no, ngủ kĩ là được. Nếu thích ta có thể chỉ muội học khinh công nha.

- Hả, khinh công là sao?

Trên đầu cô bỗng rớt xuống 3 đường hắc tuyến. Trẻ nhỏ thật là....

- Không phải muội nói muốn bay bay trên trời như tỷ sao?

- A, vậy khinh công là cái bay bay đó à? -ánh mắt Mặc Đình sáng rõ

- Đúng nha.

- Oa, muội muốn học.

- Hì hì, nhưng mà muội cũng phải học thêm các thứ khác nha. Vốn ta định 1 thời gian nữa sẽ mang muội đến cho Lãnh Ngạo cùng 2 tên sư phụ kia dạy truyền lại 1 ít võ công để phòng thân. Ai ngờ giờ lại vướng phải tên này. Haizzzzz

- Ái phi, tại sao nàng lại thờ dài vậy? Làm phi tử của trẫm không lẽ không hưng phấn sao? -một thanh âm trầm thấp quen thuộc truyền tới.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi quay sang

- Hưng cái đầu người chứ phần. Lão nương ta đây chán ghét người, người hiểu không. Ta đây ghét nhất là đàn ông nắm thế tứ thiếp, và những tên dê tiện. Người vừa vặn đáp ứng cả 2 điều kiện đó.

- Ai nha, thực đau lòng nga. Ái phi không thích trẫm có phi tử khác, vậy trẫm có thể là người đang ghen không?

Cô đen mặt. Có người tự ghen với chính mình sao. =.=

- Ghen cái đầu người.

Cô đạp mạnh lên chân hắc.

- Oái, ái phi, nàng ăn hiếp ta. Người ta thực ủy khuất nha.

Cô định phản bác, một anh thâm the the vang lên

- Hoàng thái hậu giá lâm.....

Thái hậu 1 thân hoàng bào uy nghiêm lẫm lẫm đi vào. Cô vội đổi sắc mặt, kéo Mặc Đình cúi người làm lễ

- Thái hậu vạn tuế.

- Hừ. -thái hậu chậm chậm bước lên, ngồi vào chiếc ghế to. Cô vội hô:

- Người đầu, bưng trà.

- Không cần, ai gia không thích uống trà của người khác pha. Phải chi Song Nhi ở đây thì hay biết mấy.
-thái hậu mặt không đổi sắc nói

Cô miễn cưỡng cười cười:

- Thái hậu, nếu người không thích thì mời người ăn chút điểm tâm ạ.
- Không cần, ai gia đã no rồi.

Thấy tình hình không ổn, Triệt Hy vội nói:

- Mẫu hậu a, ái phi làm điểm tâm rất ngon nha. Người cũng nên ăn 1 chút.

Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười lấy lòng.

- Hừ. -thái hậu hừ lạnh 1 cái, lấy 1 miếng điểm tâm, cắn 1 cái- Cũng tạm được.
- Mẫu hậu, hôm nay người đến đây tìm ái phi có chuyện gì không ạ?
- Không có gì, chỉ là ai gia nghe nói hoàng thượng lại lập phi nên tới xem. Rút cục cũng chỉ là hạng tiện dân. Song Nhi có gì không tốt, tại sao hoàng thượng cứ nhất mực không lập nàng làm phi. Có sao thà lập 1 quý phi suốt ngày không ở trong cung, 1 quý phi tầm thường chứ không lập nàng?
- Mẫu hậu. -Triệt Hy ai oán kêu
- Thừa thái hậu, dân nữ tuy không phải tiểu thư hoàng tộc, nhưng cũng biết chút phép tắc. Không hại người, không trộm cắp, cũng không phải hạng kỹ nữ tự bỏ lên giường hoàng thượng, có sao ngài lại nói dân nữ như vậy?

- To gan, ai cho người lên tiếng ở đây. Ai gia chưa cho phép người nói thì không được nói. -thái hậu đập bàn, rống lên

- Thái hậu tha tội.

- Mẫu hậu, người thật quá đáng. Nàng là phi tử của con. Con không muốn người xúc phạm nàng. Còn về Đường Song, nàng ta đừng hòng leo lên giường trẫm. Cuối cùng thì nàng ta cũng chỉ là hạng kỹ nữ tìm mọi cách để leo lên giường trẫm thôi.

Thái hậu tức giận, nhưng gương mặt có điểm kỳ quái, phẩy tay bỏ đi.

1 lúc lâu sau,

- Xin lỗi, làm nàng bị mất ngủ.
- Không có gì, chỉ là lão thái bà đó ghét ta thôi. Ta còn tưởng người sẽ bênh vực bà ta nữa chứ. Không ngờ nha.
- Hừ hừ, còn nàng, ta cứ tưởng nàng sẽ đứng thẳng, không thềm chào mẫu hậu cơ đấy.
- Ha ha, kính lão đắc thọ nha. Lý Nhã Thư ta đây tuy không phải hạng người tốt lành gì, nhưng sẽ không vô phép với lão nhân, cũng sẽ không hại con nít. -cô cười to

Hắn im lặng, nhìn nụ cười sáng lạn của cô.

- Tỷ tỷ..... -Mặc Đình đứng trong góc run rẩy lên tiếng

- A, Mặc Đình, muội sao vậy?

- Huhu, lão thái thái đó thực dữ nha. Lão thái thái chê điểm Mặc Đình làm không ngon

- A, không sao, không sao. Ngoan. -cô đỏ mặt ôm Mặc Đình

(Lúc này không biết xấu hổ, nhận khối điểm tâm đó là mình làm, thực xấu hổ aaaaaa)

- Oa, khối điểm tâm lúc này là muội làm sao, thực ngon nha. -Triệt Hy ôm đĩa điểm tâm, hùng hổ cắn nuốt-
Vậy mà người nào đó lại nói là mình làm- hắn tà mị liếc cô

- Hừ, là ai nói đó là điểm tâm ta làm. Là người nha. Đưa đây. -cô giật đĩa bánh

- Oái, nàng thực ác độc nha. -hắn ai oán nhìn cô
 - Triệt ca ca ngoan, muội vào làm thêm cho huynh ăn. -Mặc Đình cười sáng lạn chạy vào bếp.
- Triệt Hy quay sang cô, cười sáng lạn như muốn nói: “Nàng xem, không cần nàng cho ta vẫn có thể ăn”.

30. Chương 30

Ở Thọ Ninh cung, (chỗ của thái hậu đó các nàng)

- Song Nhi xin bái kiến thái hậu. Thái hậu vạn tuế.
 - Đứng lên đi Song Nhi, sang đây ngồi với ai gia, -Thái hậu hồ hởi vỗ vỗ chiếc ghế bên cạnh
 - Vâng, thái hậu.
- Đường Song lắc lư đi tới bên thái hậu, ngồi xuống.
- Thái hậu...
 - Hoàng thượng vẫn không chịu lập Song Nhi làm phi tử. Thực tức chết ta
- Gương mặt Đường Song chợt tái đi.
- Thái hậu chú ý sức khỏe.
 - A, xem đi. Chỉ có Song Nhi là tốt với ta thôi. Đừng lo, tuy hoàng thượng không lập người làm phi tử nhưng ta chỉ coi 1 mình người là con dâu. Còn 2 người kia....Quên đi.
- Gương mặt tái nhợt bỗng hồng hào trở lại, Đường Song vội ngượng ngùng tạ ơn.
- Tạ ơn thái hậu.
- (Đường Song: Hừ, Quách Cổ Nhi, Lý Nhã Thư, 2 người các người không có tư cách đấu với ta. Thứ mà ta muốn, ta nhất định phải có.)
- Một lúc lâu sau....
- Thừa thái hậu, Đường Song phải về rồi. gia phụ đang đợi.
 - Ủ, Song Nhi ngoan. Mau về đi. -thái hậu cười hiền hòa, phất phất tay
- Đường Song lắc lư đi ra khỏi Thọ Ninh cung. Thái hậu ngồi bên trong. thu lại tươi cười, gương ặt hiện lên vẻ phiền muộn.
- (Ai nha, ta thực thích Song Nhi nha. Nhưng Lý Nhã Thư kia cũng thực ngoan. ta thực thích nha. Nhưng lại không thể thích nàng. Nếu Song Nhi biết nàng sẽ đau lòng a. Tiểu oa nhi kia cũng thực dễ thương. Aaa, ta muốn ăn khối điểm tâm đó nữa nha, thực ngon. Huhu. Aiz, đành để lão thái thái như ta làm ác nhân vậy. Nhưng mà ta cugn4 thực ủy khuất nha. Mắng Nhã Thư như vậy chắc nàng cũng buồn nhĩ. Oa, làm ác nhân thật khó ngaaaaa)

31. Chương 31

Lúc lắc cái mông ngộn thịt đi vào hoàng cung. Đường Song không đi về phía Thọ Ninh cung, mà rảo bước về phía Thư Nhã cung. (cung of tỷ ý đó)

Bọn cung nữ, thái giám thấy nàng, không dám chậm trễ, hướng vào trong điện hô:

- Đường Song cô nương cầu kiến!!!!!!

Đường Song quay sang mỉm cười với tên thái giám, tỏ ý cảm ơn. Bên trong vọng ra 1 thanh âm trong trẻo:

- Vào đi.

Cô lười biếng nằm trên ghế quý phi, thân thể được bao bọc bởi trường bào màu trắng, tay áo và đuôi vào thêu đường viền và hoa nhỏ màu xanh lá, nhìn thật thanh thuần, tươi mát. Gương mặt tuy rất bình thường, nhưng thân hình thì tuyệt không bình thường. Nơi cần lông thì lông, cần lỗm thì lỗm, làn da bạch ngọc trắng như tuyết. Đường Song vốn tự cao, thấy Nhã Thư như vậy, gương mặt tối sầm, đứng như trời trồng. Cô nhú nhú mày, lên tiếng:

- Đường Song cô nương, đi đến trước mặt bản cung mà không hành lễ, phải chăng người coi thường bản cung?

Đường Song hoàn hồn lại, vội đáp lại:

- Nhã phi tỷ tỷ, muội không có ý đó. Mong tỷ tỷ bỏ qua.

Cô bắt mãi hừ 1 tiếng:

- Ta chỉ có 1 muội muội, là Mặc Đình. Ngoài ra không có muội muội khác. Thỉnh Đường Song cô nương tự trọng.

- A, Nhã phi tỷ tỷ...

- Nhưng, ta đã nói là không có vị muội muội nào khác ngoài Mặc Đình.

Đường Song xanh mặt, không phục quỳ xuống hành lễ:

- Nhã phi nương nương vạn tuế.

- Miễn lễ.

- Tạ nương nương.

Đường Song vốn đang định mở miệng, lại bị cô chặn ngang:

- Bồn cung hơi mệt, người thỉnh an xong thì nên về thôi. -cô lười nhác híp mắt, tay cầm ly trà hít hà rồi uống 1 ngụm.

Mặt Đường Song trắng xanh, không thể không hành lễ tiếp:

- Vậy thỉnh nương nương nghỉ ngơi. Đường Song xin phép cáo lui.

Cô phất phất tay tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn thấy nhân ảnh màu xanh nhạt kia đi khỏi, cô thở dài. Được rồi, cô thừa nhận, là cô cố tình. Hôm qua nghe xong mấy lời của Thái Hậu, nhin không được không có hảo cảm với cô ta. Haiz, ai bảo Thái Hậu yêu mến cô ta thế đâu... Nhưng mà, may là Triệt Hy không yêu thích cô ta...Ha ha ha.....

32. Chương 32

Vò nát chiếc khăn trong tay, Đường Song phẫn hận ra về...

(Đường Song: Hừ, Lý Nhã Thư, người nhớ đấy, mới hận ngày hôm nay, ta sẽ trả. Ta sẽ nhìn người chết mòn trong Thư Nhã cung của người... Triệt Hy sẽ là của ta, chỉ là của ta....)

Sang ngày hôm sau, cô lại thấy Đường Song lúc lắc cái mông đi vào

- Đường Song cô nương, hôm nay người lại tới, chắc không chỉ là thỉnh an nhỉ?
- Nhã phi nương nương, người nghĩ quá xa rồi. Chẳng qua... không bao lâu nữa chúng ta sẽ là tỷ muội cùng nhau hầu hạ hoàng thượng.... cho nên...

Không đợi Đường Song nói hết, cô đập bàn quát:

- Câm miệng.... cho dù hoàng thượng có nạp người vào hậu cung đi chẳng nữa cũng không liên quan đến bổn cung, người cũng không cần phải vật vờ ở đây.

(Quái, ta trở nên dễ tức giận từ khi nào nhỉ? Đặc biệt là những chuyện liên quan tới hần...)

Đường Song tức giận không nhỏ, vờ yếu đuối, nhỏ nhẹ nói:

- Triệt Hy ca ca từ nhỏ đã lớn lên với Đường Song.... Làm phi tử của Triệt Hy ca ca là mơ ước của Đường Song từ thuở nhỏ... Thái hậu đã hứa là sẽ làm chủ cho Đường Song. Bởi vậy, ngày Đường Song được hầu hạ hoàng thượng chắc cũng không còn xa...
- Phải không? Nếu vậy tại sao Đường Song cô nương không ở trong phủ chờ làm tân nương mà lại phải mệt nhọc đến đây thỉnh an bổn cung?
- Nhã phi nương nương, chỉ là Đường Song muốn đến thắt chặt tình cảm tỷ muội giữa chúng ta trước, tránh cảnh hậu cung tranh đấu. Dù sao... Đường Song cũng không muốn *** hại ai.
- Vậy sao? Bổn cung chỉ thích ở 1 mình, không muốn có vị “tỷ muội” nào đến đây làm phiền. Phiền Đường Song quý phi tương lai đừng đến đây làm phiền ta nữa. -cô đặc biệt nhấn mạnh 2 chữ “tỷ muội”
- Vậy Đường Song xin phép cáo lui. -dù sao mục đích của Đường Song cũng đã đạt được, cho cô ta biết sớm muộn gì mình cũng là 1 quý phi

Đường Song nhếch nhếch khóe miệng, lắc lắc cái mông đi về, bỏ lại 1 trái bom sắp nổ.

(Hừ hừ, Triệt Hy, người giỏi lắm, hết Huyết Phong, lại tới ta, bây giờ lại tới Đường Song? Tốt, tốt, tốt lắm. Vậy mà hôm trước người nào đó còn nói là sẽ không bao giờ nạp cô ta làm phi, giờ thì sao? Cũng phải chịu thua hoàng thái hậu cao cao tại thượng kia thôi...Hừ hừ, Triệt Hy.... người sẽ biết tay ta...)

Ở Thọ Ninh cung, vị cao cao tại thượng nào đó bỗng hắt xì 1 cái.

Trong thư phòng, người nào đó bỗng thấy ớn lạnh.

Cà 2 đều sờ sờ mũi, ai nha, mùa xuân năm nay thật lạnh nha....

Cuộc sống cứ êm đềm trôi qua... Chẳng mấy chốc lại đến ngày 15....

Từ ngày hôm qua. cô đã mang Mặc Đình lĩnh khỏi cung. Đến sáng, cởi bỏ lớp dịch dung, thay bộ áo trắng muốt vào, nhìn cô như tiên tử không dính chút bụi trần. Cô đẩy cửa chuẩn bị bước ra...

- Tỷ tỷ a, người muốn đi đâu a? -Mặc Đình 1 tay ôm chiếc gối nhỏ.1 tay dụi dụi đôi mắt long lanh to tròn
- Tỷ có việc, muội ngoan nhé. Ngày mai ta sẽ đưa muội vào lại cung. -cô vui vẻ cười cười.
- Ừm, tỷ tỷ, chúc người bình an nha. -Mặc Đình cười híp mắt
- Ừm. Muội ở nhà ngoan nhá. Nếu cảm thấy buồn thì sang Tình tình Lân Ngạo học dịch dung hay cách dụng độc cũng được. Ngày mai tỷ sẽ về.
- Ừm, muội biết rồi.

Một lát sau, cô đứng trước cánh cổng thành sừng sững, ngọn cờ bay phấp phới. Tên lính gác lần này thấy cô không dám chậm trễ, vội sai người lấy kiệu khiêng cô vào...

Hần từ sớm đã chờ đợi trong thư phòng... Nhưng không hiểu sao, hần bỗng cảm thấy có lỗi với Nhã Thư, cảm thấy không còn như những lần trước, háo hức. chờ đợi được bên Huyết Phong, cứ như có 1 xô nước lạnh hắt vào trái tim đang rực lửa của hần.

Nghe nói ngày hôm nay là ngày duy nhất trong tháng Cổ phi sẽ ở trong cung, từ sớm Đường Song đã ra sức chải tóc, trang điểm, lựa chọn váy áo sao cho thật lộng lẫy. Mặc trên mình chiếc áo màu lam nhạt, ánh mắt ướm át gợi tình. Mái tóc dài được búi một cách cầu kỳ, trâm vàng, phỉ thúy đính đầy trên búi tóc. Đường Song gọi kiệu phu đưa mình vào cung.

Lúc này, cô đang đi dạo ở hoa viên. Những đóa hoa tranh nhau tỏa hương, cô nhẹ nhàng đi đến bên một đóa hoa, chạm nhẹ, cánh hoa liền rơi lả tả. Khóe miệng cong lên, cô cười khỏ. Có những đóa hoa rất đẹp, rất thơm, nhưng chỉ cần chạm nhẹ, nó sẽ rụng, chỉ còn trơ trọi cành lá xanh um. Nhưng lại có những đóa hoa không xinh đẹp, mùi hương nhẹ nhàng, nhưng nó lại kiên cường, gió mưa không thể quật ngã. Còn cô thì sao? Sẽ là 1 đóa mẫu đơn kiêu diễm, mỏng manh, hay là 1 đóa hoa dại kiên cường? Cô bỗng thấy nhớ người nhà, ông bố gốc gác thương con, người mẹ ít khi cười, và cả ông anh yêu quý... Họ sống tốt chứ, sẽ đau lòng vì cô chứ? Ông bố gốc sẽ như thế nào?... Bỗng nhiên trong đầu cô hiện ra 1 nhân ảnh, khuôn mặt tuần tú, ánh mắt sáng, đôi môi mỏng, đó là hấn- Triệt Hạo. Cô kinh hoảng... Từ khi nào hấn đã xâm nhập vào suy nghĩ của cô... Cô xua đuổi hấn khỏi suy nghĩ mình. Nhưng càng xua đi, nhân ảnh hấn hiện ra càng rõ. Cô nhớ nụ cười hạnh phúc của hấn dưới những cánh hoa trắng muốt, nhớ nụ cười của hấn khi bắt được cô, cô nhớ, nhớ tất cả... Làm sao đây? Cô đang bị sao thế này????

Trong lúc cô hoang mang, một nhân ảnh màu lam bước tới, âm thanh của phỉ thúy và trâm vàng cụng vào nhau kêu đình đình đang đang....

Cô nhướng mày lên, lười biếng ghé mắt lên dung nhan vốn diễm lệ nay trở nên phàm tục đến khó coi. Cô nhần mày, ngẫm nghĩ (Cô ta hay thật, là ta, ta nguyện đầu hàng.... ==")

Thấy cô nhần mày, Đường Song vui sướng thầm nghĩ (Xem đi, ta cũng không thua kém người, người cũng tự biết rồi đó sao hahaha...)

- Vị này chắc là Cổ phi nương nương, Đường Song xin ra mắt Cổ phi nương nương. - kéo kéo bộ váy, Đường Song cúi cái đầu đầy trâm vàng xuống

Cô chỉ liếc mắt nhìn Đường Song 1 cái, rồi lại quay sang nhìn những đóa hoa khác, hoàn toàn xem Đường Song như vô hình.

(Hứ, lần trước người tìm ta ra uy, ta còn chưa đáp trả lại người đâu)

Chưa nhận được lệnh, Đường Song đành quỳ tiếp, trên trán nhỏ từng giọt mồ hôi to tướng, lớp phấn chảy ra theo mồ hôi ngày 1 nhiều.

Cô ngẩng hoa chán, liếc mắt sang Đường Song, nói:

- Đứng lên đi.

- Tạ nương nương. -Đường Song vội vàng đứng lên, đứng quá nhanh, đập trúng tà váy, ngã rầm xuống đất.

Cô nhìn hết 1 màn, cổ nhin cười.

- Ta đã cho người đứng lên, sao lại còn nằm. Nếu người thích nằm ngoài này, ta sẽ cho người nằm vài ngày cho thỏa.

- Không, Đường Song đứng lên ngay. -Đường Song chật vật đứng dậy.

Gương mặt ả phần son lòe loẹt nay bị lem ra theo mồ hôi, không những vậy, đất cát vẫn còn vương trên mặt ả.... Cô nhú nhú mày, ân, đệ nhất mỹ nữ của kinh thành có khác, khó coi cũng vào hàng bậc nhất....

2 ả nô tỳ đứng cạnh Đường Song hoảng hốt lấy khăn tay ra giúp chủ tử chỉnh sửa dung nhan, ngay lúc đó, 1 tiếng hô bén nhọn vang lên:

- Hoàng thượng giá lâmmmmmmm.....

Sắc mặt Đường Song lập tức thay đổi, còn cô chỉ lạnh nhạt liếc qua 1 cái rồi lại tiếp tục ngẩng hoa....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-hoang-hau-la-xa-hoi-den>